

HOMIAR

NEZÁVISLÝ HORROROVÝ ČASOPIS

ČÍSLO 9

PROSINEC 2013

Obsah

Úvod	3
Zelené beštie	4
Horror Plant	5
Pionýři hororu	6
Pionýři, pionýři, strašidelné děti	10
„Bylo to drobet eklhaft.“	15
4. antologie českého hororu	17
Buffy the Vampire Slayer	22
Season Eight	22
Horrorové saláty	25
George Eastman, absurdní umělec	30
Akrostich temna a strachu	33
Redakcia magazínu	38
Kobka nr. 0	40
Nasmrcení (Krzysztof T. Dąbrowski)	41
Františkova pomsta (Krzysztof T. Dąbrowski)	43
Nejoblíbenější hororové scény naší redakce	45
Bloody Xmas Festival 2013	50
Kniha bolesti	57
Karbon	59
Príhody Arthura Gordona Pyma	69
Howard na cestách	70
Polský filmový horor I. 1914–1929	71
NaRCO	74
Mrtvé město	78
Úvod do japonského literárního hororu	82
Rjú Murakami	92
V polévce miso	94
Big Ass Spider	95
Z krvavého herbáře	97
Ruiny	101
Noční proměna (Honza Vojtíšek)	102
Zuzana Lament Kocurková	122

E-mail: howardhorror666@gmail.com

www.howardhorror.cz

Redakce: Honza Vojtíšek, Roman Kroufek

Externí spolupracovníci: Lucia Andařová, Martin Skuřok, Josef „choze“ Blažek, Marek Grzywacz

Ilustrace: Martin Slávik (43, 44, 62, 65, 102, 107, 112, 119, 122),

Helena Štěpánová (41, 96), Lucia Kroneislová (33, 34, 35, 36, 37), Dávid Marcin (24)

Titulku vytvořil a souhlas dal: © Juan Calle

Korektury: Zuzana Kocurková, Lucia Andařová

Sazba: Július Muránsky

Milí vegetariáni,

dlouhá léta jste se nám vysmívali, ukazovali si na nás prstem a večer spokojeně usínali s vědomím, že vše záporné v naší realitě se soustředí na likvidaci odolých masožroutů. Bez známky strachu jste sledovali horrory, ve kterých nejrůznější formy zmutované zvířeny vrací úder, zatímco jste se koupali ve vanách plných sojových bobů, držíc v každé ruce okurku salátovku a mezi půlkami zralé rajske jablčko.

Ale tomu je konec! Zelenina se vzbourila a rozhodla se vám ta léta příkoří a utrpení vrátit. Rádi rajčátka? Počkejte, až na vás z ledničky vyskočí skvadra nenažraných rudých koulí a udělá z vašich asketických obličejů fašírku. Kytky prostě vládnu a to i v horroru. Minimálně tedy na stránkách devátého Howarda, kterého jste právě obdrželi do svých čteček či tabletů. Zatímco v případě minulých čísel končil váš přístroj na čtení elektronického obsahu upatlaný krví, vnitřnostmi a spermatem, dnes je to jiné. Dnes vám do klína kape jedovatě zelená šťáva z krásek plných chlorofylu. A připravili jsme si jí pro vás plné kýble.

Ať už se vydáte prozkoumat filmový fenomén dneška, Pionýry horroru, inspirovat se nejoblíbenějšími scénami naší redakce, pokochat se historií polského filmového horroru či vycestovat na návštěvu chotěbořského Bloody Xmas Festu – vždy budou někde za rohem čekat ty zelené bestie, aby si pošmákli na vašich bezbranných tělech. Společně prozkoumáme knihy a filmy, ve kterých hrají vraždící kytičky hlavní roli, pokecáme s autory slovenského žánrového magazínu Kobka a utopíme se v záplavě recenzí, povídek a poezie. Prostě Howard jak má být, jak ho milujete vy i my. Užijte si ho.

Roman Karfiol

Zelené beštie

Tvorcovia strašidelných príbehov s rastlinami a hubami v hlavnej úlohe nemuseli chodiť po inšpiráciu ďaleko. Veľa rastlín vyzerá obľudne, hoci sú neškodné. Naopak, tie, čo sa zdajú byť obyčajné a nudné, sa menia na zákerné potvory. Tu je zopár zaujímavých príkladov, ktoré zmenia váš pohľad na „mierumilovné“ osadenstvo lúk a lesov tejto planéty.

Huby a plesne patria do tej istej kategórie na hranici rastlinnej a živočíšnej ríše. Už od malička nám vtikajú do hláv, aby sme nejedli tie, ktoré nepoznáme, lebo sa môžeme otráviť. Ale prečo sú vlastne jedovaté?

Odborníci vravia, že huby v prírode vedú malé chemické vojny. Toxínmi sa snažia otráviť konkurenčné druhy, prípadne hostiteľa, na ktorom parazitujú. Sú známe aj prípady, keď huba, napríklad obľúbená **hlíva ustricovitá** (hlíva ústříčná), pomocou svojich vláken v pôde doslova loví drobné živočíchky. Omotá nimi nič netušiaceho červíčka a vstrekuje mu smrteľnú dávku jedu ostreatínu. A môže hodovať!

Ďalšia huba rodu **Ophiocordyceps** zašla vo vývoji ešte ďalej a pre svoju potrebu mení mravce na zombie. Spôsob, ktorým huba hostiteľa ovláda, si určite zaslúži zvečnenie na striebornom plátne. Keď na neho dopadnú jej výtrusy, disciplinovaný

člen spoločenstva sa začne bezducho potulovať po okolí ako taký feťák. Nakoniec nakazený mravec nájde svoju smrť počas najbližšieho splnu na spodnej strane listu rastúceho asi 25 cm nad zemou, otočeného na sever. Vtedy mu praskne hlava a vyrastie mu na nej čosi ako parohy. Po celý čas ho sama huba viedla pomocou svojho chemického koktejlu na miesto, kde sú dokonalé podmienky pre jej rast. Parohy sú v skutočnosti plodnica, z ktorej sa sypú výtrusy na ďalšie obete.

Ani stromy nie sú také neviniatka, ako sa zdá. **Eukalyptus (blahovičník)** je hotový pyroman. Keď z opadaných listov vyprcháva voňavá, extrémne horľavá silica a svieti na ňu ostré austrálske slnko, masívny požiar je len otázkou času. Pre väčšinu jeho zelených konkurentov (a koaly, nezabudnime na koaly) je oheň tak trošku problém, keďže pred ním nemôžu ujsť. Drevo eukalyptu pritom veľmi zle horí, teda len čo zmiznú plamene, strom sa rýchlo znova zazelená – zatiaľ čo jeho susedia odpočívajú v pokoji.

Naproti tomu **akácia** už na pohľad nevyzerá veľmi prívetivo. Tento africký strom je celý obrastný dlhými trňmi. Ani to, že sa jeho konáre podobajú na ostnatý drôt nezabráni antilopám a žirafám, aby sa hostili na jeho šťavnatých listoch. Aj ten strom si ale vie povedať „dost!“ . Keď už je oškľbaný viac, než je preň únosné, začne do listov ukladať jed. Keď začínajú zvieratá v stáde hynúť na otravu, ostatné sa dovtipia, čo je vo veci a presunú sa do inej oblasti. Stále však nemajú vyhraté. Jedovatá akácia vylučuje do vzduchu signálnu látku, ktorú keď „zacítia“ ďalšie stromy jej druhu, začnú sa pripravovať na príchod stáda a vopred produkovať toxíny. Ak teda antilopy nechcú vyhynúť, musia putovať na obrovské vzdialenosti – čo je v uzavretých rezerváciách naozaj problém.

Podobne zákerný je aj **fikus**, ktorý u nás poznáme ako nudný zelený pracholap živoriaci niekde v kúte školskej jedálne. Doma v pralese je to však škrtič. Kým je to len drobná rastlinka, ovíja sa okolo iného stromu podobne ako náš brečtan. Postupne sa rozrastá, výhonky mu hrubnú, silnejú a jeho zovretie mocnie. Približne za desať rokov strom zahynie. Fikus, teraz už desiatky metrov vysoký, stojí ďalej a jeho výhonky tvoria dutý valec, ktorý bol kedysi vyplnený kmeňom obete.

Konečne sa dostávame k tomu, na čo asi všetci čakali: k mäsožravkám. Tie sa vyskytujú po celom svete v množstve tvarov a veľkostí. Bohužiaľ – či našťastie? – žiadna z nich nedosahuje vzrast Adély. Niektoré však majú podobný apetít.

Zatiaľ čo **mucholapky** (*Dionaea*) vyzerajú ako pravé predátorky, v skutočnosti sú celkom malé a väčšinou si vystačia s hmyzom. Aj u tých najväčších exemplárov čeluste málokedy dosiahnu veľkosť cez 2 cm a ľudskou kožou nedokážu preniknúť. Nevešajte ale hlavu. Sú známe prípady, keď v ich čelustiach našli svoj koniec malé žabky.

Tým pravým nenásytným rekordmanom je tropický **krčiaznik** (**láčkovka**, *Nepenthes*). Ten láka svoje obete do akýchsi džbáňok naplnených sladkou šťavou, kde sa buď prilepia alebo utopia. Džbáňky mávajú u niektorých druhov objem aj 300 ml, čo už je celkom dosť. Nektár láka hlavne hmyz. Podľa nálezov v botanických záhradách sa ale dokázalo, že si krčiaznik občas pochutná na sýkorke. Zrejme vtáča strčilo hlavu hlboko do džbáňka, prilepilo sa a nevedelo už vyliezť. Koľko pestovateľov kými svoje krčiazniky sýkorkami pravidelne, nie je známe.

Toto je len zlomok zákerností, ktorými si rastliny a huby vydobývajú svoje miesto pod slnkom.

Lucia Andal'ová

Horror Plant

Niektorými vyše opísanými rastlinami sa iste inšpiroval tvorca krátkych počítačových hier **Horror Plant** a **Horror Plant 2**. Po chvíli pátrania sa dostaneme k Juliosovi Gudasovi z Litvy. Ako píše na svojej stránke, baví ho animovanie na flashovej platforme. Výsledkom jeho práce je klikacia adventúra, ktorá šikovnejšiemu hráčovi zaberie maximálne pol hodiny. Ako to však v tomto žánri býva, môže sa stať, že sa pri hraní zaseknete na niektorej scéne, myslíte, že ste už poklikali všetko, čo sa dalo, a stále nič. To veľa ľudí hneď na začiatku odrádza. Tým sa však pripravia o večerníčkovu ilustrovaný príbeh plný krvi a škriatkov s odhrýznutou hlavou.

Lucia Andal'ová

Pionýři hororu

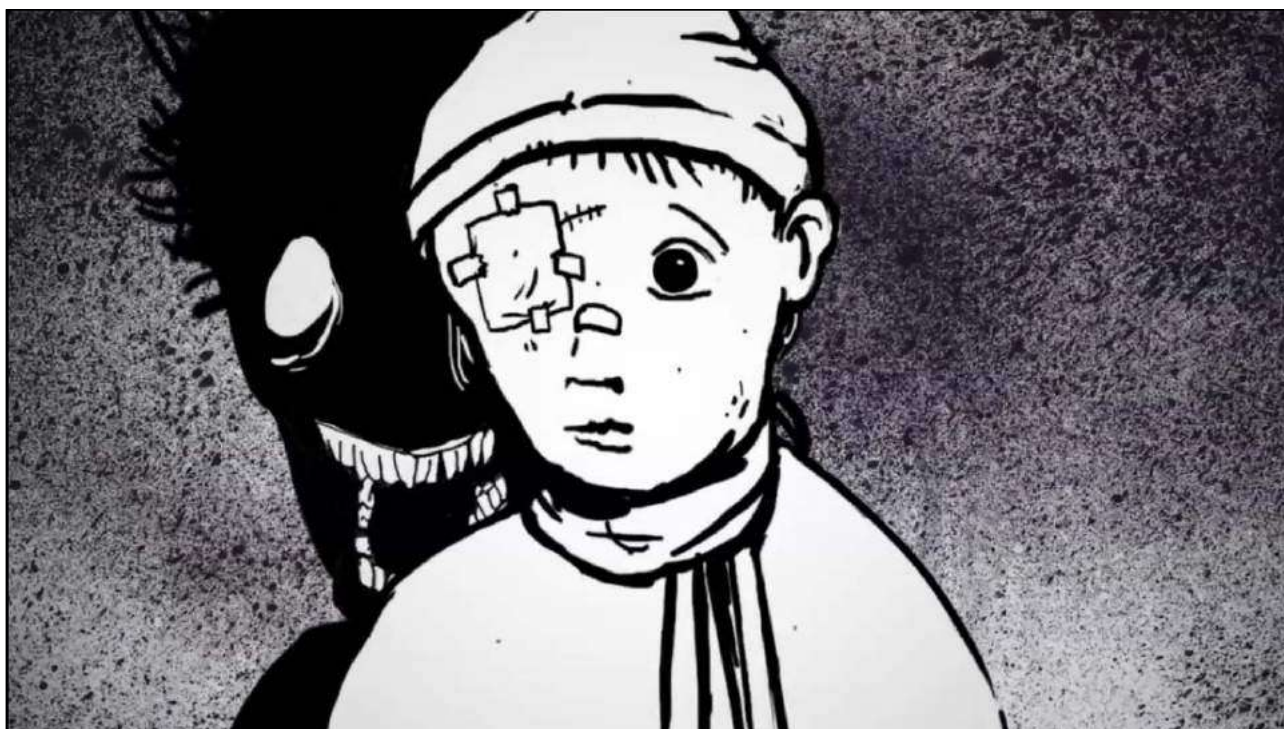
Projekt plný očekávání jak od samotných hybatelů a tvůrců projektu, tak i diváků a divaček. Projekt, který má tendence otevřít dveře čerstvému vzduchu nejen v oblasti českého hororu, ale i české amatérské filmové tvorby obecně. Projekt, který původní očekávání rychle přerostl. Projekt, který díky tomu není tím, čím měl původně být, ale darovanému hororu na pozadí nehleď. Projekt, který zstudí mnohé české profesionální hororové tvůrce (ono jich moc není, takže to možná není zase až tak těžké). Projekt, který rozhodně stojí za pozornost. O samotném projektu podrobnosti na jiném místě Howarda, takže bez zbytečných slov. Dámy, pánové a androgyni: Devět hororů, devět příběhů, devět pohledů, devět přístupů. Pionýři hororu.

Definicí tvorby Chozeho Blažka, teď již ve velmi přínosném tandemu s neméně charismatickou a nadanou (natolik, že zvládá dabovat i neuvěřitelná stvoření) Shirley Nietzsche, je zcela jistě pečlivost. Jejich lehce komediální survival horror **odpad!** o lupiči, který se v nesprávnou dobu ukryje na nesprávném místě, však dokáže oplývat i dalšími pozitivními superlativy. Vystačí si jen s pohybem a obrazem, slov netřeba. Blažkův dvorní herec Tomáš Mann je film od filmu lepší, přirozenější a sympatičtější. Pro intelektuálnější diváky je zde skryt sociálně-ekologický podtext. Jízda bez zastávky, útok přímo na komoru.

Choze s Shirley jasně ukazují, jak si svůj nápad vytvořit Pionýry hororu představují. A jak by to v tom lepším případě mohlo/mělo vypadat.

Třída smrti je naproti tomu ukázkou, jak může jeden námět cestovat po různých médiích a formách. Prvotní Chozeho scénář vyhrál komiksovou soutěž, byl podle něj vytvořen komiks a následně tenhle dokonalý skvost. Jednoznačně nejlepší, nejpůsobivější a nejděsivější kousek projektu. Z příběhu mladého školáka, který nastoupí do nové školy a brzy zjistí, že jeho třída je nějak podivná, protože každý rok zemře jeden spolužák, budete napjatí, bude vás mrazit, budete se bát. Atmosférická pecka. Když už ne hrané horrory, ty animované nám vždycky docela šly, a jdou nám i teď.

Hodinový manžel není špatný, vůbec ne (a mrzí mě, že jsem slovo špatný v jeho odstavci vůbec musel použít, ale snad se chápeme). Příběh mladého muže, který ve finanční tísní přijme místo hodinového manžela a hned první klientka jej moc nepotěší, má sice jednoduchý příběh, ale sympatické postavy (klientka), gradující napětí, zajímavé záběry (např. plánované tvůrčí vypořádání se s erotikou a nahotou je poměrně zajímavé až zábavné), vhodné kostýmy a velmi přijatelný závěr. Vlastně jeho nejvýraznějším negativem je, že v porovnání se třemi předchozími naprostými peckami prostě působí trochu nevýrazněji, slaběji (kterak by samostatně asi nepůsobil).

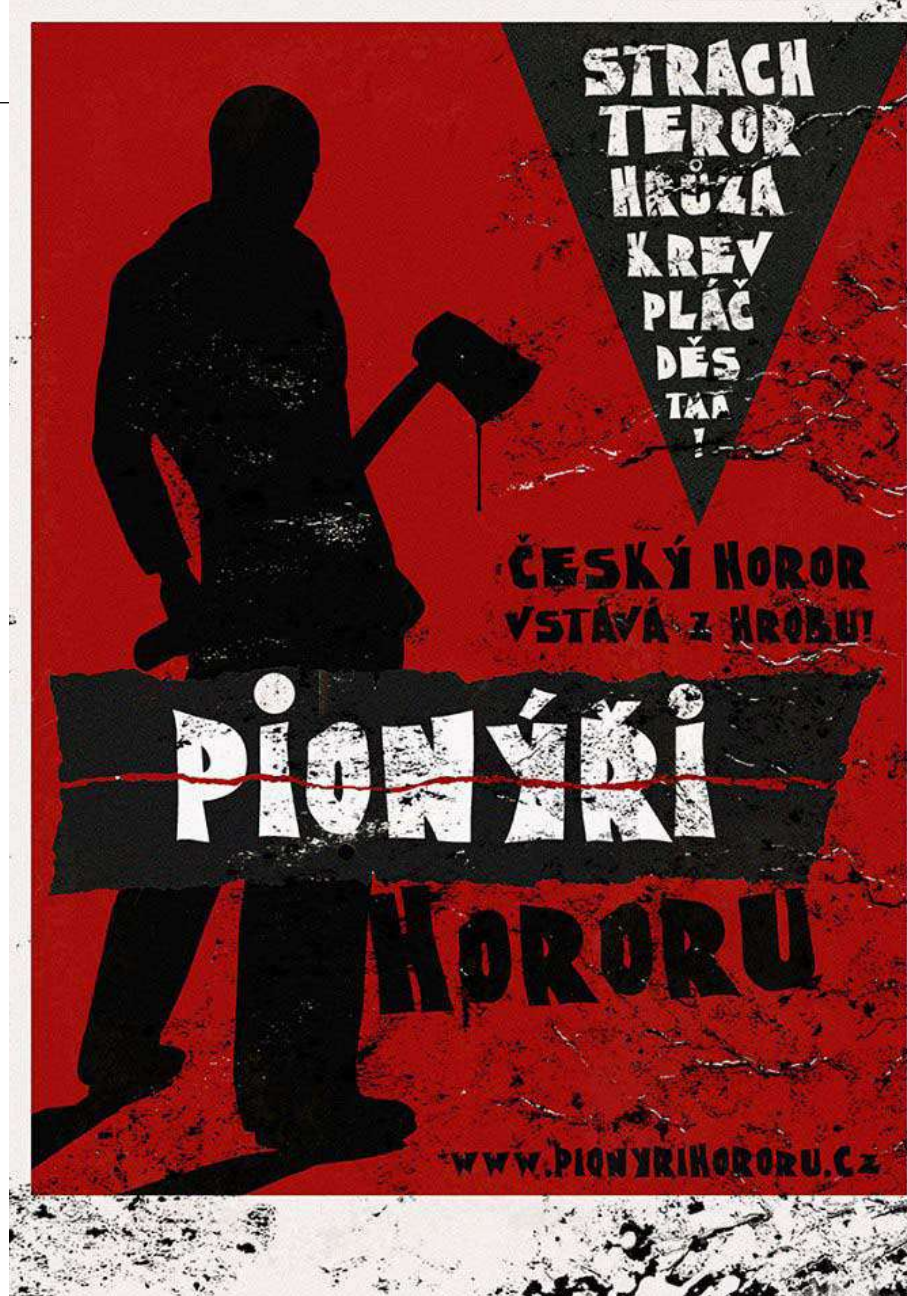

Fanda nekompromisně útočí plastelínově-loutkovou animací, surrealistickým nábojem, příběhu a atmosféře poplatným zběsilým stříhem, náležitě ujetým humorem, ale také dost nepřijemnou a protivnou kamerou. Jako nápad zajímavé, provedením jistě zpeřtení, ale já vlastně ani nevím, o čem to bylo. Není to nijak špatné, v rámci Pionýrů hororu jako celku jsou následující slova spíše pozitivní, protože ukládají hodnotící příčku docela vysoko, ale tohle je z projektu nejslabší.

Nejšilenější pak je futuristicko-machistický komediálně sci-fi horrorově laděný shit **V1: The Hunters of Carnivorous Bitches**. Co k tomu říct? Je to takový útok na bránici, že tomu odpustíte i zdánlivé vady na kráse, jako až přílišnou amerikanizaci nebo snahu o vtip prakticky v každé větě. Ale ano, je to zábavné a smál jsem se skoro celou dobu. K dobru, kromě toho, že se ani film, natož jeho tvůrci, neberou vůbec vážně (což je zřídka dokonce i v českých amatérsko/studentických kruzích), jistě patří i, po boku vraždících nafukovacích panen, nejzvláštnější vraždící monstrum v dějinách českého hororového (i když hodně silně komediálního) filmu. Poznáte jej podle toho, že smrdí rybinou.

Hlavní hrdina snímku **Odečet vody** to na první pohled nemá lehké. Možná to znáte sami. Najednou nic nemá větší cenu než to, co vám šrotuje v hlavě a zabírá veškeré myšlenky. Jste otupělí, nemluvní, myslíte na to neustále, 1440 minut denně a do toho přijde oznámení na odečet vody. Najednou se vám do toho přívětivého prázdná bytu vetře cizí osoba a s ní i možné řešení... Vždyť lidský život je tak pomíjivá existenční položka. Původně jsem si to chtěl nechat až na závěr, ale vlastně zrovna Odečet vody to vyjadřuje a symbolizuje nejlépe. Ono to vlastně není vůbec žádnou chybou, vadou nebo negativem celého projektu, a prakticky nijak mi to nevadí, protože to funguje i tak a i tak je to pořád dobré, jen jsem si po projekci trochu posteskl, že hned 6-7 filmů z celého projektu má silný komediální nádech, nebo přímo základ. Pravda, komediální horrory dneska docela letí a zrovna Češi mají humor v povaze a cpou ho, kam můžou, ale přesto mi to bylo trochu líto. A pokud to je u nějakého snímku Pionýrů na škodu, tak je to právě Odečet vody, u něhož ten náhlý komediální závěr zbytečně kazí jinak slibně napínavý splatter. Kdyby ty jednotlivé titulkové scény (které takhle pohromadě působí až moc komicky) byly rozesety průběžně po celém filmu, na mě by to působilo mnohem lépe.

Někdy chce někdo natočit hrozně vážný film a vyjde mu z toho bezduchá trashová nudná srágora. A jindy si někdo neklade velké cíle a chce bezduchý trash natočit plánovitě, udělá to, a co myslíte? Ono je to zábavné. Asi stejně jako v případě zahrádkářského zombie trashu **Pod drnem se skrývá zlo**. U něj, prosím, nepřemýšlejte, pouze sledovat a bavit se. Inteluální to není, zábavné velice. Pan Josef (pokud se tak jmenuje i v tomhle filmu) je opravdu postavička k popukání. Vytkl bych snad jen zbytečně nataženou zrychlenou část, kdy se hlavní hrdina stará o svou zahrádku. To jde snad až za snesitelnou mez. Nejen díky ní má film trochu Troškovský nádech, což ale nemyslím nijak zle, naopak, beru to jako pozitivní aspekt. Když už sranda, tak pořádná.

Někde na jiném místě tohoto čísla píšu, že mám malířské horrory hrozně rád, protože mají samy o sobě zvláštní atmosféru. Jako by mi bratrance Skuciusové četli myšlenky a chtěli udělat radost. Jejich **Masožravý obraz** je takřka malý dar z nebes (nebo z té druhé strany). Příběhově snad standardní, snově halucinační psychologický horor, ale ty efekty,

masky a atmosféra vás prostě sežerou. Běhal mi mráz po zádech, měl jsem co dělat, abych nejuchal nahlas. Masožravý obraz je prostě úkaz, kvalitou a působením zcela totožný s Třídou smrti, s níž se v mém soukromém žebříčku dělí o nezpochybnitelné prvenství. A Kramlák má směle našlápnuto stát se, po boku pana Brůny, nejkultovnější českou hororovou postavou. Chci jeho figurku na stůl. Chci jeho plakát nad postel (to, že se budu díky němu v noci bát jít na záchod, klidně risknu). Chci ještě alespoň jedno pokračování.

Nejdelší část projektu, Dobešův **Explicitní důkaz**, vznikl zcela mimo něj, protože o celých 12 let dříve, než kdy kdo na nějaké Pionýry hororu pomyslel. Což ale není nijak na škodu. Naopak, ve škále pestrosti přispívá svou lehce retro atmosférou, která působí (příjemně) jako by byl film ještě o pár let starší. Příběh entomologa (v podání mého oblíbence Roberta Jaškówa), posedlého jistým druhem mûry, která již dvacet let migruje někde z Bulharska nebo odkud k českému jezeru a nikdo neví jak, se nese opět v lehkém komediálním oparu, na němž stojí i závěrečná překvapivá a poměrně zábavná pointa. Přesto je to i zajímavé a napínavé.

Pionýry hororu jsem sledoval prakticky od jejich zrodu. Čekal jsem v podstatě cokoliv, ale tohle ne. Báł jsem se toho, jak budou díla různých tvůrců, různých subžánrů, různých stylů, technických a zkušenostních předpokladů sedět pohromadě v jednolitém celku, zda to nebude moc rozhárané, každý pes jiná ves. Ale tyto obavy se, naštěstí, vůbec nenaplnily. Pohromadě to sedí krásně, nic okatě nedrhně a úplně v klidu se to dá v té celovečerní stopáži zkonsumovat. I ten nejslabší kousek projektu je dostatečně dobrý, aby se na něj dalo koukat a aby potěšil.

Pionýři jednoznačně bodují a to hned v několika rovinách současně. Ojedineleostí (což se doufám brzy změní), nápaditostí, pestrostí, obsahem, zábavností a v některých případech i hodně hustou atmosférou. Vnímám je jako docela mezní krok, jak v rámci českého horroru, tak i v rámci amatérské/studentické filmářiny. Tohle si český filmový horror zasloužil. Včetně jeho fanoušků a fanynek. Chyby a nedostatky to samozřejmě má, nemíním tvrdit, že ne. Naštěstí je ale klady, ten pocit překvapení, spokojenosti a nadšení, rázně zatlačují do pozadí, někam, kde se jimi budou zabývat a nimrat se v nich jen notoričtí škarohlídové.

Já tleskám, klaním se a za rok doufám v repete.

Honza Vojtíšek

PIONÝŘI HORORU

Český horor vstává z hrobu!

www.pionyrihororu.cz

Pionýři, pionýři, strašidelné děti ...

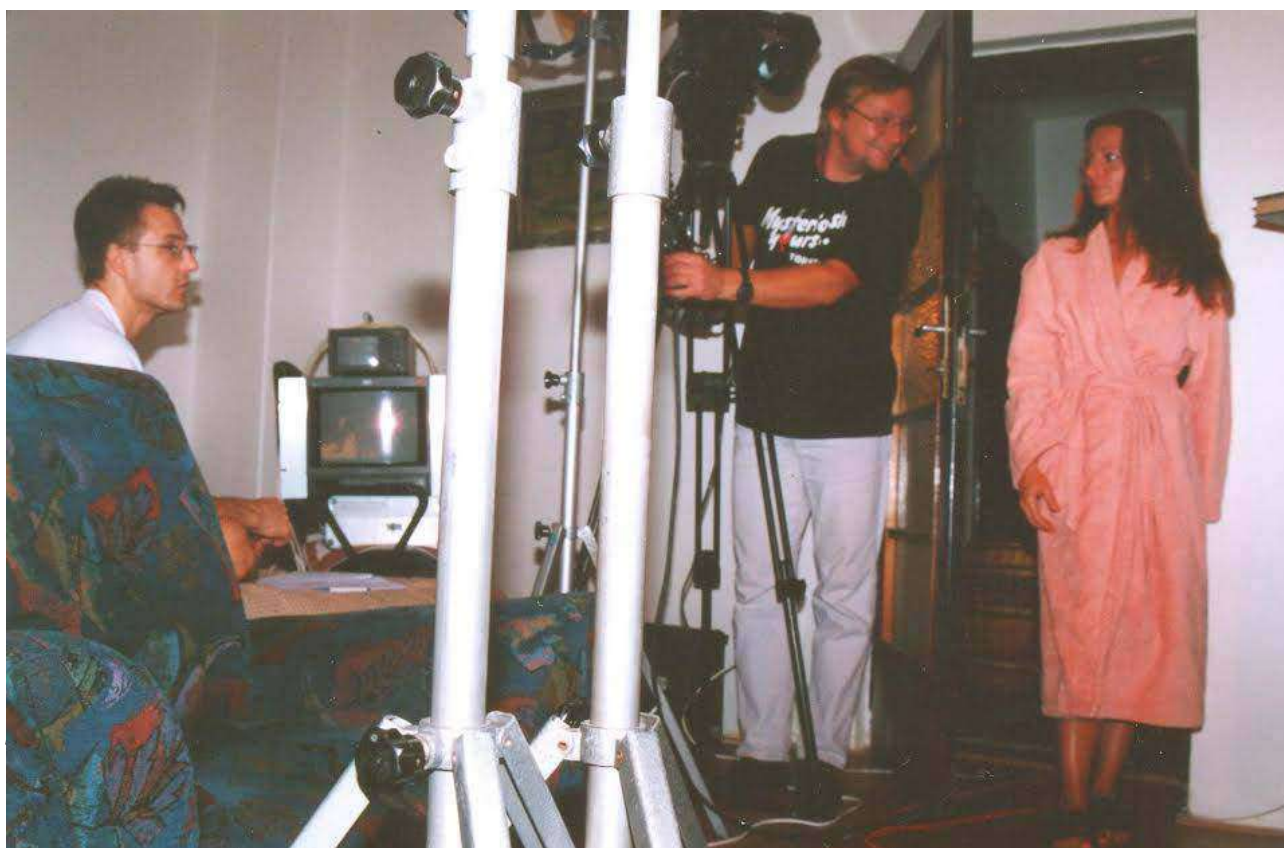
Český filmový horror vstává z hrobu. Deset režisérů a jejich kolegů, kamarádů, spolupracovníků a přidružených individuí (obého pohlaví) spojilo své síly, um a nadšení a vytvořilo v dějinách českého amatérského filmu a obzvláště českého hororového filmu ojedinělý projekt. Přijali nelehkou roli pionýrů moderního českého horroru a dali vzniknout devíti krátkometrážním snímkům, jejichž prostřednictvím chtějí ukázat, že ačkoliv je v české kinematografii hororů znatelně méně, než toho příslovečného šafránu, českým filmařům není tento žánr cizí. Následující řádky berte jako psanou verzi filmu o filmu. Nahlédněme za oponu pionýrů...

S myšlenkou „českých krátkých amatérských Masters of Horror“ přišla počátkem roku 2013 slovenská skladatelka a zpěvačka žijící a studující v Brně Adéla Hrivnáková aka Shirley Nietzsche, toho času pevná součást tvůrčí dvojice Blažek-Hrivnáková aka Ludovicofilm. Po krátké sondáži na diskusním fóru amatérských filmů při ČSFD a oslovení několika současných amatérských hororových filmařů se projekt z původní roviny „co kdyby“ začal přesouvat do reálnější roviny „jak“. Jména, na nichž měl, v původní myšlence, projekt stát, jako Vojkůvka, Kašpařík, Bulava z různých důvodů do projektu nezapadla, začali se však hlásit jak již zkušenější tvůrčí amatérští tvůrčí (Vrba, Doležal), tak řada filmových debutantů. I z nich však postupem času velká řádka odpadla.

Původní zbožné přání alespoň pěti krátkých filmů, aby se projekt mohl označit za filmovou antologii, bylo nakonec, bolševickou hantýrkou, dohnáno a předehnáno. Filmů se sešlo devět a dnes již můžeme říci, že se jim podařilo splnit tři původní předpoklady a cíle projektu, vytvořit unikátní hororový počin, který by:

- 1) zviditelnil hororový žánr v Česku
- 2) byl jakousi Gumpovskou bonboniérkou pro hororové fanoušky a fanyšky
- 3) se stal pestrou mozaikou, ukazující, jak žánr vnímají a jak k němu přistupují lokální tvůrčí a na co z toho nejvíce slyší domácí diváci a diváčky, tedy

složeným obrazem současného českého filmového horroru.

Samozřejmostí byl prostor a možnost jednotlivých tvůrců upozornit na sebe, svoji tvorbu a přístup k ní, případně pokusit se nějak jednoduše propojit jejich vlastní fandomy. Pozoruhodné je, že se projektu nakonec účastnili celkem čtyři brněnští tvůrci a i další dva pochází z Moravy. Marná sláva, strašidelné větry u nás vanou hlavně z východu.

Původní, pracovní název projektu **Amatéri hororu** (přímo odkazující na známý seriál) byl záhy změněn jednak proto, že mohl být vnímán pejorativně a postupem času začal trochu ztrácet na významu, když se do projektu začali hlásit i jiní, než amatérští tvůrci. Operovalo se s několika variantami: Bratrstvo hororu, Kapitoly hororu, Horory tisíce a jedné noci, až se nakonec došlo k aktuálnějšímu, výstižnějšímu a trefnějšímu **Pionýři hororu**.

Komunikace potencionálních diváků a jednotlivých tvůrců mezi sebou probíhala prostřednictvím původně volně otevřené skupiny na Facebooku. Skupina byla pro veřejnost uzavřena až těsně před premiérou projektu, kdy mu byla vytvořena vlastní propagační FB stránka a jednoduché webové stránky (www.pionyrilororu.cz). Pro lepší propagaci byly vytvořeny tři plakáty projektu, které mají na svědomí buď samotní tvůrci, nebo mladá autorka hororově laděných obrazů a komiksů, výtvarnice Lenka Šimečková.

Uzávěrka projektu byla z původního konce září nakonec posunuta na konec října, přesto některé filmy docházely prakticky až těsně před premiérovou projekcí na Bloody Xmas festivalu 2013. Z tohoto důvodu se nepodařilo vytvořit zamýšlenou úvodní znětku poskládanou z ukázek z jednotlivých filmů, která

měla zároveň sloužit jako trailer. V době, kdy čtete tyto řádky je však již na světě, pracovat se na ní začalo prakticky ihned po skončení BXM. Premiérová projekce na BXM se dohodla v září a účastnila se jí prakticky většina zainteresovaných tvůrců. Ti se zde sešli poprvé osobně a poprvé viděli kompletní výsledný projekt. Mohli taky přímo konfrontovat divácké ohlasy. O tom ale na jiném místě časopisu.

Úplně tím nejpůvodnějším záměrem bylo prezentovat antologii jako webový seriál na Youtube kanálu projektu. Hlasy zpochybňující tento záměr se začali ozývat ještě před premiérou, na ní, respektive po ní, bylo nakonec dohodnuto nejdříve Pionýry hororu vyslat na šňůru projekcí ve vybraných kinech a jiných prostorách v Česku a na Slovensku, uvést je na kanálu Horor Film a na YT zveřejnit až poté, současně s vydáním DVD.

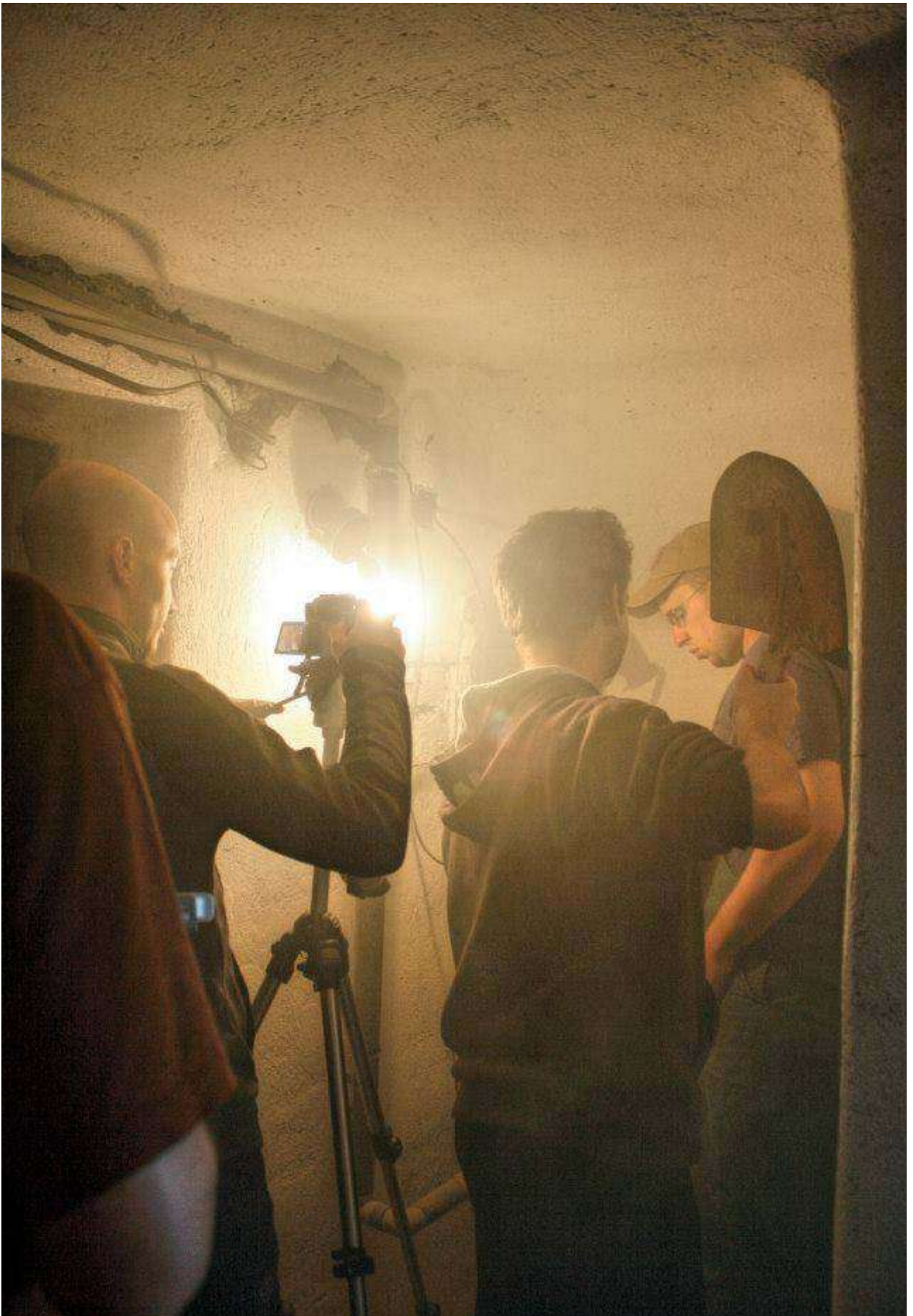
Myšlenka, že by nemuselo zůstat jen u jednorázového projektu, jednoho ročníku, ale že by Pionýři hororu mohli mít i další ročníky/série a mohli by se stát jakousi širší platformou, majákem, kolem kterého by se mohl domácí nejen filmový horror soustředit a formovat, inkubátorem potencionálních větších hororových projektů, začala krystalizovat již v procesu tvorby aktuální série. S vyhlášením druhé řady Pionýrů hororu se tedy předběžně počítá ve stejném termínu jako letos, tedy začátkem roku 2014, s uzávěrkou v říjnu a premiérou opět na (doufejme, že proběhnuvším) BXM.

Nevalí se vám tedy doma zbytečně kamera, foťák, mobil?

Přejděme však k jednotlivým příspěvkům letošních Pionýrů hororu.

Brněnská tvůrčí skupina Ludovicofilm, jejíž tvrdé jádro tvoří její zakladatel, scénárista, režisér

a producent Josef „choze“ Blažek, hudebnice Adéla Hrivnáková aka Shirley Nietzsche, kameraman Tomáš Opatřil a dvorní herec Tomáš Mann, chtělo původně přispět čistou found footage konverzačkou Muž s kamerou. Nakonec však zvítězila chuť jít do něčeho divočejšího, akčnějšího, odehrávajícího se v sympatickém prostředí přístavku na popelnice. V pořadí pátým jejich dokončeným filmem se tak nakonec stal osmiminutový survival horror **odpad!** o bankovním lupiči, který se při útěku před policií ukryje mezi popelnice, aby zjistil, že mezi nimi není tak úplně sám a že zatčení není to nejhorší, co ho může potkat. Za cíl si tvůrci vytyčili natočit snímek srozumitelný a pochopitelný v globálním měřítku, tedy beze slov. Film charakterizují klasické znaky režisérova rukopisu – ryzí minimalismus (1 lokace, 2 herci), zlověstné (s notnou dávkou komiky) ožívování neživých věcí (čímž se film řadí do jedné linie k Cyborg Cheerleader, Casa Carnivora nebo propagačním knihovnickým spotům Knihy nekoušou a Skandál v knihovně) a důraz na zajímavé urbanistické lokace. V počtu pouhých šesti lidí (režisér, kameraman, zvukař, runner, dva herci) se natáčelo dva dny v brněnské čtvrti Černá pole. Ve filmu byla použita a znehodnocena nejdražší rekvizita v historii Ludovicofilm, zcela nová plastová popelnice. Ta však režisérovi učarovala (bodejť by ne, když stála celé dva tisíce) natolik, že s ní má ještě mnohé velkolepé plány. Kromě Manna, policisty, popelnice a nečekaně oživlého monstra, nadabovaného a zremixovaného Adélou Hrivnákovou si ve filmu roličku stříhl i Gus, nejagresivnější ze tří potkanů Chozeho a Adély, o jehož dojmech z natáčení si můžete přečíst v minirozhovoru někde tady kolem.

Explicitní důkaz Marka Dobeše (Býval jsem mladistvým intelektuálem, Choking Hazard) o zarputilém entomologovi pátrajícím po tajích migrace jedné bulharské můry, vznikl již před mnoha a mnoha lety, původně jako pilot zamýšleného povídkového cyklu Může to potkat i vás. Cyklus nakonec realizován nebyl a Dobešův snímek s výborným a sympatickým Robertem Jaškóvem v hlavní roli zůstal osamoceně ležet vedle několika zaprášených drobných mincí a lascivních fotografií třídní učitelky v režisérově domácím trezoru. Tedy jen do podzimu letošního roku, kdy byl oprášen, samotným Dobešem projektu velkoryse nabídnut a pro jeho potřeby zkrácen o vypravěčský úvod odehrávající se v přírodovědeckém muzeu na konečných 17 minut.

Nabídka účastnit se Pionýrů hororu poskytla brněnské amatérské skupině Founder Movies, tvořenou hlavně dvojicí členů divadla SUUD Robertem Vrbou a Jaroslavem Fibingerem, možnost konečně vizualizovat svůj letitý nápad vulgární, postapokalyptické sci-fi hororové komedie, o jejíž realizovatelnosti a využitelnosti, neboť její obsah je natolik sprostý a nechutný, že se nehodí pro žádné amatérské festivaly, jimž vévodí rozverná komedie, školní dramata nebo vztahové depky, pochybovali. Z původního nápadu na celovečerní film tak, v souladu s heslem lepší něco než nic, nemusí přšet, jen když kape, zhmotnili a osamostatnili jeho úvodní část. Devítiminutový náhled do postapokalyptické budoucnosti **V1: The Hunters of Carnivorous Bitches** byl natočen během pouhých dvou dní (jeden den exteriéry, jeden den animace „monstra“) v počtu 3 lidí (dva herci + kameraman se zrcadlovkou a zvukem) za pouhých zhruba jeden tisíc korun českých (autoři tvrdí něco

o krvi, masu, blůzách, plastelíně a temperách, ale určitě zapoměli na alkohol). Natáčelo se z velké části v jedné nejmenované jeskyni, na blátě a kamení. Filmaři se domů vrátili potrhání, zablácení a dodnes prý cítí zápach syrového masa. Vrba s Fibingerem spolu hrají v amatérských filmech již od roku 2004, svůj dosavadní největší tvůrčí úspěch zaznamenali s pohoršujícím pubertálním dabingem Harry Potter a Tajemství Zvětšovacího slupů (700 000 zhlédnutí na YouTube). S horrorem se dosud setkali pouze díky filmu Nukleární osady. Zbývá jen dodat, že i Vrba s Fibingerem chtěli do Pionýrů původně přispět jiným filmem, šedesátkově stylizovaným psycho horrorem Lásce své se rouhám.

Adam Kubík, mimo jiné spolupořadatel hororového festivalu Kuřimský běs, který už má za sebou dva ročníky, na svém bezmála sedmiminutovém filmu **Fanda** pracoval zcela sám zhruba týden. Nejdražší položkou rozpočtu byly dvě balení plastelíny. Zbytek věcí použitých ve filmu nabyl zdarma. Inspirací pro příběh mu byli hororoví fanoušci, jimž se jejich fandovství stalo diagnózou; lidé silně závislí na pravidelných hororových dávkách, pomáhajících jim srovnat se s reálnou životní situací. V případě Fandy je tímto jedincem nevzhledný muž, otec rodiny, podváděný krásnou manželkou, který se upíná na hororové filmy (drogy). A drogy vás, jak známo, mohou i zabít.

Pro Pionýry hororu spojily své tvůrčí síly dva filmařské spolky: Taranis Film a Bujo Brothers. Původně chtěli přispět absurditou se zombie vodáky Tichá voda, leč stav vody na českých tocích rozhodl jinak a tak, jako správní muži činu, rychle vymysleli (během jednoho dne) a natočili (během jednoho dne o týden později) alternativu. Tou je příběh muže v těžké životní situaci **Odečet vody**. Tichá voda prý vznikne příští rok. A že natáčení není žádná sranda, by vám mohli povyprávět právě tihle kluci. Kameraman foťák, na který se natáčelo, držel v den natáčení v ruce poprvé. Vzhledově pro svou roli jako stvořená herečka Jana Jirmásková byla nejen v raném stupni těhotenství, ale i silně nachlazená a jako na potvoru scénářem určená pro natáčení pro tento stav ve zcela nevhodných prostorách. Tyto prostory se však nakonec po natáčení zdravotně nejvíce podepsaly na Jakubu Hruškovi, který většinu své role proležel na podlaze. Původně denní natáčení se nakonec protáhlo do pozdních nočních hodin, pointová scéna se musela zkracovat, z rozmáchlé scény se nakonec stala rychlovka (otázkou je, zda to nakonec není pro dobro filmu, ale posouzení je na vás samotných), část připraveného materiálu zůstala nevyužita. Titulkové scény se natáčely o týden později, narychlo po práci před setměním. Protlačen v nich před kameru byl celý zbytek štábu (maskérka, mikrofonista, pyrotechnik, druhý režisér). Zvláštností je, že v nich tři herci, kteří už hráli i v jiných filmech, teprve teď poprvé promluvíli na kameru.

„K natočení filmu mě inspiroval inzerát, na který

*jsem narazil při hledání prázdninové brigády. Inzerát vypadal seriózně: nabízel přívýdělek „drobnými kutilskými pracemi“ v domácnosti, „kde chybí mužská ruka“. Na inzerát jsem odpověděl s vírou, že „co neumím, to se naučím“. Mezitím si moje fantazie začala hrát s myšlenkou, co by se tak všechno na takové brigádě mohlo stát. Druhý den přišla odpověď, že by o mě měli zájem. V tu chvíli se ukázalo, že inzerát nenabízí „osamělá mlfka“, ale jakási začínající úklidová agentura, jejíž zvláštnost spočívá v tom, že své zaměstnance platí podle toho, jak moc se při vykonávání své práce obnaží (viz příloha). „Nejedná se však o prostituci!“ (podle mě už je to jen o dohodě s klientkou). V tu chvíli už jsem měl jasno, jakým směrem se příběh filmu bude odebírat. Šel jsem pracovat na stavbu, kde jsem na sobě mohl mít alespoň montérky a vydělával si na rozpočet,“ říká o původu svého třináctiminutového filmu **Hodinový manžel** František Vaculík. Druhou inspirací mu byla kamarádka, respektive hororový sklep, jako stvořený pro závěr filmu, který mu musela ukázat, jakmile zjistila, že bude točit film. Naneštěstí nebyla možnost domluvit se s paní domácí a tak se závěrečná scéna filmu natáčela jinde. Vaculík do projektu nastoupil prakticky jako poslední, někdy koncem srpna, proto se měl co otáčet, aby se film stihl do připravované BXM premiéry (taky svůj film odevzdával až tam). V obsazení rolí bylo jasno od začátku, náhlá nutnost přeobsadit roli Ireny se vyřešila prakticky za pochodu a zdá se, že náhradní Tereza Němcová, kterou můžete znát z Herzova hororu T. M. A. byla dobrou volbou. Natáčelo se o víkendy 11.–13. října, postprodukce probíhala prakticky až do posledních hodin před premiérou.*

Záměrem tvůrců **Pod drnem se skrývá Zlo**, bylo natočit ultimátně trashovou šílenou hororovou komedii. Původně se uvažovalo, že to bude přímo pojato jako třetí pokračování Podivných příběhů Pana Josefa, ale nakonec od toho bylo upuštěno a i když hlavní postavu hraje stejný herec a jmenuje se Josef, dostal film samostatný, na Lopraisově sérii nezávislý, název a neobjeví se v něm jakákoliv přímá spojitost. Vzhledem ke specifickému místu děje (exteriér zahrady) natáčení docela komplikovalo nepříznivé počasí. První klapka měla původně padnout již 1. 6., nakonec k ní došlo až 15. 7., o což se přičinila i domluva se štábem (jeden z herců, jehož part byl nakonec z filmu vystřižen, ale aspoň vykopal hrob, se v den natáčení vracel z Holandska). Film byl tak nakonec natočen během tří natáčecích dní v rozmezí cca tři měsíců na zahradě kousek od Brněnské přehrady. Podle všeho se zdá, že v duchu vyznění filmu probíhalo i samotné natáčení. „Natáčení probíhalo za pohodové atmosféry, kdy se pila třešňovica, pivo, víno a rum,“ vzpomíná na něj jeden z herců Ctibor Topolovský a možná proto ve filmu vypadá tak, jak vypadá. O zábavu se postarala i vše komentující a do všeho šťourající sousedka z vedlejší zahrady, které se režisér ležící s kamerou mezi nohama

herečky v bikinách dvakrát nepozdával, a vyhrožovala, že zavolá majiteli pozemku, že mu tam lozí nějakí divní lidi. Ve filmu se kromě již známého charismatického Josefa Šetka, režiséra samotného (a to hned ve dvojroli televizního moderátora a houbařícího Stephena Kinga) objeví i Simona Žitovská, kterou můžete znát jako Jeho poslední šlapku ze stejnojmenného filmu Lukáše Bulavy. Tvůrci nezapomněli ani na hledače filmových omylů, nelogičností a chyb. Určitě si

všimnete různých délek použitého rýče, který musel být zkrácen, když jej Josef v samotném začátku natáčení zlomil, pokoušeje se věrohodně simulovat rytí. Na své si přijdou i hledači odkazů na jiné české amatérské hororové filmy, kterých je ve filmu požehnaně.

„Na lidské kůži lidskou krví podoba zla zasychá. Tvá noční můra nekončící prodlužuje léta má,“ začíná film moravského studia Moravian Horror **Masožravý obraz**. „Jsme skupina zaměřující se hlavně

„Bylo to drobet eklhaft.“

*Bleskový rozhovor s Gusem, zdaleka nejagresivnějším z potkanů Chozeho a Adély, který si zahrál vedlejší roli v jejich pionýrském filmu **odpad!***

1) Co Vás přesvědčilo přijmout nabídku zahrát si ve filmu?

Tos mě teda rozesmál. Prostě mě čapli, zrovna když jsem si pulíroval varlata, frkli mě do přepravky a ahoj.

2) Jak se Vám spolupracovalo s režisérem?

Rejža akorát furt vyřvával, že prej “budu třešničkou na dortu celého filmu stejně jako kozy v Cyborg Cheerleaderovi”.

3) Nevadilo Vám, že se točilo u popelnic? Všechen ten zápach a špína...

Jo, bylo to drobet eklhaft. Ale furt hygieničtější než u Chozeho a Shirley doma.

4) A co říkáte na hotový film?

Nečužel jsem na to, ale soudě podle mý scény to bude pěkná sračka, když vykresluje nás potkany tak stereotypně. Navíc mě prej předabovali!

5) Můžeme se na Vás těšit i v nějakém dalším filmu?

Asi jo, ti dva pořád melou něco o hororu, co by chtěli natočit jen se mnou a Jessem (další potkan, který si zahrál v klipu k Noci v Myší díře, pozn. red.). Prej v něm budu Jesseho terorizovat, takže to bude, hádám, dost autobiografický.

na hororové téma. Kašleme na krvavé efekty pomocí debilních a pohodlných programů na počítači. V naší skupině křísíme staré zapomenuté (v Itálii zrozené) GORE! GORE! GORE! - poctivé a nefalšované,“ píše o sobě na stránkách aktérů Moravian Horror, bratrance Skuciusové, kteří se o Masožravý obraz podělili rovným dílem. Dominik si vzal na starost kameru, režii a masky, Marián se zhostil hlavní dvojrole malíře a monstra řečeného Kramlák a je v titulcích uveden jako „odborník na krevní stříkance“, na kteroužto pozici je velmi hrdý. Masožravý obraz není prvním hororovým filmem příbuzenské dvojice, je však filmem, kterým se ke svému oblíbenému žánru vrátili po delší době, během níž, dle vlastních slov, zlepšovali své filmařské zázemí a zkušenosti. K natočení vizuálně působivého krvavého Masožravého obrazu je popíchla právě nabídka a prostor Pionýrů hororu. Oba velmi pokorní a skromní bratrance se dodnes nemohou shodnout (a patrně již nikdy neshodnou) jestli pro svůj film spotřebovali 15 nebo 16 litrů umělé krve. S ohledem na krvavost filmu nám na jednom litru více nebo méně vůbec nesejde. Důležité je, že se plánují hned dvě pokračování, z toho jeden prequel, který by se, půjde-li vše dobře, mohl objevit již ve druhé řadě Pionýrů hororu.

Bakalářský film **Třída smrti** studenta pražské UMPRUM Pavla Soukupa (syna herce a dabéra Pavla Soukupa – ano, přesně toho, jehož hlasem počátkem devadesátých let promlouvali takřka

všichni nejzásadnější akční hrdinové) je adaptací stejnojmenného osmistránkového komiksu. Scénář ke komiksu napsal koncem roku 2008 Josef Blažek pro scénářistickou soutěž komiksového magazínu CREW, kterou nakonec vyhrál. V druhém, kreslířském, kole soutěže vyhrálo výtvarné zpracování mladé výtvarnice se zálibou v morbidnu a hororu Lenky Šimečkové (mající dnes na kontě hned několik dalších krátkých hororových komiksů: kosmický sci-fi horor *Ve stázi*, adaptaci Poeovy povídky *Černý kocour*, duchařinu *Sídlo* a další spolupráci s Blažkem, tentokrát již v tandemu s Hrivňákovou, opět dětský horor *Zámek hrůzy*, s nímž jste jistě již měli tu čest v sedmém čísle našeho časopisu), které publikovala ve většině aktivních domácích komiksových periodik (Crew, Aargh!, BubbleGun). Komiks byl otištěn v Crew 27 v roce 2010 (ve stejné době kdy měla premiéru Blažkova *Casa Carnivora*) a v roce 2011 vyšla ve slovenském komiksovém magazínu druhá verze Blažkova scénáře, vzešlá z crwácké soutěže a to od slovenského kreslíře Andreje Wsóla. O filmovou animovanou adaptaci komiksu záhy projevil zájem Pavel Soukup, který již předtím natočil několik animáků a kraťas *Pérák*. Blažek pro ni napsal první verzi scénáře a Soukup s ním konzultoval další úpravy.

Honza Vojtíšek
Josef „choze“ Blažek

4. antologie českého horroru

„S radostí vám servíruji chutné menu – čtvrtou knihu hororových povídek, jejíž vydání je součástí projektu *Hledáme 100 českých Kingů*. Je potěšitelné, že dílka přetékají jemnou i tvrdou hrůzou, vybrali jsme opravdu jen ty nejlepší kuchaře strachu,“ píše již tradičně v úvodu vydavatel tohoto chvályhodného počínu, Ladislav Kocka. Nahlédněme těmto čtrnácti kuchařům a kuchařkám na okamžik do kuchyně.

Editor: Milan Kalina

Vydavatel: Ladislav Kocka, 2013

Počet stran: 142.

První cesta vede stylově na hřbitov. Autorka povídky Dana Cepáková v medailonku píše, že ji překvapilo, že byla její povídka vybrána. Nemělo proč. **Hřbitovní děti** sice nejsou nic překvapujícího, novátorského ani originálního, ale autorka si dokázala docela dobře pohrát s tím nezbytným základem hororového příběhu, přesně s tím kypícím průměrem, základem, pro který máme horror rádi, který bohatě stačí. A obzvláště v první půli povídky, atmosférou odkazující ke starým duchařským příběhům, dokáže silně zaujmout. Moderněji pojatý závěr je pak již obstojně naroubován. V tomto bodě (autorka je mladá, pokud bude psát dále, a já doufám, že ano, má jistě ještě co ukázat) je asi důležité, a postačí zmínit, toto: Nemůžu říci: „Nelíbilo se mi to.“

Chcete-li vydesit mazlíka, čtete mu Bočka a Zubíka. Až mě to nutí říci, že není náhoda, že se přítel hlavní hrdinky povídky **Klecový chov** jmenuje Patrik. A moc bych nedal za to, že jeho příjmení začíná na B. Vítejte v moderní civilizaci, kde je všechno dokonalé. Možná

by bylo lepší být mrtvý. Nebojte. Budete. Zavedené autorské duo Petr Boček & Miloslav Zubík, staří známí z předchozích částí antologie, přináší výborný, moderní, sociálně-kritický příběh. Napínavý, zajímavý, mrazivý. Nejlepší povídka knihy. Chcete kvalitu? Volejte Patrika. Nebo čtete Bočka a Zubíka. Nezapomeňte však na životní pojištění u Grave Bank. Pozůstalí vám budou děkovat.

Když už byla řeč o menu a kuchařích, kuchtík Zbyněk Vičar naservíruje jednohubku jménem **Temná rána** o zlé ženě a pomstychtivém muži. Milá přestupní stanice mezi předcházejícím a následujícím chodem. Krátké, přímé, tušené.

Pak to lehce mlaskne. To Ondřej Pešák zasekne sekáček na maso přímo doprostřed lidského čela. Za nímž se, naneštěstí, nenachází vůbec nic. Často říkám, že horror není jen bezduchý brak, že se mnohdy ze všech žánrů právě on nejvíce věnuje samotnému člověku, jeho podstatě a povaze, vypovídá

ne o pofidérním, imaginárním zlu, ale o tom, jehož generátorem je samotné lidské plémě. Lehce předvídatelná, leč silně strhující **Slimáci láska** je toho zářným příkladem. Není totiž ani o přerostlých slimácích, mluvících lidskou řečí, ani o bolesti, strachu a vnějším nebezpečí. Je jen a jen o lidech, o člověku a jeho nedokonalostech, které tu nejnebezpečnější hrozbu činí právě z něj. Druhý nejlepší chod z prostřené tabule.

Petra Slováková se již zúčastnila mnoha literárních soutěží a hodně z nich dokonce vyhrála, i proto zřejmě moc dobře ví, že neohromí-li povídka zápletkou či pointou, což je případ i její povídky **Zívnutí** (čímž nemyslím, že by to bylo špatné), hodně toho zachrání, napíše-li to dobře. Příběh muže, do nějž pronikne démon, je obsahem opravdu průměrný, formou však velmi příjemný.

Začátek povídky **Tajemství starého lesa** je ne skutečně rozplizlý a natolik v podstatě bezobsažný, že když se Ladislav Polanka konečně přeci jen dostane k nějaké pointě (která k pochopení předchozího přečteného stejně moc nepomůže), jste již ze čtení zdouhavého, nudného a nezáživného úvodu natolik uondaní, že to s vámi ani nehne. Slohová stránka této nejslabší povídky knihy ujde, ale bez zajímavějšího a poutavějšího obsahu prostě nestačí. Autor v medailonku píše, že literatura je život, jenže ten právě jeho povídce chybí.

Holčička jistě pobaví jmény postav, poutavějšími více, než celý příběh. Ten není špatný nebo, nejděchulhu, nudný, závěrečná pointová část předchozímu úvodu hodně pomáhá a staví jej do lepšího světla, ale po přečtení nezůstane žádná chuť. Což zarazí. Samotný chod nám nebrání nic konzumovat. Ale po dočtení tím nejsilnějším pocitem, co zůstává, je nenasycení. Letos se Martinu Štefkovi loňský titul autora nejlepší povídky antologie prostě obhájit nepodařilo.

Povídku **Supersmrt** jsem před dvěma lety napsal do jedné soutěže. Dala mi zabrat, protože limit pouhých 9000 znaků je pro mě, který se rád rozepisuje, dost šibeniční. Povídka mi neseděla, v soutěži samozřejmě neuspěla a myslel jsem, že zapadá virtuálním prachem v zapadlé složce mého počítače. Jenže po roce jsem si ji přečetl znovu a už se mi nezdála tak divná. A tak jsem ji odeslal a zjistil, jak asi přesně se cítila Dana Cepáková.

Příběh povídky **Výtah stínů** Petry Erhartové je fajn. Klasický, neoriginální, ale fajn. Zápětka má sílu zaujmout a zasáhnout, autorka si krásně hraje se slovy, metaforami a dvojsmysly (nádherný obrat „*čepel několikrát mrkla v měsíčním svitu a schovala se v (...) hrudi*“), odpustíte jí dokonce i přehnaně sladké zachvaty romantiky.

Povídka má však jeden zásadní problém. Nazývá jej *samospasitelností*. Strašně hodně a nepříjemně často čtenáři vysvětluje a našeptává do ucha věci, na které by měl přijít sám. Postava Hrubého je jeden velký oslí můstek mezi záměrem autorky a zřejmě nechápvavou myslí čtenáře. Čtenář není blbec. To je základní pravidlo, jímž by se měli autoři a autorky řídit. Takřka 80% příběhu, týkajících se Hrubého je nadbytečných, tohle všechno mělo čtenáři dojít samo, k tomu jej měla povídka přivést, takto by měla být napsána. Hrubý mi v podstatě vzal veškerý prožitek z příběhu.

Ne nejlepší, rozhodně ne nejslabší, ale určitě nejzvláštnější povídkou knihy je **Já, ty** Daniela Bartáka. Pořád se nemohu rozhodnout, zda zpracování odpovídá nápadu nebo nápad dosahuje výše a požadavkům zpracování. Forma příběhu je velmi zajímavá a strhující, natolik, že v závěru nutně musí dojít k menšímu či většímu zklamání. Opravdu tento zajímavý a čím dál více mrazivý rozhovor skončí „jen“ takhle?

Fantasy osudový příběh **Ztracené dny Strážce rovnováhy** je sice dobře vymyšlený (člověk polobožsky rozhodující ve vypjatých chvílích, což jej někdy dovádí k opravdu šíleným situacím), ale místy trochu kostrbatě neuhlazený, s kolísavým tempem vyprávění a moc jednoduchými náhodami. Občas se tu věci dějí proto, že musí, ne proto, že by vyplývaly z příběhu. Neskládají cestu kamínek po kamínku, místo nich tam Věra Borovská tu a tam hodí přímo celou cihlu.

Malířské horrory o šílených malířích a ne zcela normálních obrazech mám rád. Oplývají totiž zvláštní atmosférou vycházející již jen z jejich vlastní povahy. **Obraz** Luboše Štěrbý prohlédnete možná dříve, než by si byl zasloužil, je minimalistický, načrtnutý jen několika základními tahy štětcem, ale i minimalismus mám ostatně docela rád.

Psací stroj je klasický příběh. Jako čaj, který znáte, pili jste jej už tisíckrát, možná už si ani nedovedete vybavit všechna jeho specifika, proč jste jej začali pít a i nadále pijete, jeho kvality a chutě. Ale stejně si ho dáte znovu a Jana Lišková vám jej s radostí uvaří a naservíruje. A vy poděkujete. A stejně se k němu zase vrátíte. Protože vás neznechucuje a nemáte důvod se nevrátit. Protože podivných věcí již byla spousta. A psací stroj, píšící tajemné vzkazy, je nakonec docela fajn, sice v závěru a při rozplétání možná moc kombinuje, až na samou hranici uvěřitelnosti, ale snaží se.

4. antologie českého hororu si drží kvalitativní úroveň, na níž postupně vyšplhala třemi předchozími svazky. I když je třeba poznamenat, že oproti předchozí části přeci jen trošičku klesla zpět, ale dalo by se to označit jen za letmé, sotva postřehnutelné zaváhání. Více k tomu myslím řekne následující část.

Potěšující rozhodně je další nárůst jmen a zajímavých lidí, kteří do tohoto projektu přispívají. Chvályhodná a potěšující je zcela jistě slušná účast hororových autorek a jejich mládí. Od něhož se odvíjí z jedné strany ještě nejisté hledání, na straně druhé však pozoruhodná chuť a snaha, která může věstit příští úspěchy a kvalitnější počiny.

Protože budeme-li na tento projekt nahlížet ne jako na jen další povídkovou antologii, ale možnost seznámit se s málo známými, mnohdy začínajícími autory a autorkami, umožňující jim získat ostruhy, na krátký okamžik se zpříma postavit na pevnou zem před dav, nabýt trochy sebevědomí a pocitu, že to co dělají má smysl, je jeho existence vysloveně pozitivní, příjemná a díkyčulhu i poměrně kvalitní.

A co vy, zkusíte své štěstí v 5. antologii českého hororu?

Honza Vojtíšek

CURSE OF CHUCKY

UNRATED
ALSO INCLUDES RATED VERSION

"CHUCKY'S BACK AND BETTER THAN EVER"

- Brad Miska, Bloody-Disgusting.com

My, hororoví staromilci, to nemáme v dnešní době lehké. Zatímco žánr jako takový si užívá komerční a kvantitativní boom, my smutně koukáme na zaprášené VHS a v hlubinách internetu hledáme kultovní kousky, které dosud unikaly naší pozornosti. S hořkostí v ústech pak sledujeme hýkání hororového potěru nad novými verzemi a sterilními pokračováními našich oblíbených klasik. Ale občas, občas se zadaří a zahýkáme si MY!

Režie: Don Mancini

Scénář: Don Mancini

Délka: 97 min

Původ: USA

Rok: 2013

Hrají: Brad Dourif, Kevin Anderson, Fiona Dourif, Alex Vincent, Jennifer Tilly

Nemá cenu hrát tajemného, takovým důvodem k oslavám je právě *Curse of Chucky*, které už po šesté vrací na obrazovky roztomilou panenku se zálibou ve vraždění. Vyhlídky na kvalitní pokračování přitom byly všelijaké. Po kanonické trilogii z osmdesátých let přišly dva více méně komediální díly, z nichž ten druhý, *Chuckyho sémě*, už balancoval na hraně hororového vkusu.

Za příběhem stojí opět duchovní otec celého *Chuckyho vesmíru*, Don Mancini, který si, stejně jako v případě *Semene*, usurpoval i režisérskou sesli. Ovšem tentokrát dává zapomenout na taškařice se zástupy panenek, které mezi sebou píglují a vůbec se snaží diváka především rozesmát, a vrací se k základům osmdesátkového hororu.

Pomáhá mu k tomu prostředí, ve kterém se nové *Chuckyho* příhody odehrávají – velký starý dům, jehož obyvatelky působí jako ideální kravičky, čekající na popravu. V jejich čele pak je zdánlivě bezmocná dívka na invalidním vozíku, což dává příběhu potřebnou hrůzostrašnou šťávu. Ostatně příjmení její představitelky, Fiony Dourif, není pouhou shodou. Naše milovaná panenka si samozřejmě holky dá jednu po druhé k večeři, což není z mé strany žádné prozrazování děje, ale prosté konstatování skutečnosti. *Chucky* to tak prostě má, takhle on to prostě dělá.

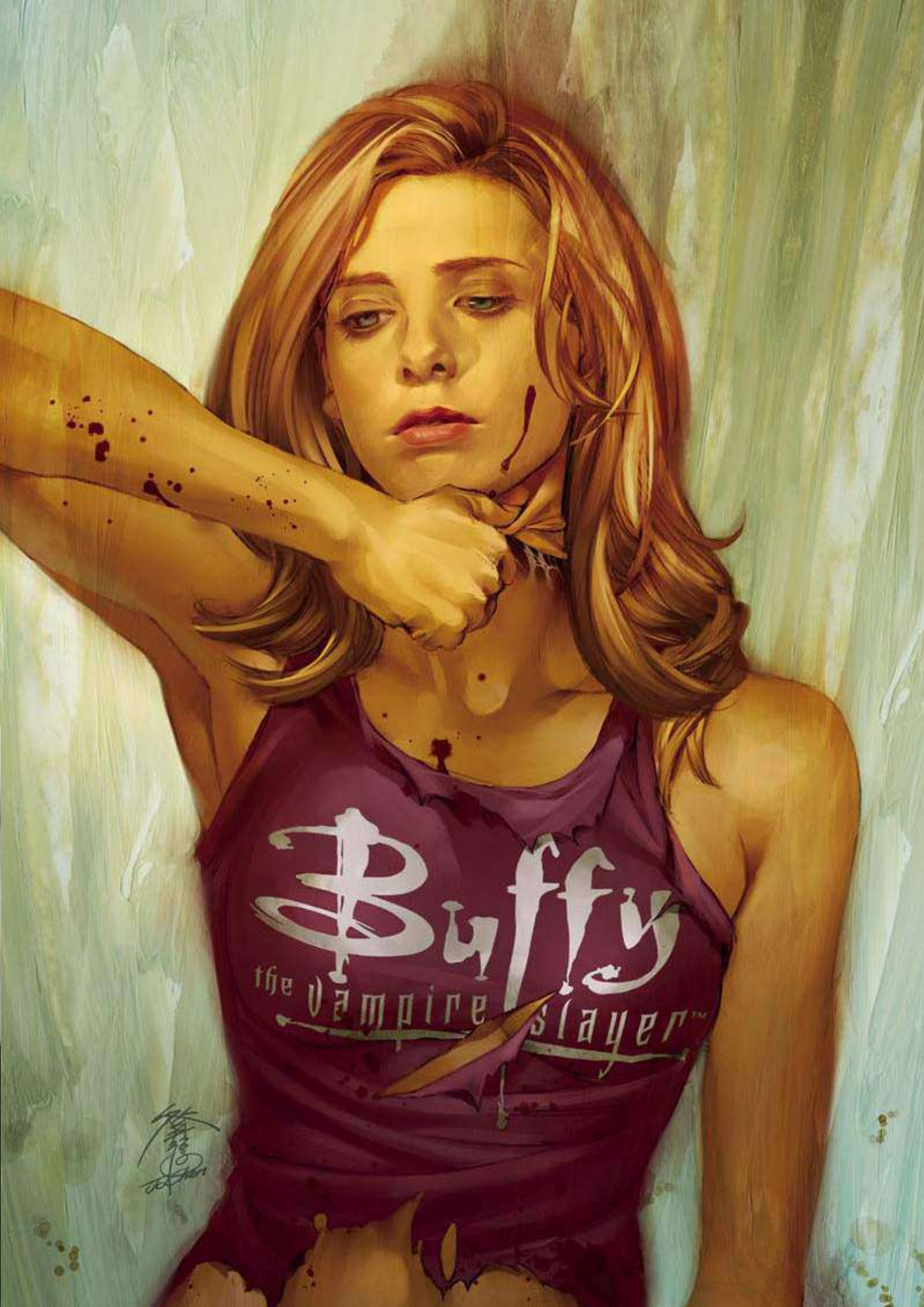
Jednotlivé vraždy nepostrádají jeho pověstnou originalitu, i když tentokrát se nesou ve značně temnějším duchu, než v posledních dvou případech. To ocení především milovníci prvních dílů, ve kterých nebylo místo pro barevnost a rozjuchanost. Pamětníci si vůbec přijdou na své, když se vrátí některé ikonické postavy minulých dílů. Odulá Jennifer Tilly asi nepřekvapí, ale jsou tu *camea*, která vyloženě potěší.

Nezbývá, než doufat, že šestý *Chucky* není posledním zářezem do série a že si na sebe na stříbrných plackách dostatečně vydělal. Raději ne tolik, aby se dostal i do kin, to by mu myslím nesvědčilo, vzpomeňme, jak tragicky tam dopadl Jason, Freddy a Leatherface, ale nějaký ten další video kousek s nádechem osmdesátek bych si nechal líbit. *Curse of Chucky* je totiž dost možná nejpříjemnějším překvapením tohoto hororového roku.

Roman Kroufek

Buffy
the Vampire Slayer™

James Van Der Beek
2005

Buffy the Vampire Slayer Season Eight

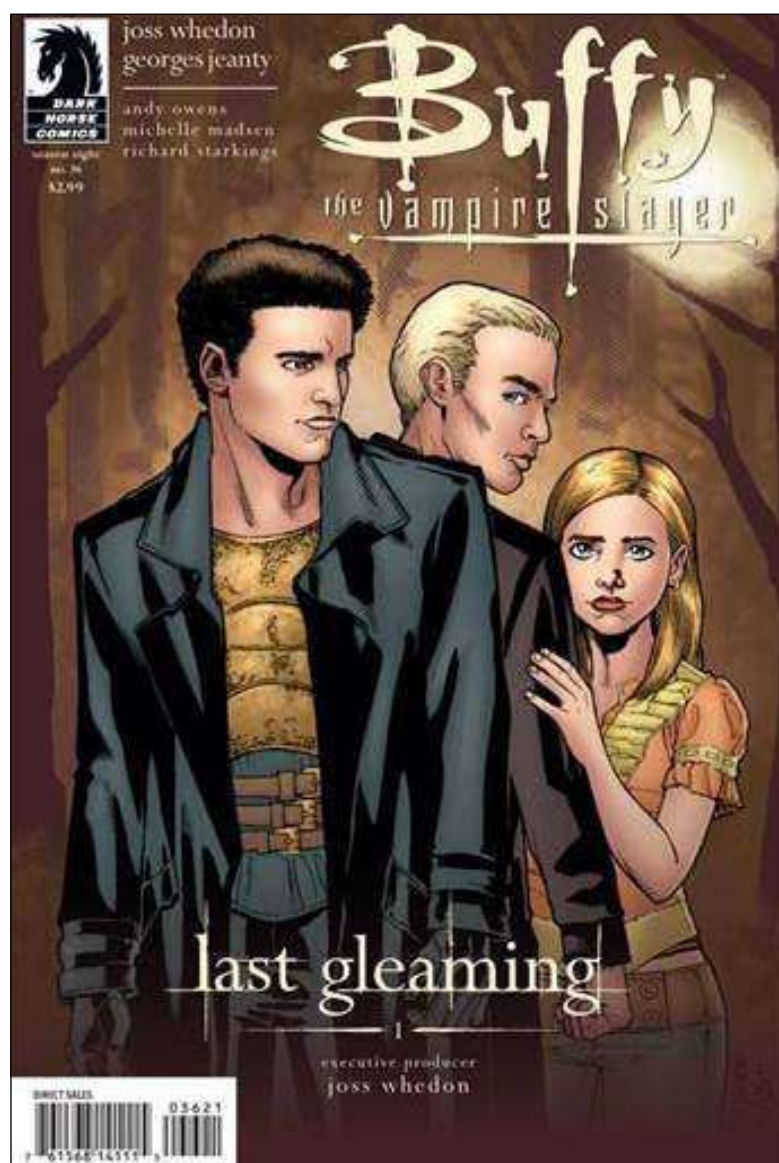
Sunnydale je minulostí a zůstala po něm jen velká díra. Zlo však ze světa nezmizelo, naopak. Naštěstí je tu rovnou celá armáda přemožitelek, které pod vedením jednookého stavbaře riskují životy, získávají první lesbické zkušenosti a hláškují jako o život. Prostě klasický vesmír Josse Whedona, tentokrát však v komiksovém podání.

Vydavatel: Dark Horse Comics
Původ: USA
Rok: 2007–2011

Jak jsem naznačil v úvodu, osmá řada navazuje plynule na sedmou (začínáme rok po jejím finále) a tvoří tak s předchozími příběhy konzistentní celek, ze kterého tu a tam vykukují šílenosti, které by televizní obrazovka neunesla. Plynulá návaznost je způsobena také osobou hlavního scénáristy a supervizora. Multitalent Joss Whedon se vrátil k dílu, které jej proslavilo a ještě jednou nechal své milované postavy zachraňovat svět.

Nejprve ale musí zachránit vlastní zadky, protože tentokrát jsou přemožitelky nuceny obhajovat své působení před zbytkem lidstva. Příliš jim nepřidá ani fakt, že aby mohla Buffy financovat svou pětisetlívou skvadru, tak trochu vykradla švýcarskou banku. Armáda, která reprezentuje z počátku série záporáky, si proti přemožitelkám přivolá pomoc ve formě několika starých známých, ale ukáže se, že to vše je vlastně jen předvojem něčeho mnohem většího, něčeho, co může změnit samotný vesmír.

A tady by mohla zaznít má jediná výtku, kterou k osmé řadě Buffy mám. Původně mělo jít o uzavřený příběh, rozložený na lehce uchopitelných 25 sešitů, ale díky úspěchu nabobtnal na rovných čtyřicet. Se stoupajícím pořadovým číslem ale také stoupá šílenství scénáristů, takže některá z mnoha příběhových vyvrcholení a odhalení pokládám za poměrně nešťastná. Rozmáchlé bitvy, cestování časem a vesmírem, návraty už stokrát mrtvých – to vše

samozřejmě komiks umožňuje mnohem snadněji než televizní médium a Whedonův tým toho vrchovatě využívá.

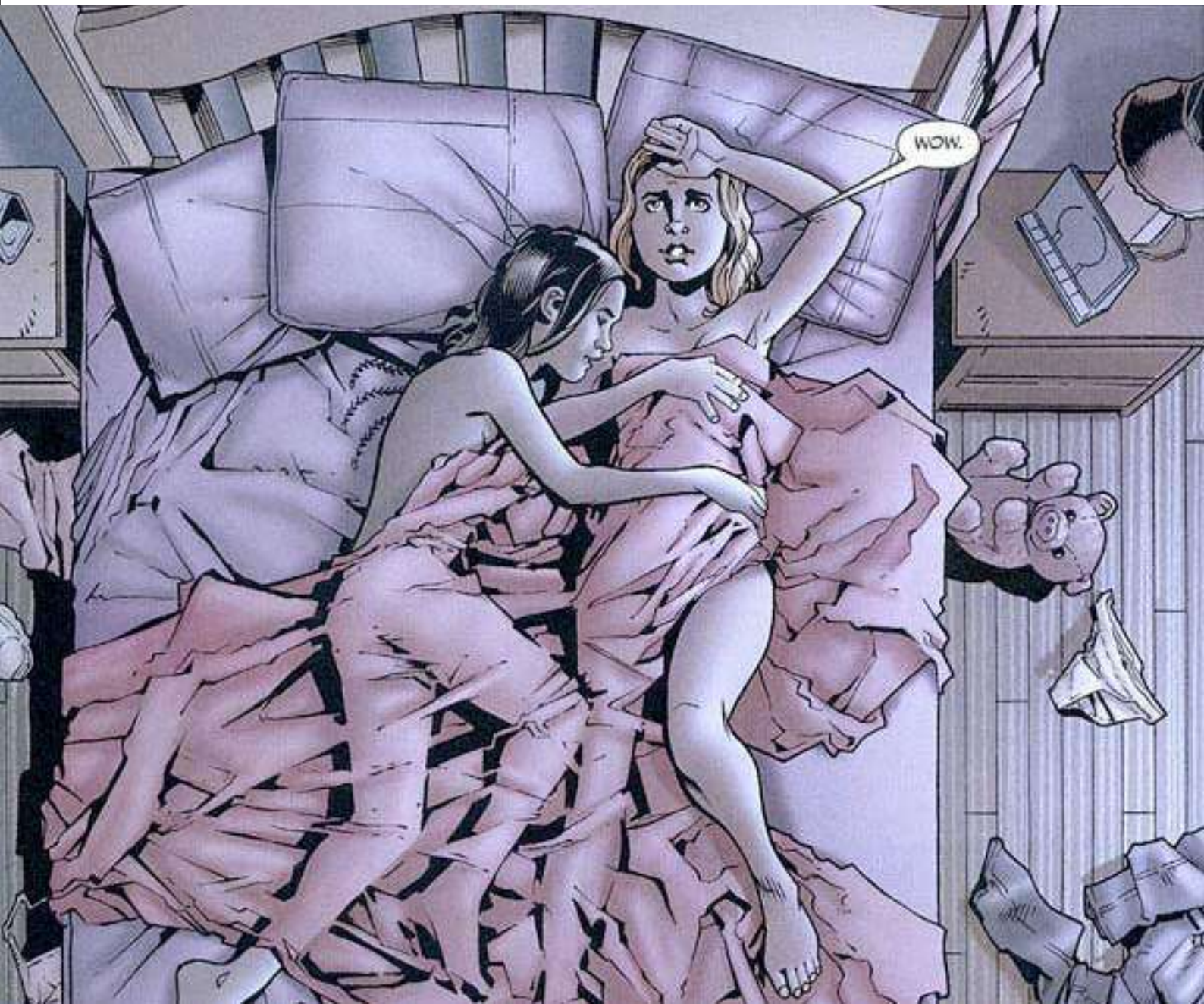

To hlavní, proč Buffy milujeme, však nejsou bitvy o budoucnost vesmíru, ale postavy a vztahy mezi nimi. A tady se pokračuje v nepřekonatelné kvalitě nastolené seriálem. Postupně se znovu setkáme se všemi známými, na delší či kratší dobu se mihne prakticky každý, kdo měl v seriálu několik vět. Fanoušek, který má všech sedm řad v malíku, si bude chrochtat blahem nad tunou narážek a ohlédnutí. Postavy se ale neomezují na pouhé vzpomínání, samozřejmě je tu i vývoj a to mnohdy nečekaný a bouřlivý. Buffy poprvé ochutná broskvičku (konečně!), z Dawn už je velká holka, někdy až moc velká, protože část příběhu je vysoká jako panelák a supluje v Japonsku Godzilla, který by před takovou náloží estrogenu jistě hodně rychle utekl.

A samozřejmě, jak už je u Whedona běžné, pár důležitých postav také zaklepe bačkorama. Je otázka, na jak dlouho. Protože devátá sezóna už se na mne usmívá z tabletu a čeká, až spolu vlezeme do vany.

Roman Kroufek

Horrorové saláty

Některá hororová monstra jsou na tom s popularitou trochu hůře než jiná, hlavní záporná hrdinka z **Attack of the Killer Refrigerator** by mohla vyprávět. A do ranku těch neprávem přehlížených, opovrhovaných a celkově nevyužitých potvor, spadají i rostliny. Logika věci je jasná – rozkvetlá voňavá růže jen těžko navozuje děs a hrůzu, navíc se nemůže hýbat a pro naprostou likvidaci ji prostě stačí měsíc nezalít. I tady však existují výjimky, které dokázaly lidstvu pořádně zatopit. Čekat však museli až do půlky dvacátého století...

Konkrétně do roku 1956, kdy spatřila světlo světa první adaptace slavného příběhu Jacka Finneyho **Invasion of Body Snatchers** (Invaze lupičů těl). Ta představila dnes klasické schéma s postupnou invazí, která pobíhá plíživě, a mimozemšťané při ní hezky nenápadně vyměňují obyvatele planety za náhražky bez emocí. Dnes je film právem považován za klasiku. V průběhu let se Finneyho story inspirovali tvůrci ještě mnohokrát, což hezky glosovala Stokely ve **Faculty**. Samotná Invaze lupičů těl proběhla ještě třikrát, ale za vaši pozornost stojí jen geniální verze z roku 1978 v hlavních rolích s Donaldem Sutherlandem, Jeffem Goldblumem a Leonardem Nimoyem. I tady probíhá invaze Emzáků postupnou výměnou obyvatelstva a i tady jsou oni emzáci rostlinného původu. Po naklíčení postupně obalí svými výběžky hostitelovo tělo a vytvoří plod, který v efektním lasku velmi rychle doroste v dokonalou kopii své lidské předlohy. Pokud tedy nedojde k drobné nehodě a rostlinný agresor nenapadne najednou dva hostitele, třeba bezdomovce a jeho psa. Mimochodem zábavnou taškařicí o invazi vesmírných kytek si v roce 1992 stříhli také kluci z Full Moon. Jejich **Seedpeople** jsou rozhodně zajímavější podívanou, než poslední dvě verze zlodějí těl.

O šest let později našli filmaři odvahu zfilmovat další sci-fi pecku, **Day of the Triffids** Johna Wyndhama. A jestliže Invaze zlodějí těl představuje luxusní vědeckofantastickou podívanou s ryze hororovými přesahy, Den Triffidů z roku 1962 je ukázkou totálního šlendriánu, který z vysoce sofistikovaného příběhu o inteligentních a vražedných rostlinách dělá nudnou podívanou pro retardy. Naštěstí to samé neplatí o televizní verzi z roku 1981, která pro absenci rozpočtu musí sázet na budování atmosféry pomocí hereckých výkonů a jednoduchých filmařských postupů. Televize chodícím kytkám s elektrickými výběžky prostě sluší. I když ne vždy. Dvoudílná, výpravně se tvářící verze z roku 2009 je opět kvalitativním sešupem někam na úroveň odpoledního vysílání na Nova Cinema. Pravdou je, že atmosféře knihy se nejvíce přiblížil Danny Boyle ve svém **28 Days Later**. Bohužel srabácky nahradil rostliny za něco jako zombie. Ale raději zpátky do šedesátých let.

The Little Shop of Horrors (Malý obchod hrůz, 1960) Rogera Cormana je hororový vlastně jen díky tomu, proč se dostal do našeho výběru. Ten důvod se jmenuje se Audrey Juniorka. Má ráda krev, roste jak opar na rtu a když má hlad, dost nepříjemně to dává najevo. Naštěstí je její pěstitel, poskok, holka pro všechno v květinovém krámků Gravise Muschnicka, mladický Seymour, natolik troubovitý, že svou nemotorností poskytuje Audrey Juniorce dostatek potravy. A Audrey roste až nám vykvete do krásy. Mimo ni jde vlastně o hodně povedenou a zábavnou černobílou grotesku plnou neuvěřitelných postav, počínaje pánem pojídacím kytky, přes vyslankyni tichého klubu

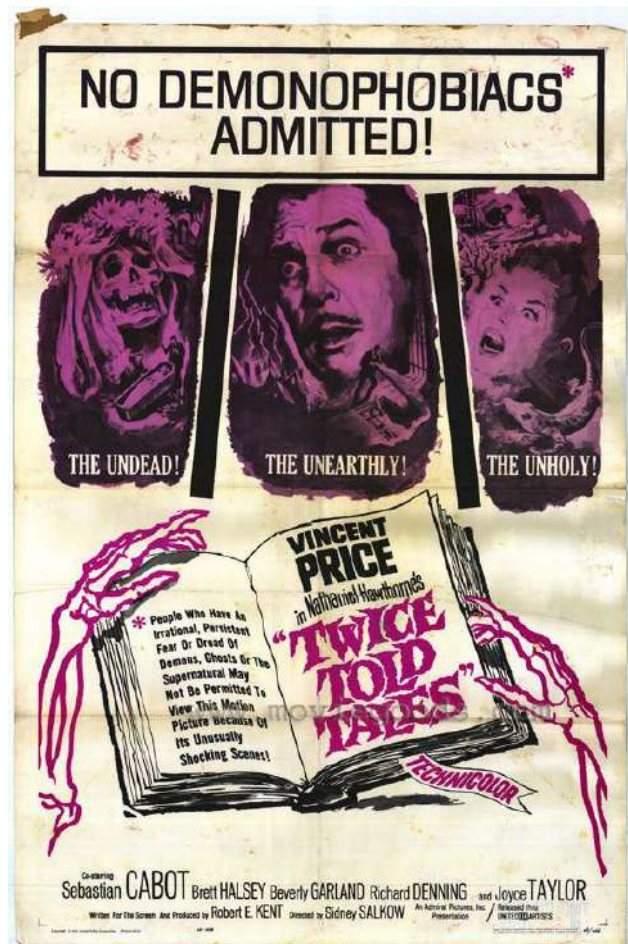

pozorovatelů květin, poměrně silně momentálně retardovaného zubaře a konce naprosto ujetým Jackem Nicholsonem. Dlužno dodat, že ještě šílenější muzikálový remake z roku 1986 minimálně dosahuje kvalit své černobílé předlohy. Jako přehlídka komediálních hvězd osmdesátých let však funguje o řád lépe, než jako horror. V tomto směru by jistě pomohlo zakomponování alternativního závěru, ve kterém Audrey II sežere půlku města.

O povídkovém filmu **Dr. Terror's House of Horror** (1965) jsme psali již v minulém čísle. Dnes se tedy k němu vrátíme, respektive k jedné jeho povídce. Ta vypráví o muži, který po návratu z dovolené zjistí, že u jeho domu vyrostl záhadný popínavý pleveľ, který se brání odstranění. Koho by nevydělilo, když vám kytky z ruky vyrazí zahradní nůžky, že ano. Přivolaný vědec zjišťuje nepříjemná fakta, to nejočividnější je však patrné na první pohled. Když kytky rodinku v domě uvězní, přichází dostatek prostoru pro působení vlastní představitivosti, to již je ale jiný příběh. Barevnost, retro atmosféra a vcelku povedené triky necht' jsou dostatečným důvodem zhlédnout nejen tento, ale i ostatní příběhy filmové antologie.

Také povídkový a také s typickou atmosférou podobnou raným Hammerům. To je snímek **Twice Told Tales** (1963), který je jedním z klasických hereckých koncertů Vincenta Price. Rostlinný segment je adaptací literární klasiky Nathaniela Hawthornea Rappaccini's Daughter. Price v něm hraje zahradníka, který toho s kytičkami umí trochu více než Přemek Podlaha a jeho vrcholným dílem je vlastní dcera, která má však drobné chybičky. Na každé zahrádce se totiž najdou rostliny, které jsou navenek krásné, ale uvnitř plné nebezpečného jedu. A když se na obzoru objeví nadržený mladík, je na problémy zaděláno.

Hawthornova klasika je zpracována s citem a respektem a výsledek předloze rozhodně nedělá ostudu. Verze z roku 1980 bývá také hodnocena kladně, ale dokonalosti své starší sestry zdaleka nedosahuje.

Ale hezky chronologicky. S končícími šedesátými a nastupujícími sedmdesátými lety kytky začaly

dělat křoví řádění kanibalů a zombie a samy smutně olizovaly krvavé zbytky, které z podobných hostin zůstávají. Jedním z příkladů takového olizování je **La isla de la muerte** (1967), známější pod anglickým názvem **Man Eater of Hydra**. Setkáme se zde s upířími rostlinami, které jsou výtvozem šíleného vědce. Ten pozve na svůj ostrov pestrou skupinku lidí, aby je jednoho po druhém předhodil svým krvesajícím miláčkům. Bohužel, jak už tomu tak často bývá, příběh zní lépe, než pak na plátně vypadá a z kytek nakonec vidíme jen míhající se větve.

Podobně obskurním béčkem je také **The Mutations** (1973), ve kterém si titulní roli stříhнул neob-sazovanější filmový plešoun Donald Pleasence. Samozřejmě hraje šíleného vědce, který má tentokrát hodně sexy konička. Kříží rostliny a lidi, přičemž si jako nedobrovolná morčata vybírá své studenty. Pleasencemu role vědce, který chce tak trochu popostrčit evoluci, sedla a společně s některými maskami je rozhodně největším kladem filmu, který se jinak nepříjemně vleče a svým pojetím se zdá být o dvacet let starší, než ve skutečnosti je. Což se rozhodně nedá říci o následující pecce.

Nemíníme vůbec diskutovat o tom, zda je tento film horor, komedie nebo hororová komedie. Obecně vzato je nám to úplně jedno. Legendární až kultovní československý příběh o úlisném vědci, který si pro své nekalé cíle vyšlechtí a vypěstuje lidožravou rostlinu, koketně pojmenovanou Adéla, která svou lidskou krmí hoduje nejlépe za zvuků vybrané hudby, sem prostě patří. Spousta výborných herců, typický šílený humor své doby (jak se nám po něm stýská) a ponaučení, že na pravou českou facku jsou i bojová umění krátká. Chcete-li se začít seznamovat

s filmovými nenasytými zelenými holkami, **Adéla ještě nevečeřela** (1977) jistě bude dobrým začátkem.

A když už jsme představili nejslavnější českou obskurnost, mrkneme se také na tu světovou. **Attack of the Killer Tomatoes** (1978) je přesně o tom, o čem byste podle názvu mysleli. Útoky agresivních vraždících rajčat se množí čím dál více a nezbyvá, než do boje proti nenasyté zelenině vyslat partu těch nejlepších. Je jasné, že tady nepůjde o vážný horor, i když se tak samozřejmě tváří a nejbliže máme asi k trošku nepovedené Tromě. Ovšem výdrž režiséra Johna De Bella je neuvěřitelná. V průběhu dalších dvaceti let stál za pokračováními, ve kterých se vraždící rajčata nejprve vracejí (1988), poté vracejí úder (1991) a nakonec požírají Francii (1992). A aby toho nebylo málo, existuje také seriál. Asi bychom měli odněkud vytáhnout náš námět na horor o vraždících žížalách (výjimečně nemyslíme naše penisy) a udělat si z něj živnost.

Jen pro formu a vzhledem k naší snaze o dokonalost a maximální kompletnost musíme ze sedmdesátých let uvést ještě horor **The Gardener** (1974), ve kterém tajemný zahradník a jeho výtvoři likvidují své zaměstnavatele. Sám šílený pěstitel se postupně stává rostlinou a komunikuje se svými výtvoři. Zajímavý námět je opět ubit tuctovým zpracováním, které znemožňuje větší prožitek z filmu.

Dejme však v našem přehledu trochu prostoru i kladnějším rostlinným monstrům. V komiksově adaptaci Wese Cravena **Swamp Thing** (1982), který se u nás objevil hned pod několika (stejně ujetými) názvy jako třeba Msta přichází z močálu, vědec Alec, působící v samotném srdci stejně obrovských jako nádherných bažin zkombinuje dvě různé DNA a vytvoří jednoduchou rostlinnou buňku s živočišným

jádrem. Sní o vytvoření rostliny s živočišnou agresivitou a vůlí k přežití. Jak už to tak v komiksových hororově laděných dobrodružstvích bývá, prvním nechtěným pokusným adeptem se stane on sám. Komiks bez velikášského padoucha toužícím ovládnout svět a dát volný průchod svému domnělému géniu, by totiž nebyl správným příběhem. A tak se Alec, zmutovaný do humanoidně-rostlinného monstra má komu a za co mstít a i na nějakou tu mezidruhovou romantiku dojde.

Asi se s námi nebude nikdo hádat, že se Wesovi jeho verze Jožina z bažin moc nevyvedla a ač z vlhkého prostředí, utopila se v suchosti. A tak je možná s podivem, že se o sedm let později rozhodl někdo do stejné bažiny vstoupit podruhé. Tentokrát ale taktovku vzal do ruky Jim Wynorski a **The Return of Swamp Thing** (Návrat muže z bažin, 1989) najednou obsahoval všechno, co Wesově prequelu chybělo.

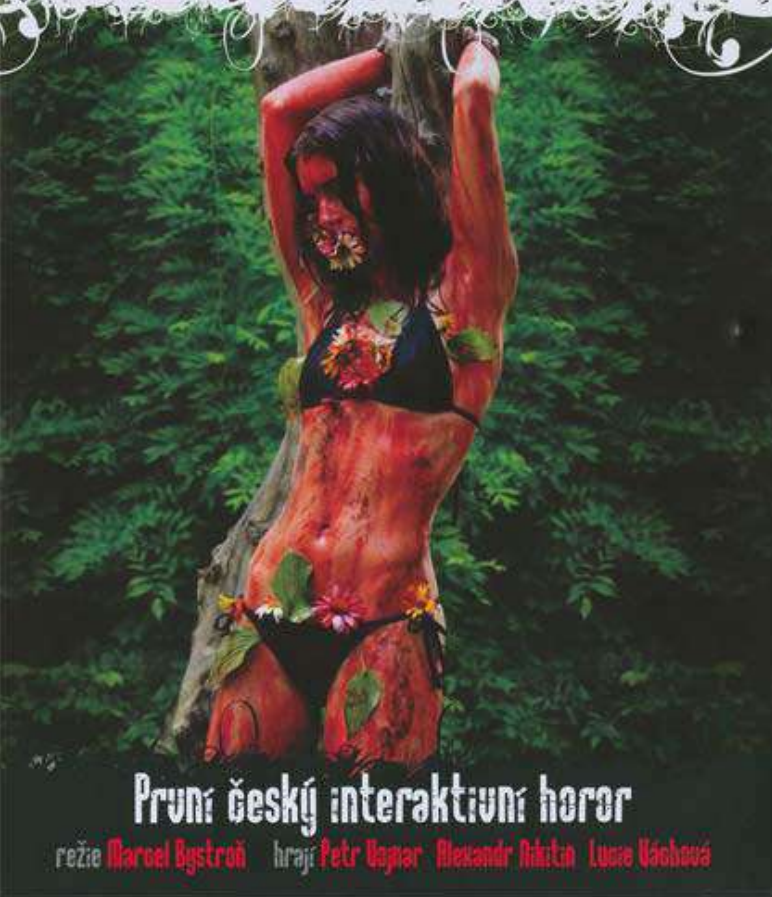
Tentokrát se do bažin vydává dcera hlavního padoucha, aby našla svého tatínka, hledajícího recept na nesmrtelnost. V bažině však žije náš starý dobrý floraman Bažiňák, který má s padouchem nejen nevyřízené účty, ale také dost času na to, aby se zamiloval do jeho dcery. Wynorski do své prostoduché, leč zábavné, oddechovky namíchal opravdu všechno. Komiksový akčňák (Bažiňák trusí suché hlášky, háže drsné ksichty a spíše máchá pěstmi, než aby moc mluvil), fantastické sci-fi (jde hlavně o vědecké výzkumy, což poskytuje dost místa absurdní vědecké hantýrce a různým blikajícím přístrojům a nástrojům), komedii (smát se budete určitě, většinou filmu, občas s filmem – vrcholem je dojemná scéna, kdy se Bažiňák snaží uronit slzu) a v neposlední řadě samozřejmě i horor, který je zde zastoupen hlavně různými zmutovanými monstry (naprosto vynikající muž-pijavice, obrovská škoda, že nedostal více prostoru). No řekněte sami, nešikla by se (alespoň trochu dospělejší) trojka? Třeba s velkým rozpočtem a podle komiksů Alana Moora.

V roce 1982 došlo k první spolupráci mezi Stephenem Kingem a George R. Romerem. King napsal scénář povídkového filmu, Romero usedl na režisérskou sesli a vznikl z toho povídkový film, úvodní část, dnes doufejme, že již navždy třídílné, série **Creepshow** s různě kvalitními a dlouhými povídkami. Krátký a němý příběh farmáře Jordyho Verrilla (v zajímavém podání samotného Stephena Kinga), který jednoho dne objeví meteorit a po styku (ne pohlavním, samozřejmě) s ním se začne měnit v rostlinu, je spíše neváženě branou sci-fi groteskou než vážným horrorem. Ale mrazí z toho i tak.

Zahradník

v lese něco je a nehodlá je to nechat naživu

Místo na české ostrovy se raději vydejte do mexické džungle, kde si s trochou štěstí můžete schrupnout na starobylé pyramidě. Bohužel, jako první si zde schrupla podivná pnoucí rostlina, které ze všeho nejvíce chutná lidské maso a kvůli které vás banda domorodců nenechá z pyramidy odejít. No, a pokud tohle všechno nemůžete absolvovat, tak si alespoň pusťte vyvedený horor **Ruins** (Ruiny, 2008), kde si celý ten příběh užijete hezky v bezpečí obýváku, obklopeni pouze orchiděmi z Kauflandu. A užijete si ho královsky, protože Ruiny lze bez uzardění zařadit mezi to nejlepší, co na poli vegetariánského hororu vzniklo.

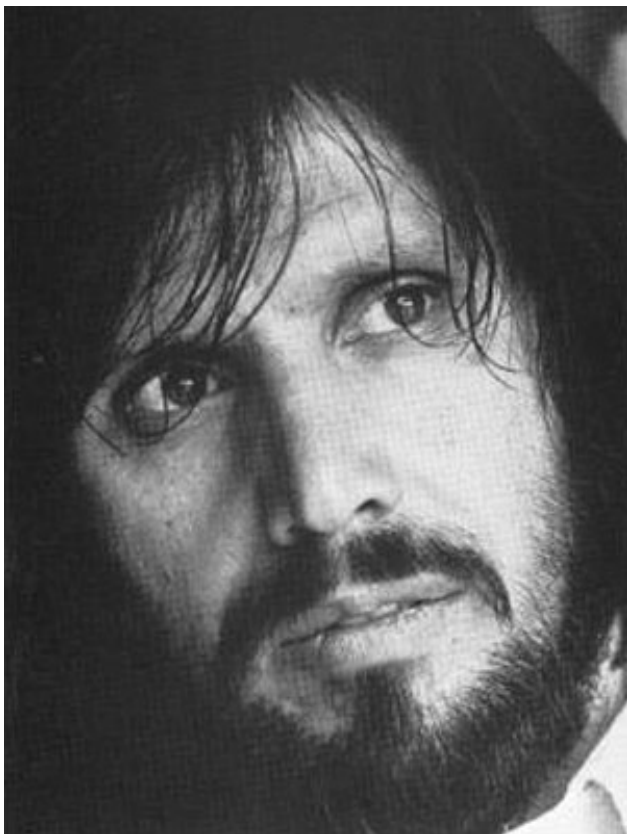
Znáte slovní spojení „pláč a skřípění zubů“? Přesně takhle patrně budete reagovat při sledování prvního českého interaktivního hororu o bandě mladých vylizanců, kteří se v rámci alkoholového opojení rozhodnou navštívit ostrov na Slapské přehradě. A jak je v Česku dobrým zvykem, ostrov obývá šílený zahradník, který svým miláčkům poskytuje ten nejlepší servis a růstové podmínky, o kterých se nezdá ani Přemkovi. Ano, vrahem je **Zahradník** (2006). Snad i režisér, scénárista a vlastně každý, kdo se na tomhle unikátním jevu české kinematografie podílel. Asi takhle, vezměte vítěze soutěže o ten nejdebilnější scénář, nejneschopnější vyhulenou a alkoholem notně intoxikovanou bratrskou dvojici neumětelského kameramana a ještě „schopnějšího“ střihače, přihrajte jim skupinku těch nejpřítroblejších lidí, považujících se za „herce a herečky“ (nejlepší doporučení je, že se ten člověk dobrovolně shazoval v nějaké intelektuálně eruptující televizní soutěži – Vyvolení, Miss), přijďte s naprosto jedinečným, originálním a fakt superbezvapimacool nápadem umožnit divákům a divačkám ovlivňovat děj a mít možnost vybírat, kdo zemře a kdo ne (ovšem jen do okamžiku – první, max. druhá volba – než jim dojde, že to na děj jako takový stejně vůbec nemá žádný vliv) a jste doma. Je pravděpodobné, že než tohle dokoukáte do konce, určitě vykvete. Nebo zapustíte kořeny. Z tohohle prostě budete vedle, jak ta jedle.

Což se nedá říci o našem posledním zářezu. Každý správný misantrop ví, že jednou se prostě příroda nasere a rozhodne se zbavit toho nejhoršího viru, který kdy na planetě Zemi škodil. A ve filmu kdysi dávno, v předaleké galaxii nadějněho M. Night Shyamana **The Happening** (Stalo se) z roku 2008 můžete vidět jednu z mnoha verzí, jak by k tomu mohlo dojít. Zde totiž rostliny při větší koncentraci lidí začnou vypouštět látku, která ten lidský virus nutí k sebevraždám. Samotné sebevraždy, tedy jejich provedení, jsou prakticky tím jediným, proč stojí za to film vidět. Musely totiž přebít jak místy za uši tahající dialogy, tak nepříjemnost postav hraných známými jmény a nezbytný suše romantický politicky korektní americký způsob vyprávění. Možná se ale jen rostliny spřáhly s tvůrci filmu, aby nás zkusili nejprve zdeptat sami. My jsme při sledování neměli k sebevraždě daleko.

Pevně doufáme, že vy jste takové problémy při čtení našeho přehledového článku neměli. Pokud ano, můžete po své smrti chodit strašit naší korektorku. Není žádný salát a tak se dobrovolně přihlásila coby pokusný králíček.

Honza Vojtíšek & Roman Kroufek

George Eastman, absurdní umělec

Představte si, že měříte takřka dva metry deset, váš pohled dokáže zabít menšího slona a navíc se jmenujete Luigi Montefiori. V Itálii šedesátých let máte prakticky pouze dvě možnosti, kam nasměřovat

svou kariéru. Buďto z vás bude nebezpečný zabiják, anebo herec, jehož hlavní devizou je dokonale věrně zahrát nebezpečného zabijáka. Naštěstí pro italské podsvětí si čtyřicetiletý Luigi vybral tu druhou možnost.

Pověsil na věšák slibně se rozvíjející kariéru reklamního umělce a vydal se do nejistých filmových vod. Samozřejmě mu bylo jasné, že se jménem, znějícím jako přísada na pizzu, díru do světa neudělá a je nutné si zvolit tvrdě znějící pseudonym. George Eastman v tomto směru zafungoval dokonale a kariéra plná záporáků mohla začít.

V italské kinematografii šedesátých let dvacátého století bylo jen několik žánrových směrů, kterými se mohl mladý George profilovat. On si vybral ten komerčně nejzajímavější, western. V dekadě 1966 – 76 si zahrál zápornou postavu ve více než dvou desítkách spaghetti westernů, v drtivé většině se spokojil s rolí sidekicka hlavního padoucha, ale nezřídka svého „pána“ umělecky či výrazově převýšil a film si ukradl pro sebe. Často si při tom nechal nakopávat řiť od Terence Hilla. Na začátku sedmdesátých let začal také psát scénáře, jak jinak než k westernům. Asi nejznámějším zářezem je v tomto směru Castellariho **Keoma** (1976), v hlavní roli s Francem Nerem.

Mezi westerny, které v té době točil, jako na běžícím pásu tu a tam vpassoval drsnou kriminálku, či dokonce klasický evropský art, to když mu byla svěřena role Minotaura ve Felliniho *Satyriconu*. Na roli v něčem pořádném, tedy horroru, však stále čekal.

Dočkal se v roce 1973, kdy si stříhl malou, ale

výraznou roli ve snímku **Baba Yaga**. Ten Eastmana představil fanouškům hrůzy a netrvalo dlouho a ti jej přijali za svého s ještě větší vřelostí, než vyznavači mokasinů a dýmky míru. Stalo se tak i díky jeho v pořadí druhé hororové roli. Tou byl kriminálník Dvaatřicítka v předposledním celovečeračku Maria Bavy **Canì arrabbiati** (Rabid Dogs, 1974). Symbolicky se tak na společné práci setkaly dva odlišné světy italské filmové hrůzy. Sofistikovaný umělec Bava a přímočarý zvířecí zjev Eastman.

Eurohorror té doby měl velmi blízko k druhému nejoblíbenějšímu žánru, pornu. A George samozřejmě nechtěl stát opodál, když si jeho kolegové na plátně užívali se všemi těmi krásnými bobříky. Eastman nechal v tomto směru naplno promluvit své zvrácenější já, když se realizoval jako scénárista, pohybující se na samé hraně vkusu. Pro představu jistě postačí kousek synopse jeho autorského snímku **Bestialità** (1976), ve kterém debutoval také jako režisér: *mladá dívka sleduje svou matku, mající sex s jejich psem. Když to otec rodiny zjistí, upálí pejska zaživa a oba tyto zážitky dívku navždy ovlivní. A zcela logicky se z ní tedy stane nymfomanka, která na svém ostrově pořádá orgie s lidmi i psy.* Pro úplnost dodejme, že

jednu z rolí si stříhla hvězda mnoha snímků, známá pod pseudonymem Cicciolina.

Ovšem nejen bestiální erotikou živ je člověk, a tak se Eastman několikrát objevil také v sérii o Emanuelle, konkrétně v **Emanuelle e Françoise le sorelline** (Emanuelle's Revenge, 1975) a **Emanuelle - Perché violenza alle donne?** (Emanuelle Around the World, 1977). Při jejich natáčení se seznámil s režisérem Joe D'Amatem a bez uzardění lze říci, že to byla láska na celý život, spolu ti dva vytvořili jedny z nejkrásnějších erurohorrorů vůbec. Ale hezky popořadě.

Měli bychom totiž zmínit ještě jedno jméno, které se s tím Eastmanovým v osmdesátých letech často setkávalo na plátně a na které v Howardu hodně trpíme. Samozřejmě jde o Zoru Keslerovou, se kterou se setkal na začátku její kariéry. Ze dvou snímků, ve kterých si společně zahráli, je nejznámější asi WIP krimoška **Le evase - Storie di sesso e di violenza** (Escape from Women's Prison, 1978), která každého filmového fajnšmekra zaujme už svým názvem. George Eastman napsal také scénář k Zořinu snímku **La ragazza del vagone letto** (Terror Express, 1979) o kterém jsme psali v čísle věnovaném železničnímu horroru.

Na konci sedmdesátých let se George mihl také v krokodýlím horroru všeměla Sergia Martina **Il fiume del grande caimano** (The Great Alligator, 1979), ale to už jej čekala hvězdná série filmů, které jej navždy zapsaly do srdcí hororových fajnšmekrů.

Jak jsem už psal, zásadní pro Eastmanovu kariéru bylo seznámení s Joem D'Amatem a na počátku osmdesátých let mělo z tohoto bizarního vztahu vzejít několik potomků, plných hnusu, zvrstev a hrůzy. Vše odstartoval nedostizný **Antropophagus** (Antropofág, 1980), který považuji za vůbec nejlepší Eastmanův snímek. Jak jsem kdysi napsal na pomobázi: *krvavou třešničkou na dortu z lidských plodů pak je scénárista George Eastman v zásadní a životní roli kanibala. Zdejší nízké hodnocení chápu, ale tak nějak je mi líto lidí, co si nejsou schopni něco tak nádherně atmosférického užít.* Snímek, který je splněným snem pravých fandů eurohorroru nezůstal dlouho osamocen.

O rok později dostal kanibal, požírající lidské plody, nevlastního bratříčka. **Rosso sangue** (Absurd, 1981) sice není přímým pokračováním Antropophaga, ale obsahuje řadu obdobných prvků, takže je fandové berou jako svého druhu sérii. Pro svůj američtější vzhled byl Absurd přijat západním publikem mnohem vlídněji, a i když jde stále o výbornou ukázkou řemesla, přesah v něm, na rozdíl od Antropophaga, nenajdeme.

Ve stejné době jako své stěžejní dílo natočili D'Amato a Eastman neméně kvalitní **Le notti erotiche dei morti viventi** (Erotické noci ožvlých mrtvol, 1980) v hlavní roli s ebenovou kráskou Laurou Gemser. Silně podprůměrné hodnocení od stáda opět dokazuje, že nejde o podívanou pro každého a pokud vás předchozí zmiňované snímky nezaujaly, zakazují vám na tento koukat. O rok později vznikl ještě **Porno Holocaust** (1981), který však kvalit předchozích klasik nedosahuje, anebo jsem do něj ještě nedorostl a prozření mne čeká někdy v budoucnu. Asi je zbytečné zdůrazňovat, že ke všem zmiňovaným D'Amatovkám napsal Eastman také scénář, který je však většinou to poslední, o co v nich jde.

Poslední peckou té doby je rape & revenge **Hard Sensation** (1980), ve které si tři kriminálníci podají tři nevinné panny. Jedním ze znásilňovačů je samozřejmě dvoumetrový George a dodává jinak klasicky stavěnému snímku zcela nový, zábavnější rozměr.

Bohužel pro hororový žánr se George Eastman po úspěchu Absurdu opět žánrově přešaltoval a našel se ve fantasy a postapo filmech, které v osmdesátých letech vznikali v Itálii s neuvěřitelnou rychlostí. V záporných rolích jsme ho tak mohli vidět u režisérů jako Umberto Lenzi - **La guerra del ferro: Ironmaster** (Železný muž, 1983), Ruggero Deodato - **The Barbarians** (Barbaři, 1987), Sergio Martino - **2019 - Dopo la caduta di New York** (Ohnivý blesk, 1983) a **Vendetta dal futuro** (Paco, stroj smrti, 1986), Enzo G Castellari - **I nuovi barbari** (2019: Noví barbaři, 1983) a samozřejmě Joe D'Amato - **Endgame - Bronx lotta finale** (1983). Jak vidno z přítomnosti řady oficiálních českých distribučních názvů, Eastman byl na začátku devadesátých let častým

návštěvníkem doupat tehdejších šediváků. Filmy se často podobají jeden druhému jako vejce vejci, ale pravověrný fanda si v nich najde hodně dobrého a zábavného.

Čestným zástupcem více méně čistého horru té doby je **Le foto di Gioia** (Delirium, 1987) Lamberta Bavy. Hodnocení tohoto gialla jsou však spíše vlažná. Za největší bizar osmdesátých let však musíme pokládat Eastmanovu účast na filmu **King David** (Král David, 1985), kde ve flashbacku coby Goliáš dostal mezi oči od Richarda Gera a to dokonce sračky pod svým rodným jménem a ne pod cool pseudonymem. Fuj.

S nástupem let devadesátých odhodil herec George Eastman nadobro nejen svůj anglický pseudonym, ale také nějaké větší hraní jako takové. Labutí písni budiž cameo ve snímku **Metamorphosis** (1990), který však sám napsal i režíroval. Bohužel, s nijak výrazným úspěchem. Po dlouhém hiátu se k hraní vrátil v roce 2004 v **La rivincita di Natale** Pupi Avatioho, který však s horrorem nemá bohužel pranic společného.

Tak, jak Eastman tlumil své herecké ambice, narůstaly jeho touhy scénářistické a v průběhu osmdesátých a devadesátých let se vypracoval na uznávaného televizního autora. Z hororových prací musíme zmínit scénář úžasné **Delirie** (Hrůza na jevišti, 1987) Michele Soaviho. Pro něj napsal také dvoudílnou a u nás známou kriminálku **Uno bianca** (Bílé uno, 2001). Napsal také nějaké ty Sandokany, ale tím bychom někdejšího autora Antropophaga a Absurdu spíše ztrapňovali. A to bychom neradi.

Určitě jste si všimli, že povídání o George Eastmanovi se omezuje na průzkum jeho filmové kariéry a zcela ignoruje jeho soukromý život. Není to záměr, ani náhoda. Protože jestli je George v něčem ještě lepší než v cenění zubů na nebohé oběti, je to tajemství svého soukromí. Jediné, co lze vypátrat je fakt, že má dceru. A to věru není mnoho. Ale jak by řekl klasik: „srát na soukromí, hlavně že natočil ty hororové pecky!“ No, s klasikem neradno polemizovat...

Roman Kroufek

Akrostich temna a strachu

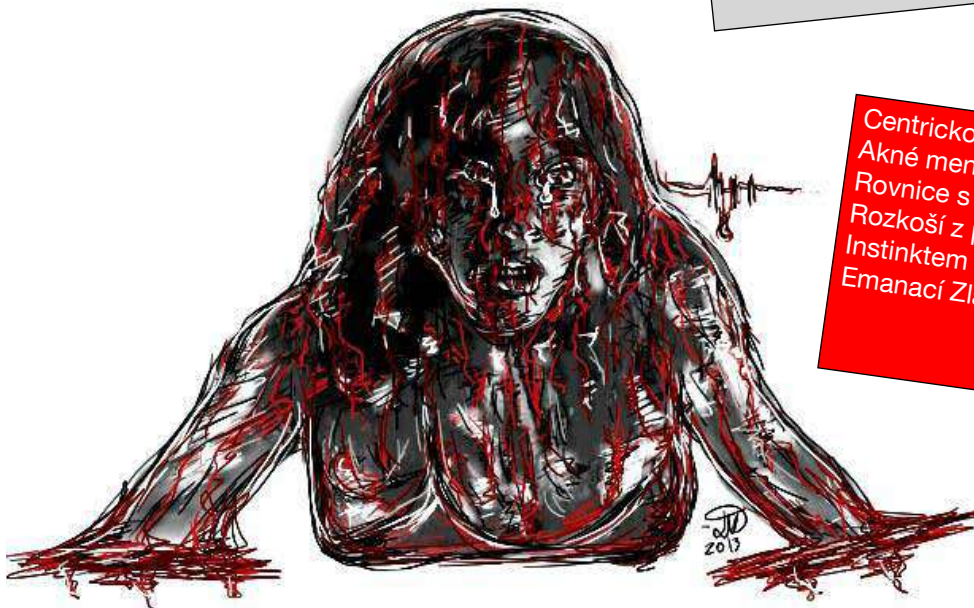
Agónie samoty v přeplněné kobce
Milostný víří tanec bláznů
Absence citů však vříská v lebce
Nelze již doufat, pomalu dávat sbohem ránu
Drsné útoky těl silou hřebce
A lůno žhavé; pálí, bolí, snad je již v pánu.

Krása zrození potupně zhaněna realitou
Robě křičí doušky, nevinné, snad jen dosud
Uchází život matky, nemilosrdnou ranou, krutou
Esence zloby, přijatá jako osud
Grácie dobra, zahalena panenskou kutnou
Elegie života, spásný to mateřský pud
Rámě, co zažene zlo, snad spasí duši pohnutou.

(Honza Vojtíšek)

Alegorie bez klíče podána bolesti
Lůno je propůjčené ke zkáze
Invaze xenomorfních bytostí
Ellen po boji uléhá do stáže
Nostromo se neozývá.

(Martin Skuřok)

Centrickou duši bezednou, ropušné ohyzdy štvaly.
Akné menstruace – zlá je kombinace?
Rovnice s jasným výsledkem surové masové vraždy?
Rozkoší z pomsty mocnou sílu ovládla,
Instinktem pekelným, pak odhalila černá zrcadla ...
Emanací Zla, den za dnem, mstít se vracej!

(Robert Poch)

Co bych ještě třeba sežral?
Rudé masíčko, mňami mňam.
I když už jsme sežrali půl města,
Teprve teď tu správnou chuť mám.
Támhle běží houfec lidí,
Ej, jak snadné je dohonit.
Rvu z nich pěkné kousky masa,
Sakra, možná trochu přisolit.

(Zdenek Hulbach)

Do plamenů pekelných hledím.
Antikrist, ďáblovo dítě je na zemi!
Malé, chvějící tělíčko silně držím.
In nomine patris et filii et spiritus sancti
Epitafem syna šakalí samice
Na náhrobním kameni bude.

Toulec se sedmi noži leží na stole.
Hlava mi puká tisíci myšlenkami.
On je zlo, ale pořád malé dítě!
Rozum se zmítá pochybnostmi a strachem
Na zastavení vraha musím sám stát se vrahem.

(Martin Skuřok)

Galerie osobností za uniformním vzhledem
Houf záminek a nůše důvodů
Opora strachu, vše připraveno předem
Schován za maskou lehce jde podlehnout svodu
Teď, zablýsknout čepelí, dát průchod bolu
Falešná tvář, za ní vždy jiná dýše
Anonymita davu sdružená v symbolu
Co když to já, ty, on, teď vraždíme v pýše?
Ejhle, po tichém vpichu, zbude jen krev.

(Honza Vojtíšek)

Haiku ze staré chaty

Až přečteš tajemná slova
Síly temné přijdou.
Hledej pilu.

(Zdenek Hulbach)

Milostná touha s příchutí krve
 Invence vstřícnosti, chybějící životní chuti
 Rázná přízeň, co nedbale rmoutí
 Což, kdo vzpomene již, kdy bylo to prve?
 Ach, ten najednou překrásný čas
 Lepá to soudružská přítomnost
 Lem temný jen lehce odkrývá šedé bytosti ctnost
 Až skoro pozdě přechází po zátylku mráz.

(Honza Vojtíšek)

Jezero do temné noci šeptá,
 A neklidnou hladinou tě láká,
 Sám k jeho břehům kráčíš.
 On na tebe tam čeká,
 Nevíš kdo, ty to nevíš.

Ve tmě se jen cosi míhá,
 Od masky staré pablesky.
 On dobře ví, že jen krok ti zbývá,
 Ruka s mačetou snáší se nehezky.
 Hlava dál již není tvoje,
 Exekuce tím pro něj končí.
 Epitaf tvůj krev vypisuje,
 Svět tento se s tebou loučí.

(Zdenek Hulbach)

Máš jasně vymezený rajón smrti
 I hranice umírání.
 Chytáš v noční tíze půvab zhebnutí,
 A střenky nože chladne svit.
 Euforií masky v mléčné mlze
 Lovíš do rakví oběti.

Máš jasně vytyčený rajón smrti,
 Yes! Tvůj mozek budou zkoumat vědci,
 Enormně zatížení na projevy,
 Raritní divné sociopatie –
 Směješ se všem z mlhavé tmy...

(Robert Poch)

Grooom, sviští nákladáky okolo domu a vzduchem bota tvá letí
 A za okamžik couráš se domů, byť měl bys v zemi hnit
 Gramů pár kovu, s tenkým ostřím, setká se s matčinou pletí
 Ejakulace krve, skrání jí; teď mrtvá, za chvíli vrátí se, bude zas „žít“.

(Honza Vojtíšek)

Noblesa se z mých tváří již vytratila
Ohavným stal jsem se starcem
Smutné je, když má mysl odhalila
Fatální zjištění existence mé
Epopěj pomalu chýlí se ke konci
Roztít tak tuto kletbu jednou pro vždy
Ach, co jen bych za to dal!
Tu mladou tvář mít zase zpět!
Už dávno jsem měl na Ellen pomyslet!

(Martin Skuřok)

Peklo je zázemím nepokojných duší
I bolest tu smývá své hranice, mění se v chtíč
Nuž, pane řetězný, nechť světlo je prudší
Hoj z něho ven; vezmi jej, rozkaž – KŘIČ!
Ech, těžká je hádanka, snad zlomen je klíč?
Ať brána se otevře, ty vejdeš, řetězy sviští, srdce naposled buší
Dál, jen dál pozvi, již pozdě je litovat, že nebyli jsme hluší.

(Honza Vojtíšek)

Studna stala se studeným hrobem
Agónie osamění ohraničená kruhem
Dívka malá s nesplaceným dluhem
A ty se teď staneš tím, co na to doplatí.
Kazeta ve videu s podivným záznamem.
Obratem do ticha telefon zazvoní

(Martin Skuřok)

Tiše kráčí hřbitovem
Aniž by slovo řekl.
Lepší mu nechodit do cesty,
Lepší se schovat za mramorový sokl.

Muž vysoké postavy tě děsí.
A netušíš, co chce tu,
Netušíš, co přinesl tomuto světu.

(Zdenek Hulbach)

Jen pouhý myšlenky mžik
 Obří se bortí, životy kácí
 Hrne se v hroudy hmota jako kouzelníka trik
 Nuž, občas se rodí lidé tací.

Medúzy dotek, ta bolest se vrací
 Obklopen životem, měníš jej v křik
 Rotuje zlomysl, řadí se v nepřátelský šik
 Letmo jen stačí, bořit se obrací
 A jako na červené tlačítko stačí jen klik
 Rovy se rozevřou, volají, jak dveře po pohybu klik.

(Honza Vojtíšek)

Tichý, klidný a milý zdá se dům
 Ovšem ty jsi ten, kdo ten klid naruší
 Stopy šeptné, leč v tichu řvoucí, mrazivý šum
 Hledí jen, nehybně, až srdce se rozbuší
 Inkoustové černí vlasy lemují sněhový výraz tváře
 Očka jak černé tůně, spíše zlo, než záře

Slyšíš, jak mňouká?
 Až přiblíží se na dosah, ztuhne krev
 Epoque zdá se, jeho bytí nepáře
 Kroky rychle změní se v smrtící řev
 I teď však ještě nehybně z patra kouká.

(Honza Vojtíšek)

Akrostich je báseň, u níž počáteční písmena (někdy i slabiky nebo slova) každého verše nebo sloky tvoří slovo, jméno nebo větu, které se nazývají právě akrostich. Častým obsahem akrostichu je jméno adresáta básně nebo básníka samotného. Může to však také být i vzkaz, jako v případě známého akrostichu

Arnolda Schwarzeneggera. V hebrejsky psané biblické poezii se pak vyskytují akrostichy nevytvářející žádnou větu, ale pouze sledující pořadí písmen hebrejské abecedy.

My jsme se rozhodli naše akrostichy věnovat hororovým postavám.

Redakcia magazínu

Tak už aj Slováci majú svoj hororový časopis. Prvá – vlastne nultá – KOBKA vyšla 7. novembra 2013 v elektronickej podobe na českom portáli Fantasyplanet.cz. Na otázky odpovedá šéfredaktor nultého čísla Mark E. Pocha a za redakčný tím jediná dáma v redakcii, grafička Lucia Kroneislová.

Kto prišiel s nápadom vytvoriť Kobku?

MARK: Ten človek sa volá Mark E. Pocha. Pôvodne chcel vydať kuchársku knižku pre kanibalov, ale nezohnal dostatočné množstvo dobrovoľných darcov orgánov, na ktorých by mohol experimentovať. Kobka je niečo ako kompenzácia. Časopis od fanúšikov hororu pre fanúšikov hororu.

LUCIA: To sa tak jedného sychravého septembrového popoludnia združila skupinka psychicky nevyrovnaných jedincov s jediným spoločným rysom – vášňou pre horor – dala dokopy svoje deviáciami nasiaknuté hlavy, a bola z toho Kobka. Miesto temnejšie ako náš šéfredaktor. (...prečo držiš v ruke ten sekáčik na ľad, Mark?)

MARK: Rád by som inak upresnil jeden technický termín – Kobka nemá šéfredaktora. Šéfredaktorov majú noviny a časopisy. Kobka má kľučiaru, teda niekoho, kto štrngá hrubým zväzkom kľúčov a podľa potreby otvára a zatvára mreže. A mimochodom, je to putovná funkcia.

Odkiaľ prišla inšpirácia? Čo Vás nakoplo do práce?

MARK: Mňa raz nakoplo dvestodvadsať a nikdy som to poriadne nerozchodil.

LUCIA: Spomínaná nehoda so zásuvkou. Plus neovládateľná chuť šíriť svoje zvrátenosti medzi spoločný ľud. V prospech vedy.

Kto všetko ešte na nultom čísle pracoval?

LUCIA: Medzi čitateľkami červenej knižnice značne (ne)populárne postavičky ako Peťo Šufliarsky, Milan Vričan, Janko Iša, Juraj Búry, Tomáš Prídal, Honza Vojtíšek, Ivan Kučera, Martin Luciak (obálka), moja neskromná maličkosť, a ďalšie obete Markovej samozvanej diktatúry.

Prečo práve nulté číslo a nie prvé?

MARK: Z taktických dôvodov. Keby náhodou nevzniklo ďalšie číslo, nik by nemohol povedať, že sme skončili už po prvom. Keďže žiadne prvé nebolo. Chápeme sa.

LUCIA: Chápeme. Navyše nula je súčasný stav našich bankových účtov, po upísaní duší Kobke (a Markovi) .

Nultá Kobka mala vyjsť na Halloween, no objavila sa až takmer o týždeň neskôr. Nastali nejaké komplikácie?

MARK: Iba ak bežné pôrodné.

LUCIA: Dietku sa v sférach pekelných tak zapáčilo, že sa na tento svet veľmi neponáhľalo. A pri vysvetľovaní slova „termín“ sme v škole chýbali. Kvôli premiére Votrelca.

Grafika časopisu je dosť nejednotná. Je to zámer alebo experimentujete?

MARK: Kričím PUNK! Volám SURREALIZMUS! DADA! DADA!!!!

LUCIA: Jednoznačne zámer. Osoby, ktoré sa hlásia k menšinovej popkultúre horor predsa do sveta nemôžu vypustiť čosi také odporné ako dokonale uhladená a vyšperkovaná grafika. To by nebolo ono. Svet ovláda chaos a my sme jeho služobníkmi.

Vyhovuje vám súčasný systém, keď nahadzujete časopis na český server? Plánujete aj vlastný web?

MARK: Ako prvý kľučiar som Kobku odomkol a následne odovzdal kľúče od hlavnej brány ďalej, takže nato lepšie odpovedia kolegovia, ktorí ich prebrali. Budúcnosť časopisu je v ich krvou zafrkaných rukách.

LUCIA: Sme radi, že sme vôbec dokázali, tak ako kedysi Mary Shelley, oživiť fan stránku a e-mail. Vlastný web je predmetom krvavej obety (mohli ste o nej počuť v televíznych novinách) a hudbou vzdialenej budúcnosti. Ak dovedy nevypukne zombie apokalypsa, na ktorú sme mimochodom pripravení oveľa lepšie.

Časopis sa dá stiahnuť aj z iných online umiestnení. Ktoré to sú a na základe čoho ste ich vybrali?

LUCIA: Keďže Markova diktatúra bola medzičasom zvrhnutá a v redakcii dočasne vládne demokracia, po zdĺhavom hlasovaní našu priazeň získal slovenský portál s názvom **uloz.to**, kde ponúkame na výber verzie hneď dve: klasickú **pdf** a pre milovníkoch čítačiek **mobi**, oboje opatrené heslom (možno ho nájsť na našej FB fan stránke)

Dostávate už spätnú väzbu? Aké sú zatiaľ ohlasy?

MARK: Ako hlavný ohlas beriem to, že za necelých 48 hodín od publikovania do Kobky vstúpilo

skoro 500 čitateľov. To je skoro o 500 viac, než som čakal.

LUCIA: ....a väčšina z nich úplne dobrovoľne. Spätná väzba je až prekvapivo pozitívna, vzhľadom na fakt, že sme prachsprostí amatéri a druhá osobnosť často netuší, čo koná tá prvá.

Prečo označujete časopis „od 18 rokov“?

MARK: Lebo keby bol od 99, nedosiahol by takú čítanosť.

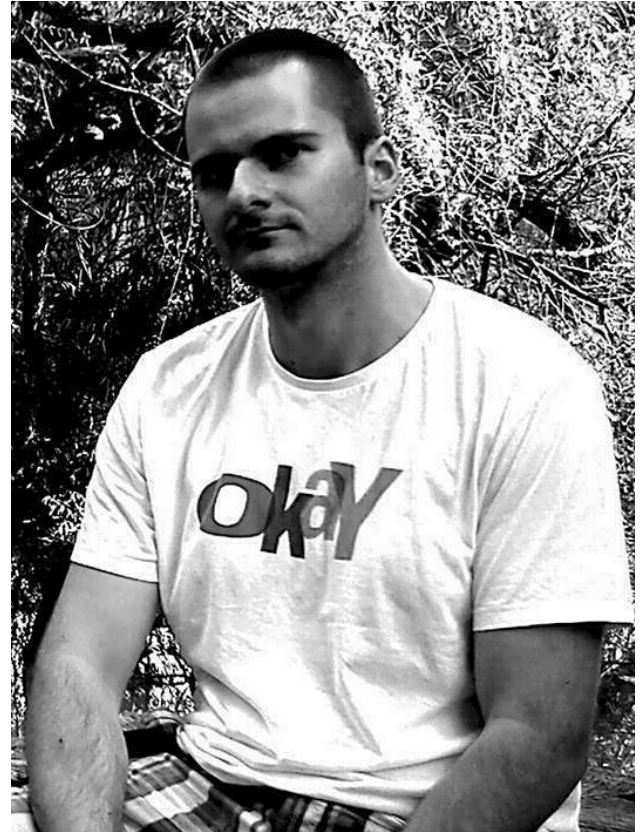
LUCIA: Aby nás úzkostlivé matky nemohli zažalovať, že kazíme ich výchovou poznačených potomkov.

Čo nám prinesie prvé číslo? Kedy ho môžeme očakávať?

MARK: To je opäť otázka na nového kľučiaru. Ja ho v každom prípade očakávam. Prvé číslo, nie kľučiaru.

LUCIA: Momentálne sa u nás poctivo zarezáva a pracujeme na vianočnom špeciáli, ktorý plánujeme vypustiť ešte pred oficiálnym číslom (aby ste si o nás nemysleli, že sme normálni) a to symbolicky, v piatok 13. decembra. Radové číslo s číslovkou Jeden vyjde vo februári, a podarilo sa nám do neho zlanáriť celkom zaujímavé mená. O koho ide? Na to si budete musieť počkať. Vyplatí sa to.

Kobka nr. 0

Poslední dva roky si Howard bohorovně užíval neohrožené kralování na poli československé nezávislé hororové publicistiky a nevypadalo to, že by jej v nejbližších deseti letech cokoli mohlo ohrozit. Poté však v hlubokých lesích kdesi na Slovači otevřela své útroby Kobka a vyvrhla na světlo světa své první, respektive nulté číslo. Pojdme jej omrknout.

Při jeho listování jsem se nemohl ubránit vzpomínkám na dobu, kdy jsme s Eraserheadem vyměnili vánoční pohodu za stres z přípravy prvního Howarda. Hrozně moc jsme chtěli psát, hrozně moc jsme chtěli mít svůj časopis a hrozně málo jsme věděli o tom, jak něco takového vyrobit a distribuovat. A nultá Kobka na mne působí zcela stejným dojmem. Ať už jde o nevhodné a přepřácané nadužívání nejrůznějších fontů, špatné formátování textu, či blbě zvolená pozadí – tím vším jsme si prošli až k současné dokonalosti taky, takže není vyloučené, že tým kolem Marka E. Pochy také získá šikovného grafika a sazeče, jako se to díky bohu podařilo nám.

Obsahově je Kobka příjemně pestrá a nabízí nahlédnutí do řady zákoutí našeho milovaného žánru. Nutno dodat, že nahlédnutí kvalitativně značně rozdílných, od článků, které bych bez váhání rval do Howarda (Galéria tortúry, Čarodejník Storm) až po PR fillery s nulovou informační hodnotou. Jednotlivé texty

hodnotit nehodlám, povídky odpovídají současnému amatérskému (nad)standardu, poezii raději nerozumím a publicistika značně osciluje, jak jsem ostatně naznačil výše. Hodně zamrzí absence recenzí na cokoli, několi-kařádkové vyjádření k filmu může mít své opodstatnění, ale spíše v jiném formátu než je hororový časopis.

Nejsem si zcela jist, jak přistoupit k distribuční strategii kluků z Kobky, kdy asi zatím neexistují stránky (anebo jsem je nenalezl) a premiérově se tak časopis objevil coby článek na FantasyPlanet.cz v nějakém divném systému, který se cpe do full screenu. Kobka tím sice získala zdánlivě vysokou čtenost, ale počet fantazáků, který na článek klikl má poměrně nízkou vypovídací hodnotu, nehledě na fakt, že se článek dávno propadl kamsi do hlubin onoho webu. Stahování z uloz.to, notabene zaheslované, je poněkud zvláštní. Ale možná to je cesta, kdo ví. Každopádně doména kobka.eu je volná.

Celkově na mne nulté číslo Kobky působí spíše pozitivně a podaří-li se odladit alespoň nejkřiklavější chyby, rád si stáhnou i to další. Jen by se už nikdy nemělo stát, že hororový publicista v hororovém magazínu napíše věci jako *Fredy Kruger*, či *Jason Vorhees* (sic).

Roman Kroufek

Nasmrcení

Krzysztof T. Dąbrowski

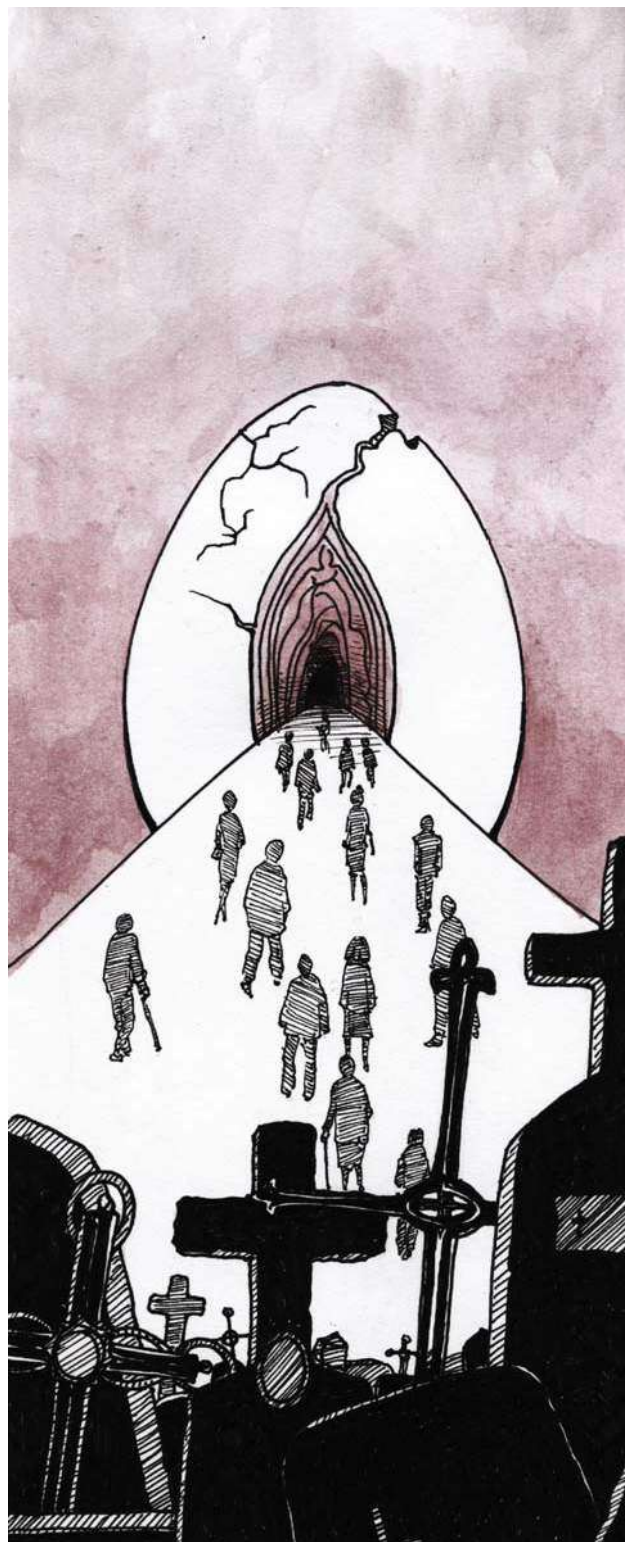
Vzpomínám si na oslepující světlo, pocit bezmezného štěstí a naplnění všeobecnou láskou. Z tohoto stavu jsem byl vytržen, uchopen dvěma zářivými bytostmi a vsán do tmavého tunelu. Nádherná záře se neustále vzdalovala, až nakonec úplně zmizela... ztracený ráj. Necítil jsem žádný strach, všechno bylo úžasně lhostejné.

Když jsme slétlí na Zem, bytosti mne pustily. Ocítl jsem se vedle svého těla. Klidně jsem stál a díval se na ně. Ze začátku mi bylo zcela lhostejné – jako kdybych si prohlížel nějaký nudný exponát v muzeu. Po chvíli mne něco přimělo proniknout do tělesné schránky a pak se můj vztah k ní diametrálně změnil. Ožil jsem. Ležel jsem na chodníku a cítil silný tlak v prsou. Pomalu se mi začaly vracet smysly. Nasmrtil jsem se – objevil jsem se na světě prostřednictvím rozsáhlého infarktu.

Okamžitě mi vědomím proběhl celý život, všechno, co se stane. Nejdivnější na tom bylo to, že skoro až do dětství jsem jej znal do nejpodrobnějších maličkostí. Věděl jsem, že několik desítek let budu knihovníkem a nesplní se mi sny o povolání spisovatele. Taková krutost! Člověk se objevuje na světě s vědomím, že bude nikým, s perspektivou řady let vyplněných nudou, nenaplněním a zklamáním.

Nejhorší je to, že každého čeká odrození. To moje bude za sedmdesát osm let, tři měsíce a pět dní. Nějakou dobu bude ubývání let požehnáním. Přibývá sil, sužuje vás čím dál méně nemocí. Získáváte zdatnost – tělesnou i duševní. Bohužel někdy kolem pětadvacítky se objevují první známky toho, co nás čeká. Člověk se dopouští stále více hloupostí. Má stále méně životních zkušeností a peněz. Nakonec začíná být finančně závislý na rodičích. Jde na vysokou, kde pomalu víc a víc hloupne. Vrchol zblbnutí je na začátku základní školy. Pak následuje mladická senilita. Neumíte už číst ani psát a stav vaší mysli je žalostný.

Jak tak vzpomínám na mládí, které mne čeká, vybavují se mi rodinné obědy. To bude každodenní domácí rituál. Začíná momentem, kdy matka ve dřezu špiní nádobí a příbory, načež s tím jde pozadu ke stolu. Když ustaví všechny upatlané talíře se zbytky, pak v různém pořadí usedneme ke stolu. Začínáme obědovat. Nejprve odžvýkávám sousto vycházející mi z útroby. Nakonec z úst vyjímám kousek řízku, který hned napičuji na vidličku a pokládám na špinavý talíř. Za chvíli k tomuto kousku přikrojuji další a během čtvrt hodinky mám na talíři již celičkový horký a čerstvý řízeček!

Po obědě, když už je všechno na talířích, matka všechno odnáší do kuchyně, aby po nějaké době oběd rozdělený na jednotlivé suroviny schovala do ledničky. Další osudy jídla vypadají následovně: Míjí pár dní a matka toto všechno vyndává, balí do tašek, načež to s otcem odvázejí do supermarketu. Když se vracejí, mají v peněžence spoustu nových peněz. Jedinou nevýhodou obědů je to, že má člověk po nich nějakou dobu hlad...

Dětství je hrůza. Představte si, že se scvrkáváte a ztrácíte rozum. Stále více času věnujete hloupým hrám, jako je rozebírání staveb z kostek nebo hradu na pískovišti. Postupně dramaticky klesá slovní zásoba. Pak ze sebe začínáte vyluzovat nějaké podivné zvuky a dokonce se už nedokážete sami ani vysrat.

To jsou příznaky nemluvněčího věku.

Paradoxně to má však také klady – včetně toho, že si neuvědomujete, že se milovými kroky blíží odrození. A to je přece konec vaší cesty tímto slzavým údolím. Odrození spočívá v tom, že když už jste hloupí jako miska malinového pudinku, tak se spolu s rodičkou ocitáte v odrodnici, kde vás matčin organismus pohltí. Potom vás nosí v bříše, kde během devíti měsíců **PŘESTANETE EXISTOVAT!**

Ale vraťme se k mému životu. Teď je mi sedmdesát osm let. Za tři roky se nasmrtí Anna – má milovaná žena. Moje vzpomínky na ni jsou už trochu vybledlé, zažloutly ve víru času, ale vím, že se rozzáří v plných barvách s okamžikem jejího nasmrcení.

Než její duše sestoupí a dojde k nasmrcení, tělo musí v Matičce Zemi dozrát. Z prachu se vytvoří kostra, která pak obrůstá útroby a svaly, a ty se zase pokrývají pokožkou. Několik dní před nasmrcením je tělo studené a bledé. Pak je těžšíme ze země, na místě zvaném hřbitov. Časem do těla vniká duše a začíná nový život.

Když se nasmrtila Anna, cítil jsem, jako by mi někdo v hlavě přepnul nějaký přepínač, jako by se spustil nějaký jiný způsob vnímání skutečnosti. Konec samoty. Ucítil jsem hluboké přátelství a pouto, jako kdyby ta žena byla mou součástí. Okamžitě jsem si uvědomil všechny strasti i radosti, kterými spolu nějak projdeme. Za čtyřiapadesát let nás čeká ohnivý a vášnivý román, který bude předcházet... jejímu zmizení z mého života. To je příšerné, že ji jednou budu muset ztratit. Jednoho dne zmizí z mého vědomí i skutečnost, že vůbec existovala. To je tak deprimující, že to lze jen těžko vyjádřit slovy, ale čeká to každého.

Zanedlouho se nasmrtí mí rodiče, jen několik let po nasmrcení mé ženy. Jejich duše sestoupí do těl během strašné nehody. To oni mi budou společníky v posledních chvílích života.

Je docela legrační pozorovat, jak lidstvo hloupe. Něco je a za chvíli to není. Lidé používají vynálezy, ty pak mizí – protože je vědci zamysleli. A tak nevysvětlitelně zaostáváme – a to je přirozené. Naše civilizace schází před očima. Nevím, co bylo před mým nasmrcením. Tak už to bohužel chodí, že nám s každým okamžikem uniká to, co se dělo před chvílí. Nenávratně to ztrácíme. Domýšlím se, že jako lidstvo bychom byli určitě rozvinutější. Na hodinách, které strávím v různých školách, se dozvím, že civilizace pomalu upadá. Budou dvě kruté světové války. Zmizí počítače, televizory i auta. Skončíme jako opoludní, kteří se mlátí klacky po hlavách, ale to už není můj problém. Mám před sebou sedmdesát osm let nudného předvídatelného života. Bude také několik šťastných chvil. A právě na ně budu tak toužebně čekat...

Překlad: Luděk Vašta

Krzysztof T. Dąbrowski se narodil v roce 1978. Je pionýrem polského bizarro fiction. Jeho povídky se objevily ve dvou hororových antologiích v USA a německé fantastické antologii. Kromě těchto zemí publikoval ve slovenské mutaci magazínu Playboy (povídka *Prašivý život*, 2008), a v Maďarsku, Rusku, Itálii, Anglii, Španělsku, Izraeli, Brazílii, Mexiku a Argentině. Vydal několik knih: **Našmierciny** (2008), **Anima vilis** (2010), **Grobbling** (2012), **Našmierciny i inne opowiadania** (2012), **Z życia Dr Abble** (2013) a přispěl do mnoha antologií: **Bizarro dla początkujących** (2011), **31.10 Halloween po polsku** (2011), **Dziedzictwo Manitou** (2013), **Gorefikacje** (2013), **Bizarro Bazar** (2013) a **Zombiefilii** (2013). Spoluzakladatel kabaretu *Bojovní křečci ze Saturnu* (Bojowe Chomiki z Saturna). Na podkladě jeho drabble natočil režisér Błażej Kujawa v červnu 2013 krátkometrážní film *Anioł* s Anna Mucha v hlavní roli. Povídka *Nasmrcení* (Našmierciny) byla poprvé publikována roku 2007 v prvním čísle literárního magazínu Kozirynek, později mimo jiné roku 2008 v českém překladu ve třetím čísle českého kulturního magazínu Navýchod a studentském internetovém magazínu Babylon, ale i na americkém literárním portálu BarbetlySnopes, kde vyhrála soutěž o povídku měsíce. Povídka *Františkova pomsta* (Zemsta Franciszka) se objevila ve sbírce **Našmierciny** (2008), ve stejném roce byla v překladu publikována na stránkách amerického hororového internetového magazínu Screams-of-terror.com a ve 113 čísle brazilského hororového časopisu Juvenatrix. V roce 2009 se objevila v ruském časopise Novij Dom. V komiksově verzi se povídka objevila ve 21. čísle časopisu Grabarz Polski.

Františkova pomsta

Krzysztof T. Dąbrowski

Už si na to pomalu zvykal. Musel. Nic jiného mu nezbývalo. Stařenka mu nasadila nenáviděný obojek a připnula vodítko. To bylo něco ponižujícího – cítil se jako otrok. Paničce už bylo hodně přes sedmdesát a měla nějakých dvacet kilo nadváhy. V roztřesených rukou pokrytých jaterními skvrnami držela náhubek. Proč to dělá? Copak nikdy nepřemýšlela o tom, jak je to nepříjemné? A kdyby jí někdo něco takového nasadil, líbilo by se jí to? Odvrátil se. Co jí na tom baví? K čemu je to dobré? No ale nedá se nic dělat, když to musí být, tak to musí být. Leccos musí skousnout, když ho živí. Někdy je nutné snášet vrtochy dámy v pokročilém věku. Ostatně kdyby jí nebylo, tak by byl teď stejně vychrtlý jako ti, kteří tam zůstali. Místo příjemného sádlíčka by kůží prosvítala klávesnice z žeber. Cítil, že se panička začíná zlobit, ale už z vrozeného vzdoru – prostě z principu – musel být jen trošku dát najevo, že se mu to pranic nelíbí.

„Františku! Františku, okamžitě se otoč!“ rozechvělý pisklavý hlásek, kterému se snažila dát velitelský tón, zněl směšně. „Slyšíš, Františku? Tak slyšíš mě? No tak nezlob!“

„Máš kliku, že servíruješ takový dobrý žrádlo,“ pomyslel si. „Jinak bych tohle tvoje mletí pantem nenesl.“

Ukázněně se obrátil, aby nedostal řemenem přes zadek. Už několikrát byl bit, když to s těmi naschvály poněkud přehnal. Bolelo to. Nebylo to příjemné zpestření každodenní rutiny.

Sehnula se, aby mu připjala onen mučící nástroj. Hněvem zrudlou tvář pokrývala síť drobných vrásek

a kapičky potu. Začala úsilím funět. Opravdu ji to baví? Ucítil velmi nepříjemný zápach – trocha česneku, drobet cibule a to nejhorší – strašný odér vycházející při krkání přímo z útrobu. Ten smrad z ní táhl přímo příšerně a on se nemohl odvrátit, teď už by určitě jednu slízl. Tím si byl jist. Mohl se pouze nadechnout a snažit se to nějak přetrpět. Všechno by se ještě dalo snést, kdyby nebylo těch třesoucích se nemotorných rukou. Ale zapínání přezek bohužel vždycky trvalo až moc dlouho. Měl dojem, že jestli to takhle půjde dál, tak se stanem mistrem světa v zadržování dechu. Nejhorší je, že dokonce i mistr to někdy musí vzdát. Začala se mu motat hlava. Slyšel tlukot srdce. Panička zatím nemotorně zápasila s přezkami a konec toho trápení byl v nedohlednu.

Jaro bylo v plném proudu. Sluníčko příjemně hrálo. Ptáci vesele cvrlikali. František cítil, že si musí ulevit. Už na to čekal příliš dlouho.

Přidřepl.

„Františku! Ne na chodníku!“ křičela ta tyranka. „Hybaj na trávník!“

„Panenko skákává, ani se nemůžu v klidu jako člověk vykadit,“ pomyslel si popuzeně pes a vydal se hledat (podle jejich kritérií) lepší místo.

A přitom už toho tolik vytrpěl. Od šesti ráno tři a půl hodiny škrábal na dveře a zkoušel dát najevo, že už je čas. Každý den pořád to samé. Ponižující kňučení u dveří. Často měl sto chutí se demonstrativně vykadit na koberec, ale nikdy nenašel dost odvahy. Moc dobře věděl, jaká by měla tahle neplecha následky. Řemen! Bolest! Občas měl dojem, že se

zblázní. Nejen, že si vymyslí takové příšerné jméno, ale ještě ty obojky, náhubky a vodítka! A k tomu všemu ještě kdykoliv se chystal na zálety a byl už jen krok od přistižení senza samičky, tak vždy křičela „k noze!“ a táhla ho domů. Dokonce ani základní fyziologické potřeby nemohl v klidu vykonat, protože ho hned začala sekýrovat. Vždycky se jí něco nelíbilo! Psí život...

Kdyby nebylo toho znamenitého žrádla, tak by tu pakárnu určitě nevydržel. Cena byla vysoká, ale ty lahůdky, co dostával, byly opravdu prvotřídní. Každý den čerstvé masíčko. Vynikající křupavé jemné psí granule. Hmmm, jedna báseň.

Když byl ještě štěně, žil v útulku a hladověl. Dostával odpadky, a i to tak jednou za dva či tři dny. O lepší kousky musel tvrdě bojovat. Hladovců byla celá řada. V zimě trávil celé dny nehybně stočený do klubíčka. Každý pohyb byl pro promrzlého pejska utrpením – chlad byl totiž ještě citelnější. Podzim nebyl o nic lepší, vítr a déšť. Mokrý srst, brř! Ano, poctivě uznává, že u paničky není nejhuř.

S každým dalším měsícem vzpomínky pomalu vybledávaly. Den ode dne jej stále více soužily útrapy a ponížení, která zakoušel nyní.

„Nastaly nám těžké časy, Františku,“ vzdychla odevzdaně. „Máme krizi. Nejsou penízky. Ty mi asi nerozumíš, ale moje penze je už příliš nízká, než abych tě mohla krmit tak dobře jako dosud. Už si to prostě nemůžeme dovolit, miláčku.“

Víceméně pochopil, co se děje. Tón hlasu, ustaraná tvář a k tomu všemu ještě obvyklá doba krmení načichlého krví a čerstvým masíčkem, způsobily, že se domyslí, čeho se týkaly špatné zprávy. Šlo o jeho oblíbené pochoutky. Tázavě na ni pohlédl. Panička sáhla do ledničky a něco chrastivého nasypala do Františkovy misky. Maso takový zvuk rozhodně nevydává. Zápach také jaksí nebyl ten pravý. Položila psí misku na podlahu. Nakoukl dovnitř. No tohle! Dělá si snad srandu? Nasypala mu tam hrst ohryzaných kuřecích kůstek! Tohlencto jako má být oběd? Ach tak, rozhodla se mu utáhnout opasek. Zřejmě chce zjistit, jak daleko může zajít v umění ponižování. To je ale odporná sadistka!

Věděla, že ho zklame, ale déle už to nemohla utáhnout. Dosud a stále častěji si řadu věcí sama odříkala. Snažila se, aby její čtvernohý miláček měl co nejlepší podmínky. Často obcházela několik různých obchodů a porovnávala ceny, aby co nejvíce ušetřila. Pro Františka. Bohužel poslední zdražování už bylo nad její síly. Teď aby vydrželi do prvního, museli se uskrovnit oba.

Pohlédla na drahého pejsánka. „Pejsánek“, vzrostlý rotvajler, jí pohled opětoval. Skočil. Strhl stařenku na zem a jedním rázným klapnutím čelistí jí prokousl hrdlo. Z tepny vytryskla krev.

Čerstvoučké teploučké masíčko...

Překlad: Luděk Vašta

Nejoblíbenější horrorové scény naší redakce

Tentokrát jsme se rozhodli polevit ve svém boji za horrorově gramotnější společnost a článek si vloženež užít. Každý z nás sáhl hluboko do hlavy (většinou pouze obrazně) a vytáhl odtud své vůbec nejoblíbenější scény, které kdy v hororových filmech zaznamenal. A bylo pouze na něm, zda jde o okamžiky nejstrašidelnější, nejzábavnější nebo ty, které formovaly jeho budoucí vkus či dokonce život. Ruku měli všichni zcela volnou. A drobné upozornění pro všechny milovníky prozrazených zvrátů, závěrů a spoilerů obecně – tentokrát si pošmáknete.

Zuzana Kocurková:

V **Suicide Circle** (v originále *Jisatsu sakuru*) páchají japonští studenti hromadné sebevraždy. Policie ovšem brzo pojme podezření, že jsou to ve skutečnosti vraždy. Já nezřízeně miluju bizarní šílenství

scény, kdy si odbarvený psychopat Genesis opraví trůn a pak svým obětem zapěje píseň o tom, jak jsou mrtví úžasní. V kontrastu s předešlou scénou, kde dělá velmi ošklivé věci živým zvířátkům, zašitým v pytlích, je to mazec, protože se vám chce zároveň smát a zároveň zvracet (pokud jste slabší povahy). Těžko najdete hororovou scénu, která by vyvolávala tak intenzivní rozporuplné pocity.

House of 1000 Corpses (u nás jako *Dům tisíce mrtvol*) je skvělý celý od začátku až do konce, protože Rob Zombie hororu zkrátka rozumí, má ho nakoukaný a miluje ho. Ale není nad bombasticky klaustrofobický závěr pohřbívání zaživa a panoptikum hrůzy v podzemí. Představte si, že si dáte houbičky, zahulíte si a do toho přihodíte nějaký ten peyotl. Geniální jsou pochmurně atmosférické prostřihy na děsivou aluzi na masopustní průvod v čele s Otisem, pomalovaným

jako smrtka. Rituál pohřbívání zaživa se totiž odehrává na hřbitově a celá bizarní rodinka si ho fakt užívá. Když k tomu připočtete dokonalý hudební a ruchový doprovod, umocňující halucinační atmosféru, můžete slintat blahem. A pak se někde v temném podzemí snažíte uniknout smrti a ochromující hrůze...

Hellraiser (u nás jako Pekelník? WTF?) Není nad lásku až za hrob, což je motto každé romantické srá-gory. Myslím, že by všichni, kteří tohle konzumují, měli vidět, jak vypadá taková opravdová láska až za hrob. To, že Julia je ochotná pro Franka i zabít, to by možná běžný divák ještě snesl. To, že se Frank jejími oběťmi živí, respektive obnovuje, no co, je to horror, ne? Ale dusivě erotické znovushledání šíleně zamilované Julie a zoufalého, bolestmi trpícího Franka bez kůže, je děsivě, hypnoticky sexy.

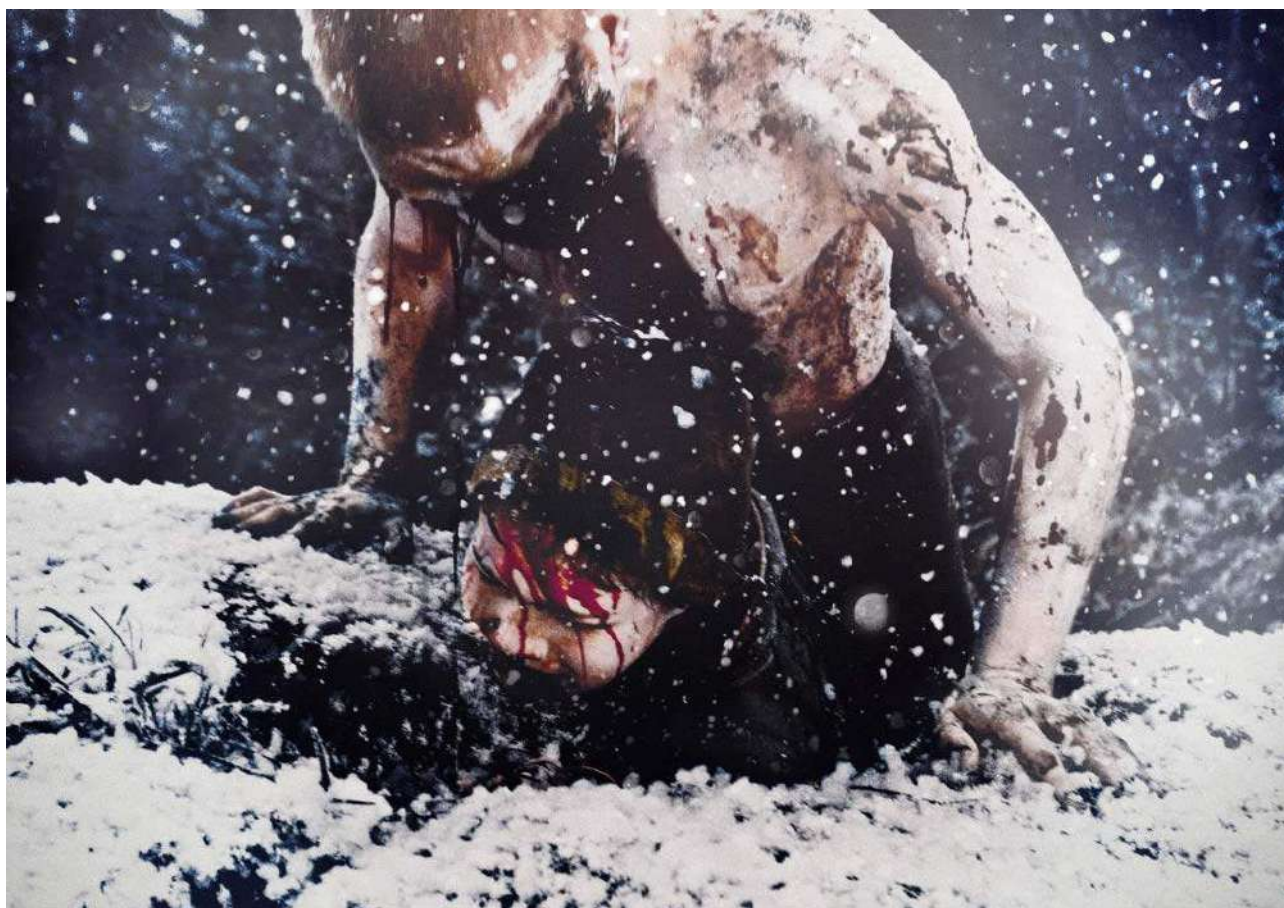
Roman Kroufek:

Vybírat nejoblíbenější hororové scény se z počátku zdálo jako jednoduchý úkol, který mne není hoděn. O několik hodin později se z něj vyklubal quest, který vyžaduje Obituse v celé jeho síle a dokonalosti. Jasno jsem měl prakticky pouze v jednom případě, tom nejzásadnějším. Neexistuje v historii lidstva lepší horror než **E tu vivrai nel terrore – L'aldilà** (The Beyond) a neexistuje působivější scéna, než je jeho závěr. David Warbeck a Catriona MacColl v něm vstupují do obrazu, který je peklem, stávají se jeho součástí a s konečnou platností si uvědomují, že i to málo pozitivního, co se v lidském životě odehraje, je pouze předzvěstí věčného utrpení. To vše

podkresleno něžnější variací Frizziho Voci dal Nulla. Garantuji, že na tento beznadějný pohled do pokroucené mysli malíře Lucia Fulciho nikdy nezapomenete.

Ačkoli se u nás v raném kapitalismu série **Phantasm** proháněla po nově vzniklých televizních stanicích, kultovní status nikdy nezískala. Možná fanouškům, kojným v té době přímočarými vyvraždovačkami a zombie klasikami, nesedlo přílišné surreální a nekonzistentnost, které dosáhli vrcholu hned prvním dílem. Z něj se mi do mozku nezapsaly pouze stříbrné koule, vyvrtávací otvory do lebek, či luxusní kozy při souloži na hřbitově. Nejintenzivněji na mne působí dodnes zdánlivě nenápadná scéna procházky po prosluněné ulici. Mike v ní se vzrůstající hrůzou v očích sleduje pomalu jdoucího Tall Mana. Ten se na okamžik zastaví nad Reggieho otevřeným zmrzlinářským autem a s živočišným vzrušením ve tváři vstřebává unikající chlad. Je to jen několik vteřin, ale síla té scény je, i vzhledem ke kontextu celé série, neuvěřitelná. Dětská nevinnost, dospělácká nevědomost a vražedná síla pocházející přímo z pekla – geniální.

Beznadějí a ujištěním, že dobré konce neexistují, jsem svůj mini výčet začal a také skončil. Finsko-české zjevení **Sauna** mne při každém dalším zhlédnutí přesvědčuje o svém statutu absolutního horroru bez odboček a kompromisů. Důkazem budiž i zakončení, ve kterém tvůrci nedovolí přežít ani nevinnému a to ve scéně, při které se vám zastaví srdce a rozeběhne se až po několika nekonečně dlouhých vteřinách, ve kterých přijdete o své poslední iluze.

Stejně jako oba předchozí snímky, i Saunu (a tu možná nejvíce) doporučuji pouze lidem, pro které není záliba v horroru chvilkovou, jen několikaletou, kratochvílí, končící pohlcením beznadějí všedního „dospělého“ života.

Lucia Andal'ová

Jednou z najhorších vecí, ktoré ma v živote postretli, je **Srpski film**. O pár rokov možno dospejem do štádia, keď si tie psychopatické orgie budem schopná pozrieť zas bez toho, aby som sa v noci budila s plačom. Zo všetkého najviac ma poznačil moment, keď producent Vukmir svojmu zamestnancovi, pornohercovi Milošovi, premieta svoje „umelecké dielo“: newborn porn. Hoci sa nič celkom explicitne neukázalo, krik novorodenca a Milošov výraz tváre stačili na to, aby moja fantázia celú noc produkovala prišerné obrazy.

Naopak, jednou z vecí, ktoré si rada pozriem vždy, keď ma niekto poriadne našťve, je nádherná scéna z **Braindead**. Dom sa hemží desiatkami zombie, ktoré sa v hale chystajú vrhnúť na Paqitu – keď sa zrazu otvoria dvere. V nich stojí Lionel, v rukách drží kosačku na trávu a vraví: „Party's over!“ Nasleduje najefektívnejšie a najefektnejšie sekanie zombíkov, aké som kedy videla.

Tretia scéna, na ktorú si neraz spomeniem, je z **Room 1408**. Hoci väčšina filmu nebola úplne podľa môjho gusta, v momente, keď sa hlavný hrdina dostane do klimatizácie, začnem trpieť. Mike sa teda plazí úzkou plechovou šachtou, v ktorej sa nedá otočiť, keď ho bez akejkoľvek predzvesti za nohu schytí akčný, spráchnivený nebožtík. V podstate banálna scéna zhmotnila môj hlboko zakorenený detský strach.

Honza Vojtíšek

Italský nářez **Paura nella città dei morti viventi** mistra Fulciho jsem poprvé prožil vlastně dvakrát. Nejprve jsem se s ním setkal před vánoci 1991, kdy nám tehle film místo výuky odvyprávěla naše učitelka matematiky. Lpěli jsme na jejich ústech a snad každý učitel by si přál mít v hodině tak tiché a pozorné žáky. Scénu, v níž Páter Thomas naruší sexuální hrátky mladého páru a svým upřeným pohledem donutí strnulou dívku nejprve plakat krev a poté vyzvracet vnitřnosti, samozřejmě podala náležitě sugestivně a my jí již tehdy propadli. Až asi o rok později bratr přitáhl film na obehnané videokazetě a já zjistil, že na vlastní oči, s úžasným hudebním doprovodem, to má ještě větší koule a okamžitě se ta scéna stala mou nejoblíbenější filmovou hororovou.

Pinhead se stal zřejmě nejoblíbenější hororovou vedlejší postavou. Protože vlastně žádný díl Hellraiser série není o něm. Kromě jednoho jediného. **Hellraiser III: Hell on Earth**. V něm se Pinhead stal alfou a omegou, trošku přestal filosofovat a více zabíjet a vysekl úžasnou scénu, v níž nakráčí do kostela, rouhačsky se svými hřeby z vlastní hlavy sebeukřížuje a pronese památnou větu: „Já jsem cesta!“ Miluji tu scénu. Ono se to možná z televize nebo monitoru nezdá, ale v kině, na velkém plátně, to vypadalo opravdu luxusně. Protože on je cesta. A může to být i vaše cesta. Vždycky to může být vaše cesta. Pokud to chcete.

Série Poltergeist mě zrovna moc nezaujala. Přesto její druhá část **Poltergeist II: The Other Side** obsahuje jednu z nejstrašidelnějších scén, co jsem viděl

a která mi svého času způsobila noční můry. Jejím aktérem je již sám o sobě démonicky a strašidelně vyhlížející Reverend Kane v úžasném podání Juliana Becka. Tomu k navození strachu stačí jen děsivá tvář, pomalá chůze a falešný zpěv náboženské odhovačky. Ale ve scéně, kdy se snaží dostat do domu Freelingových a ve dveřích se pokouší Carol-Anniina otce přesvědčit, aby jej pustil dovnitř, je detailní záběr na jeho obličej opravdu strašidelný. Ona jako by se ta tvář během záběru proměňovala, v mnohem děsivější a démoničtější. A možná se opravdu proměňuje. Nevím, která varianta mě děsí více.

Andrea Parezová

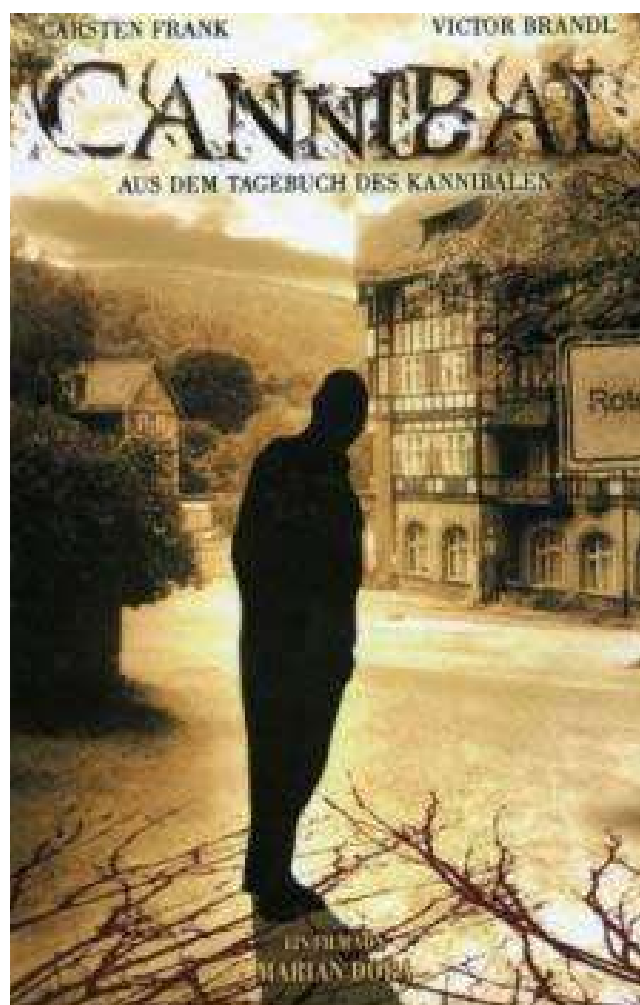
V mých oblíbených hororových scénách samozřejmě nesmí chybět scéna strašidelná! V takovém případě bez váhání hrábnu po svém oblíbeném strašákově **The Haunting** (1963), ve kterém hlavní roli hraje starý strašidelný dům Hill House. Jak originální téma, vím, ale film, ve kterém lépe funguje strach z neviděného, bys pohledal! Film prostě funguje jako celek, atmosféra je všude, taktéž temné zvuky starého domu. V hlavě mi však utkvěly zejména scény, kdy se „něco“ dobývá do pokojů osazenstva domu a to tak, že do úplného ticha začnou ohlušující rány na dveře, které se dokonce prohnou! Záběry na protáčeující se kouli u dveří mi nedaly vydechnout. Nehledě na to, že jsem se po filmu bála jít na záchod, což se mi před tím stalo jen jednou!

Nikoli nepodstatnou složkou některých hororů je nahota. Dovolila jsem si tedy přiložit i oblíbenou soft erotickou scénu. Do užšího výběru se dostala

scéna s nadrženu hlavou Dr. Hilla z Re-animátora, hřbitovní scéna z Dellamorte Dellamore, ale nakonec jsem vybrala scénu z **The Return of the Living Dead**, ve které banda punků paří na hřbitově, který má, k jejich velké radosti, být každou chvíli plný nemrtvého života. Před dostaveníčkem se smrtí zde ale Linnea Quigley alias Trash předvede svůj sexy hřbitovní tanec. Její tělo (a ty návleky na nohou!) spolu s hudbou patří mezi první ze scén, které se mi vybaví, když se řekne erotika v horroru, ale i oblíbená scéna vůbec. Nejlepší na tom je, že stejně jako prdelka Trash je i zbytek filmu skvělý!

Veselý kanibal a jeho obet'/d, dovádějící nazí na louce, laškující a ... hrající petanque! Ano, i taková scéna může být v jinak vážně míněném a brutálním filmu. Jedná se o německý film **Cannibal** (originální německý název nezklamal: Cannibal - Aus dem Tagebuch des Kannibalen), inspirovaný skutečnou událostí německého kanibala Armina Meiwese, který přes internet hledal a našel osobu se zájmem stát se jeho pokrmem (začalo to usmaženým penisem, pokud to někoho zajímá). Tato scéna, působící jako z jiné planety (nebo minimálně filmu – jestli jste to někde viděli) se nachází v části, ve které se kanibal velmi intimně seznamuje se svou obětí (a kterážto část na nás vyklopí překvapivě velkou dávku německých teplo-SM romantisch „něžností“). Asi to tak prostě chodí, kanibal sežene osobu na porážku, pomiluje ji, zahrájí si petanque a pak přijde porcovačka, grilovačka a tak. Klasika.

Bloody Xmas Festival 2013

Letos blížící se Bloody Xmas doprovázela radost. Osamostatnil se a protáhl na celý víkend. Celá čistě jen hororová víkendová akce. Horrorové srdce plešalo, jásalo každým novým bodem programu a těšilo se na zajímavou akci. Ale...

Ono srdce nakonec vystoupilo z vlaku na Chotěbořském nádraží a zaplesalo znovu. Ta úžasná mlha (která nad Chotěboří vládla prakticky celý víkend), atmosféricky ředící přechod pouličního osvětlení do tmy, musela organizátory stát hodně úsilí a prostředků. Již ten průchod celým mlžným městem z výstupního bodu A (nádraží) do organizačního bodu B (místo konání Hotel Fantazie), protože akce se samozřejmě konala na opačném konci městečka, než je nádraží, byl úžasný. Ona půlhodinka utekla v příjemném rozjímání a napjatém očekávání, kdy konečně zazní ten úžasný hudební motiv Carpenterovy *Mlhy* a z ní se vynoří ohnilá hnáta s blýskavým ostrím v prstech.

Krásně zašlý sorealisticky vyhlížející hotel byl pro konání podobně tématicky laděné akce skvělou volbou. Někde v průběhu rekonstrukčních prací s koncem v nedohlednu, s chladně mrazivými schodišti, tísnivými chodbičkami a přednáškovými sály

do výše očí obloženými bílými kachličkami a úžasným..., ale o tom dál, se existovalo jedna báseň.

Nutná vstupně finanční byrokracie bez stopy nepříjemnosti, obhlédnutí spacího místa (šetřivý člověk se se starou kovovou vojenskou palandou pod schodištěm rozměrného vestibulu jistě spokojí, obzvláště když toho stejně moc nenaspí. A ti náročnější si samozřejmě mohli zaplatit klasický hotelový pokoj, přímo na místě, jen pár schodů od akčních míst), chvíle čekání, seznamování, aklimatizace. Pokud jezdíte často, určitě to znáte, pokud nejedíte, musíte to zažít, abyste pochopili, slova nejsou schopna to tlumočit.

Program probíhal ve třech samostatných sálech. V prvním přednášky a prezentace. Ve druhém projekce filmů, včetně skvělého nápadu hororové VHS retrovize, aby se ti později narození dozvěděli, na jakých základech si filmový horor před čtyřicetiletými lety budoval své pozice. Ve třetím samostatnější linie nazvaná NightCon, kam jsem však nezavítal ani jednou (i když program nevypadal marně). Kromě toho velký společenský sál, kde byla možnost zcela zdarma si zahrát několik videoher (no, po letech jsem si to trochu zkusil) a deskových her. A ono se hrálo. Menší takřka salónek mezi společenským sálem a spacím

vestibulem se pro sobotní noc změnil v koncertní sál s vyhlášením tomboly.

Pátek 15. 11. 2013

Projekční, filmová část v salóнку 2 začala ten den již v 17:00 hod. Ve vedlejší sále 1 oficiální zahájení BXM 2013 až o hodinu později. Organizátoři lehce představili a načrtli program budoucích cca 46 hodin. Václav Pravda nás pak seznámil se stručnou historií místa konání, tedy Hotelu Fantazie, co všechno zažil a proč vypadá zrovna tak, jak vypadá. A když se dostal k popisu sklepního labyrintu pod hotelem a jeho stále ještě tajemného obsahu (ono když vám někdo řekne: „A někde tam v té místnosti, od níž se bojíme otevřít dveře, hnije již tři měsíce na 150 kilogramů masa, které si tam kdysi uskladnil místní řezník a i přes naše urgency se pořád nemá k tomu si to odvézt“, vaše první myšlenka, pokud jste alespoň trochu nenormální, jako všichni přítomní v sále, bude jednoznačná), netrvalo dlouho a improvizovaná sklepní prohlídka mohla začít takřka okamžitě. A patřila k jednomu z nejsvětějších bodů celého víkendu. Labyrint uliček a různých malých místůstek s palandami a postelemi, kde se na minulé akci dokonce spalo, spousta podivných starých strojů, včetně análního punisheru (podrobnosti u ing. Pravdy). To hlavní jsme samozřejmě neviděli, myslím, že ani naše početní převaha by Pravdu nedonutila ty dveře otevřít, ale byli jsme uspokojeni několika balíky masa a uzennin, které se v jedné místnosti válely stejně dlouho. Poučné zjištění: chcete-li do filmu (nebo na pracovní stůl) realisticky vyhlížející mozek, skákněte si do obchodu pro strojově zabalené půlkilo vepřového, hodte to do sklepa a nechte to tam tři měsíce ležet. Bude to vypadat přesně tak, jak potřebujete.

Od 19:00 hod. ve filmovém salóнку začínal další film a v ostatních dvou sálech již program. NightCon řešil, proč se lidé dívají na horrory, my jsme se šli raději pokochat sympatickou mezinárodní dvojicí Choze Blažek – Shirley Nietzsche, kteří nám v programu **Krvavé bubliny: Horor v českém komiksu** ukázali strašidelné a mrazivé české a slovenské průkopníky dnes tolik oblíbeného žánru/formátu. A ač jdou komiksy zcela mimo mě, byla to fajn hodinka. Až mě mrzelo, že na celý program nestačila, takže Choze se Shirley neřekli a neukázali vše, co měli na srdci. Třeba někdy příště.

Po komiksech následovala dvouhodinová přednášková diskuse **Jak si natočit vlastní horor**. Choze se Shirley si slovo ještě na čas ponechali, debatovali s nimi jak přítomní studentští a amatérští filmoví tvůrci, tak i obyčejní diváci. Doufejme, že diskuse byla podnětná.

Ve filmovém salóнку ve 21:00 proběhla projekce dokumentárního filmu Zdeňka Skokana (který měl vlastně celý filmový salónek a pouštění filmů na stárosti) **VHS: Lesk, bída, pirátův syn a jeho video**. Milý a příjemný náhled do duše a života milovníka

BLOODY XMAS FEST
FILMY VIDEOSRY PŘEDNÁSKY

PIONÝŘI HORORU THE CABIN IN THE WOODS
VHS STRAČEK KARLON THE CONJURING
HOTEL HELL PARADISE

aliedus HOROR 2013

Hlavní host: JAROSLAV BRABEC (Krvavý román)
v krvavé horečce sobotní noci vystoupí kapely

Mojmír "Hilario" Širůčka: Anatomie vyčistování
Zdeněk "Eximias" Kraljick: Alternativní kampaň hororových filmů
Miloslav "Nucny" Kuchař: Štěstěná stonožka útočí!
Tomáš "Purger" Hrádek: H.P. Lovecraft - od hororu po pinball
Otto "Topi" Topolovecký: Česká hrůza laurkové a maiovaná
Jirka "Rain" Štucsek: Čeští horor aneb Reknáte syři
Choze & Shirley: Jak si natočit vlastní horor
Františka Vápenková: Štách a hrůza u ohniště
Martin "Nekro" Jiroušek: Kobyly plně kostlivců, přízraků i baletek
Petra Jeonmilnerová: Kůži, noky a hexolitry krve
Honza "Eraserhead" Vojtěšek: Sexy stránka asijského gore a mnoho dalšího

CHOTĚBOŘ HOTEL FANTAZIE
15. - 17. LISTOPADU 2013 www.bloodyxmas.cz
sledujte: www.facebook.com/bloodyxmas

filmů, jednoho z posledních majitelů DVD a videopůjčovny a průkopníka socialistického a postsocialistického filmového pirátství. Po něm, na udržení atmosféry v rámci VHS retrovizie, videoprojekce hororu **Babiččin dům** (1989) s dobově jetým obrazem a šíleným českým dabingem. Vydržel jsem půl hodiny...

Mezitím ve vedlejší sále Martin Jiroušek vyprávěl o historii českého literárního hororu (**Utíkající oběšenci**) a NightCoňáci trsali v rytmu **Repo: Genetické opery**.

Ve 23:00, ve stejnou dobu, kdy ve filmovém salóнку ten, který dle Obitusova neústupného přesvědčení ve filmech nikdy a zásadně nemrká, vyhlásoval světovou válku zombíkům, v malém sále stále ještě trsali do úderů sekáčku Repomana, v prvním sále naskakovala **Husí kůže při svíčkách**. Tedy autorské čtení povídek dvou mladých, krásných a dokonalých začínajících autorů. Jen tma, svíčky a hororové příběhy za zvuků World War Z z vedlejšího sálu. Nic více k atmosféře nepotřebujete. Jako první jsem přečetl svou povídku Supersmrt, publikovanou před nedávnem ve 4. *antologii českého hororu* já a po mně přečetla svou povídku Chcípní, ať můžu žít, publikovanou v naší antologii *Třináctá hodina*, Ivana Prajerová. Na to, že to bylo její první autorské čtení, četla lépe než já (fňuk).

A pak již, jupí hej, volná zábava, převážně v milých prostorách místní hoffpůdky s velmi příjemnou

obsluhou, alkohol, seznamování, rozhovory, debaty, diskuse, vtípky, alkohol, srandičky a nesmím, samozřejmě, zapomenout na alkohol.

Sobota 16. 11. 2013

Jelikož se NightConu účastnili převážně upíři a vampýrky, nebylo divu, že jejich linie začínala již v 9:00. Někam se před tím sluncem schovat museli a temná místnůstka jejich programu pro to byla více než vhodná. My normálnější jsme začínali o hodinu později. Zatímco ve filmovém salónku se parta mladých vydávala do **Chaty v horách**, Martin Jiroušek nás protáhl **Kobkami plnými kostlivců, přízraků i baletek**, tedy krásami italské filmové gotiky. Stručný přehled základních filmů, důležité a zajímavé informace o tvůrcích, filmech, tvorbě, pár výmluvných ukázek.

V 10:00 ve filmovém salónku aktéři filmu a jeho diváci odhalovali překvapivé tajemství sklepení horské chaty a na NightConu předčítali ze sebraných spisů Václava Klause (jinak si totiž název **Horory od Vaška** vysvětlit nedokážu), v mém nejmilejším sále nás velmi zábavný Topi s malou, leč pro popsání kvalit jeho oblíbených pohádek dostačující, slovní zásobou, protáhl zákoutími **České hrůzy loutkové a malované**. No, musím říci, že jsem si vždycky myslel, že mé znalosti v této oblasti jsou mnohem větší. Ale každé rozšíření znalostí a vědomostí jistě potěší, stejně jako mě potěšila Topiho přednáška. Už proto,

že Topi je fakt živel.

V pravé poledne jsem na sesli přednášejícího Topiho nahradil já a seznámil posluchače s u nás **Málo známými autory úspěšných hororů**. Prostě jsem chvíli dělal chytrého a skuhral, jak je škoda, že se u nás nevydávají, nebo málo vydávají, autoři, kteří mají v zahraničí (anebo v sousedním Polsku) na kontě desítky knih a u nás buď vůbec, nebo skoro žádnou. Ve videosalonku zatím běžel dokument o italském horroru a na NightConu se pokoušeli navzájem vyděsit nejděsivějšími monstry z Buffy (myslím tedy, že to bylo o několika hlavních hrdinech).

Následující hodinu, tedy Jirouškovu přednášku **Zrcadlení zla: 100 let filmového hororu**, projekci Fulciho **Domu u hřbitova** nebo desátého dílu čtvrté série **Buffy** (zřejmě se na NightConu neshodli, které že to monstrum je nejděsivější, tak začali s investigativním výzkumem přímo u zdroje), jsem strávil obědem. Nejen hororem totiž živ jest člověk. A vyhlédnout si v poloprázdném hotelu lepou krmi, ulovit ji, zatáhnout do sklepení a slastně si na ní pochutnat, to není jen tak.

Ve 14:00 se nás na NightConu snažili přesvědčit, že když se nudíte, máte číst komiksy. Nevím, já se nudím u komiksů a tak jsem raději šel zahnat nudu na Evilmindovu přednášku o **Alternativních koncích hororových filmů**. Což je fakt, který mě na filmech hrozně štve. Kdo viděl první díl Paranormal Activity se závěrem, na nějž pak nijak nenavazovalo Paranormal

Activity 2 a celou dobu byl nasranej, než zjistil, že u jedničky existují dva konce, asi mi dá za pravdu. Evilmind samozřejmě nezklamal. Mám jeho přednášky rád, až mě mrzelo, za prvé, že jsem mezi nimi měl až tříletou pauzu a za druhé, že se mu celá do té hodiny nevlezla (hlavně díky náhlému výpadku elektrického proudu), což byla opravdu škoda. Byla zajímavá, zábavná... a zajímavá.

Ne že bych chtěl snižovat kvality přednášky Mojžíra Širůčky **Krutý šok z Asie**, která jistě byla úžasná a dechberoucí, ostatně, chcete-li zvědět pravdu, určitě vám kdokoliv jiný z účastníků BXM sdělí hodnověrnější a důvěryhodnější informace než já, protože já, stejně jako valná většina oněch účastníků, jsme se v 15:00 snažili nacpat na celosvětovou premiéru zajímavého projektu **Pionýři hororu**, o kterém si můžete přečíst jak v samostatném článku tak v recenzi na jiném místě tohoto čísla. Takže jen zmíním, že v projekčním salonku bylo narváno, spousta lidí postávala, posedávala a v závěru již i pochruovala, kde se jen dalo. Opomenuli své dokonalé přednášky a exkurzi sklepních prostor, Pionýři byli patrně vrcholem celého festivalu.

Hned po nich se program rozšířil do dalšího prostoru. Zatímco v jednom sále přednášel Martin Jiroušek o krásách a pronikavosti **Fulciho očí**, hned vedle začala projekce **Krvavého románu**, filmu hlavního hosta festivalu Jaroslava Brabce, na NightConu Petra Neomillnerová dávala rady, jak na spratkózní **Děsivé**

literární děti (a opět zdůrazňuji, že jsem v této linii nebyl ani jednou, takže to zmiňuji jen podle programu, zda náhodou Petru ty děti něčím neubily někde cestou do Chotěboře, tudíž se se svými poznatky podělit nemohla, netuším), ve společensko-herním sále se zorganizovala spontánní diskuse s tvůrci a diváky Pionýřů hororu. Byla kritika, bylo nadšení, byla

sranda, hlavně když se bratrská autorská dvojice začala hádat, jestli pro svůj film spotřebovali 15 nebo 16 litrů umělé krve. Popovídali jsme si opravdu hezky, trochu jsme i nakoukli pod pokličku.

V 18:00 hodin ostatní linie stále probíhali, jen Jirouška nahradil Jirka Štoudek a umožnil probrouzdat tou humornější stokou filmového horroru v programu **Cheesy horror aneb řekněte sýr!** Stihl jsem se akorát ukojit ukázkou z filmu Jima Wynorského *Chopping Mall*, počkal, až na nás Barbara Crampton vykulí tykadla a pak mi zakručelo v břiše a já musel jít ukojit hlad. Ta holka po poledni mohla být trochu živnější.

A málem bych zapomněl. Od časného rána jsme s Algorem průběžně natáčeli různé šoty pro upoutávku na toto číslo Howarda, kterou jste doufám již viděli a náležitě ocenili. Takže v každé volné chvíli jsme na různých místech hotelu někoho mučili, oslovovali

mladé krásné dívky, nutili je do podivných pozic, pronášet podivné repliky a lákali z nich telefonní čísla.

Od 19:00 se pak prakticky veškerý program scvrkl na dvouhodinovou diskusi s hlavním hostem festivalu Jaroslavem Brabcem **Váchalovská poetika v praxi**. My jsme zatím s Algorem pravděpodobně někde někoho k něčemu nutili před naší všímavou kamerou.

Úderem jednadvacáté hodiny NightCoňáci rozdali blící pytlíky a nechali se na citlivých místech napadat Srbskou stonožkou (pokud vám k dedukci spojení posledních dvou slov nestačí, patrně jste posledních pět let filmového horroru zaspali a je třeba to napravit), ve videosále vás novinkový horror Lukáše Bulavy **Karbon** uvedl do temnoty uhelné magie a já zájemcům, kterých bylo překvapivě dost, dokonce i zájemkyň, předhodil pěknou řádku asijských lascivních obrázků a v polosexistické (ono to ale asi jinak nešlo) přednášce je seznámil s taji a zákoutími **Sexy stránky asijského gore**.

Původně plánované další autorské čtení při svíčkách odpadlo z důvodu nočního koncertního programu. Ono čist povídky za hluku psychobilly *The Rocket Dogz* a ulítlého techno/noise mixu *BBYB*, by asi nebylo ono. Takže část lidí se kulturně povznášela v hudebním salónku, část lidí se nekulturně občerstvovala v hoffpůdce (a obě části se vzájemně prolínaly, mísily a střídaly), aby se mezi oběma kapelami do mjuzikšpeluňky nacpali všichni díky losování tom-boly. Ještě si pamatuji, jak mi Andrea Parezová týden před tím, cestou na premiéru Karbonu, ve vlaku

úlisně sdělovala, že počítá s tím, že si lístky do tombole skoro nikdo nekoupí, takže ona se svými deseti již zakoupenými sklídí hodně ovoce. Koupil jsem si jich taky deset. A co myslíte? Já vyhrál prd, Andrea šla pro cenu dvakrát a Evilmind dokonce třikrát. Jako ne že by to nasralo, ale aspoň mám adepty obětí do dalších povídek. Po Václavem Pravdou hodně zábavně uvedené tombole pak spustili BBYB. A pár lidí svou nekonformní produkcí doprovobenou ještě nekonformnější projekcí (jsem rád, že jsem chytil zrovna animovaně velmi zábavné upravené sestřihy z pornofilmů) vyhnali. Zůstalo opravdu jen to nejtvrďší jádro.

A pak? Pak opět volný program a zábava v hořfpůdce. Kde bylo opravdu veselo. Hlavně když se, zřejmě na popud nakonec neproběhnuvšího Bloody workshopu, část stolovníků a stolovnic rozhodla přeci jen nějaké ty filmy přetočit. Dobře, přiznám se, k přetočení památné scény konzumace lihoviny prostřednictvím nohy tanečnice z Od soumraku do úsvitu jsem dal podnět já. Naštěstí jsem se účastnil jen okrajově a lihovinu jsme nahradili džusem. U pozdějších samotářských bodyshotů jsem už nefiguroval vůbec.

Trochu odbočka ohledně spaní. Nevím jak všichni ostatní, ani nevím, čím přesně to bylo, že bych si na spánek nevyhradil alespoň uspokojivou dobu, bych neřekl, ale hrubým odhadem jsem od pátku ráno do neděle večer, kdy jsem dorazil domů, naspal tak zhruba jen 4 max. 5 hodin. Tuhle noc jsem např. v tom retro vojenském loži strávil zhruba 5 hodin, ale

nejsem si vůbec vědom, že bych usnul.

Neděle 17. 11. 2013

Upíří zřejmě ctí neděli více, než kdejakí křesťané, takže pro tento den již NightCon zaballili. Ve videosalónku se úderem desáté ranní vydala japonská **Povstalecká jednotka závodních plavkyň** (2007) do boje se zombíky, hned vedle jsem já do nebe vychvátil a přecenil časopis, který právě čtete. Sice mě během prezentace klasicky zradila technika (to už začíná být takový můj kolorit, už si zvykám), ale díky rychlosti a operativnosti technické podpory (velké díky), se vše nakonec uvedlo do uspokojivé roviny a těch pár posluchačů nebylo ochuzeno o nic, co jsem jim připravil.

A zatímco vedle v sále již japonské plavkyně postupně odkládaly plavky, mě nahradil Mojmir Širůčka a těm, kteří se včerejšího dne nestačili nabažit jeho šarmu, útlého pasu a huby dmoucí, naservíroval další porci **Anatomie vykořisťování**. Jsem přesvědčen o tom, že jeho přednáška byla opět tak úžasná, oslnivá a dechberoucí (a hlavně na ní nebylo doporučováno vstoupit, pokud vám nebylo osmnáct), že jsou z ní její posluchači doteď natolik paf, že vám o ní nebudou schopni ještě dlouho vlastně říci ani slovo. My jsme zatím dotáčeli poslední záběry howardovské upoutávky. Myslím, že to bylo mnohem záživnější.

Mezitím japonské plavkyně odfoukl **Větrný démon** (1990) a mě pomalu čas odfoukl na nádraží na cestu domů. Topiho přednášku **Kudy šel český filmový horor**, film o filmu Osvícení (1980),

přednášku **H. P. Lovecraft – od hororu po pinball**, ani závěrečné shrnutí **O BXM po BXM** jsem tedy již neabsolvoval.

Součástí akce byl i celodenně otevřený a přístupný stánek společnosti Sadofekalus, kde jste za mrzký peníz mohli nabýt nechutných, děsivých a jinak odpudivých masek. Za nejoblíbenější lze považovat masku s obřím penisem místo nosu, v níž tam postupně lítalo několik lidí (byl ten kondom součástí balení?). A ještě teď po Facebooku létají fotky hrdých majitelů a majitelek několika kousků a reakcí na ně jejich spolubydlících různých živočišných druhů (zpravidla fuckerských koček – ono když páníček přileze po víkendu s hezčím ksichem než obvykle...).

Teď by asi mělo přijít nějaké obecné shrnutí a já začínám být dost nejistý. Mně osobně stačí málo, takže já jsem s celým víkendem docela spokojený, protože obsahoval všechno, co od podobné akce očekávám – dobré místo, dobrý program, možnost pokecat, seznámit se, pobavit se, tu a tam se utrhnout ze řetězu a nějaký čas strávit s podobně postiženými a trhlými lidmi. Tohle všechno tam bylo, bylo to fajn a kdykoliv mi to bude v téhle podobě a rozsahu stačit znovu. Tady bych však navázal na ono „ale“ v perexu... Problém trochu začíná být, začne-li člověk přemýšlet, jestli vložené náklady a úsilí odpovídají výsledku. Minimálně třetina (a pravděpodobně i více) návštěvníků se nějak podílela na programu. Takže úvaha, tvořili jsme program, abychom nějak zabavili sami sebe asi nepadá daleko od stromu. Dlouho jsem přemýšlel, jestli to nějak obsírněji komentovat. Jedno je jisté, mému dětinskému skuhrání, že horror není v české

fantastice ten třetí přehlížený vzadu, minimálně v oblasti podobných akcí, bude na nějaký čas asi konec. Při příchodu na akci každý dostal hezky vytištěný program s rozpisem a anotacemi jednotlivých přednášek, ohlédnutím za staršími ročníky a také úvodem organizačního ředitele festivalu Václava Pravdy. Musím říci, že jsem rád, že jsem tento úvod četl až den poté, co jsem se z BXM vrátil. Protože číst ho tehdy tam, asi bych byl trochu nasraný, číst ho po, už bylo trochu přijatelnější. Ostatně, proč necitovat, ušetří mi to ono závěrečné shrnutí: „(...) *zklamáním je minimální odezva, kterou přineslo to velké úsilí, skvělý program a další výtečnosti. Fanoušci hororu prokázali, že si nezaslouží časopis, nezaslouží si knihy, nezaslouží si filmový workshop, nezaslouží si filmy a už vůbec si nezaslouží festival.*“ Komentovat, polemizovat, dávat za pravdu nemíním, zmíním jen jeden fakt, člověk, co to napsal, se jmenuje Pravda.

Závěrem bych, kromě toho, že doufám v další ročník a těším se na něj, dodal jen jedno. Můžete se snažit uspořádat kvalitní a zajímavý hororový festival (kterým tento BXM pro mě byl) jak chcete, ale České dráhy vás stejně trumfnou. Protože Bloody Xmas 2013 dobrý byl, ale až zpáteční cesta vlakem byl ten skutečný horror. Někdo měl prostě štěstí, že jsem byl tak strhaný a unavený (příjemně), že jsem na nějaké vzteklé máchání sekerou již neměl sílu.

Honza Vojtíšek

Fotografie použity z FB stránek BXM

Knihy bolesti

Slovensko se vzbouřilo, zahodilo svůj pověstný patriotismus a vyvrhlo ze smrdutého bahna česko-slovenského undergroundu multi(sub)žánrovou knihu bolesti. Ta se žánrově s odřenýma ušima, tedy vlastně vazbou, protlačila i do našeho časopisu. Ale, proč ne.

Editor: Mark E. Pocha
Překlad: Lucie Kurdiovská
Vydavatel: Artis Omnis
Počet stran: 300

Ještě než jsem knihu začal číst a pak během jejího čtení, mě docela pobavily některé reakce na ni, respektive komentáře, které vzbuzovala. Mnohokrát jsem totiž v souvislosti s ní narazil na vyjádření, že na antologiích lidem vadí to, že jde o mnoho kratších příběhů, do nichž se čtenář a čtenářka nedokáží dostat, dostatečně se s příběhem sžít, jejich kvalita a zápletky jsou různorodé, což stejně tak brání k většímu prožitku. Ono to vlastně není jen otázkou téhle knihy, často mě překvapuje, že v této uspěchané době, kdy lidi nemají skoro na nic čas, nebo se nechtějí něčemu věnovat zbytečně dlouho, jsou povídky poměrně neoblíbené a přednost se dává obsáhlým románům nebo mnohadílným nekonečným ságám.

Ne že bych chtěl tedy nějak romány nebo ságy hanit či upozadovat, mám je rád (ságy méně), ale přijde mi to docela zajímavé. A zábavné, protože právě pro to, co je povídkovým antologiím a sbírkám nejčastěji vytýkáno, je mám já hrozně rád. Pro tu pestrost. Četba povídkových knih a antologií je pro mne jako jízda hromadným prostředkem, každá zastávka je jiná, potkáte spoustu zajímavých, nových a pokaždé jiných lidí a seznámíte se s jejich roztočnými osudy. Určitě záživnější, než romantické osudy slečny Steelové.

Knihy bolesti je právě takovým hromadným prostředkem. Proveze vás celkem čtrnácti zastávkami, na trase neskutečnými, pochmurnými i podivuhodnými částmi lidského i nelidského světa.

V různých velkých městech se starobylými párátkami můžete často navštívit Muzea tortury a prohlédnout si všechna ta hejblata, jimiž si lidé kdysi vyjadřovali upřímnou křesťanskou lásku k bližnímu svému. Jenže na ně vždycky můžete koukat jen zvenčí, povrchně. J. W. Procházka se však rozhodl pasovat do role netradičního průvodce a seznámit vás s těmi torturcajkami z té tělesnější, těsnější stránky, té méně příjemné. A to formou nepříjemně strohou, syrovou, prostou a údernou. Asi jako zaklapnutí

železné panny, které sledujete zevnitř. Na vlastní kůži. Znovu. A znovu... **Až na věky.**

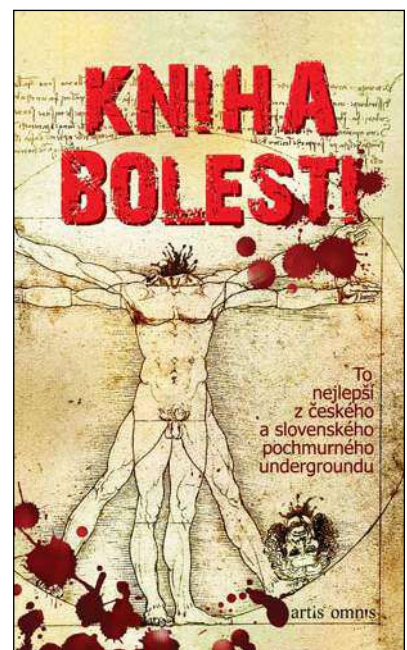
Svou kamarádku **A1845CD62** nám Martin Dlouhý představí v možná zbytečně dlouhé, přesto krásně filosofující sci-fi, plné technických výrazů a obrátů. Sci-fi zrovna moc nevyhledávám, ale když už mi zkříží cestu, jsem rád, pokud je to v takovéto formě a podobě, tedy čtivé, hloubavé, s velmi zajímavým, zábavným až komickým (byť ne zcela politicky korektním) závěrem. A ano, ač by se to na první pohled nezdálo, osudy rozmarné, marnivé a nudící se umělé inteligence jsou opravdu bolestné.

Je zvláštní, jak hrozné někdy předsudky mohou být. **Tkáče** Haniny Veselé jsem zpočátku chtěl odzvívat jako další fantasy, která má hodně květnaté a vzletně vzdušné formy, ale žádný skutečný obsah. Jenže někde v půlce se něco zlomilo a mně došlo, že to nebude jen o křehkosti a fantastičnosti bytí. Poslední dobou (a jsme zase u těch předsudků) mě překvapuje, jak dokáží být některé autorky syrové a velice brutální. Těší mě to. Těší mě, že mě do oka bodlo něco, co bych se neostýchal nazvat českým temným fantasy horrorem. Velmi ucházejícím.

Lekci z morální etiky poskytnete Dušan D. Fabian. Svižně, zábavně, napínavě, humorně a úderně nás totiž přesvědčí, že **Půjčené je lepší vrátit**. K některým dobrým věcem prostě není co říct. Kromě toho, že jsou dobré. Hodně dobré. Druhé nejlepší z knihy.

Umění občas bolí. Ví to všichni, jeho tvůrci i konzumenti. Zjistí to i hlavní protagonista **Melodie bolesti** Milana Petráka. Povídku jsem, jako jedinou z celé knihy, již četl někde jinde v jednom časopise. Jsem rád, že se jí, pro její originální nápad, dostalo i knižního vydání. Hudební horrory jsou prostě fajn, i když mají trochu kostrbatý závěr. Ale ta představa, ta zvědavost, vyslechnout si jedno jediné představení.

Povídka **Svézt** editora knihy Marka E. Pochy je lakmusovým papírkem toho, co mi na knize vadí asi nejvíce. Pořád nějak nemůžu překousnout a pochopit, proč slovenské nakladatelství nechalo v této knize povídky slovenských autorů a autorek přeložit do češtiny. Jak rád bych si tuhle povídku schopného a dobrého slovenského autora, vydanou ve slovenské knize, odehrávající se v Tatrách, tedy na Slovensku, přečetl ve slovenštině.

Protože v ní musí být příběh tajemné gotičky, ne zcela normálního řidiče a varování, že hadi by se neměli zabíjet, ještě o stupínek lepší. Povídka je navíc skvělou ukázkou toho, že nejde jen o obsah a originalitu, ale i o formu, která, když je dobře zvládnuta, povídku, jež zrovna neoplývá originalitou, dokáže jako celek pozvednout ještě o minimálně jednu úroveň nahoru. A přesně to se Pochovi povedlo, protože povídku napsal skvěle.

Vrátit zpět Daniela Tučka vším, včetně vybroušeného jazyka (který tu a tam přivede na kacířskou myšlenku, že právě on je tím důvodem, tím záměrem, pro nějž byla povídka napsána), směřuje k tomu, aby byla silná. Jenže nakonec není - povídka totiž zklame skoro na celé čáře a nezůstane z ní nic, jen ten vybroušený jazyk, který ji zachrání od pozice nejhorší povídky knihy.

Tou se totiž stala alegorie vzestupu a pádu hypotetické a průměrné celebrity **O husách, bolestžroutech a těch ostatních** Marji Holecycové. Ta svůj veskrze nudný a nezáživný fantasy příběh, odehrávající se ve stejně nezáživném a šedivém prostředí, ještě ke všemu dorazila nezajímavou formou vyprávění, s naprosto nepochopitelně používanou kurzívou. A když nezajímavý obsah (ne)spolupracuje se špatně zvolenou a použitou formou, je až utrpení to číst.

Na deváté zastávce *Bratislava – arbatliger* přistoupí revizor Janko Iša. Jeho **Revize jízdenek** je do slova a do písmene americký krvák. Suché hlášky, operní árie pro brokovnice a jiné střelné zbraně, choreograficky náročné baletní vystoupení končetin, vnitřností a jiných tělesných příslušenství, nesmrtelní hrdinové. Jednoduché, prosté, naštěstí zábavné.

Představte si, že jste psycholog/psycholožka, máte obvyklý pracovní den, na vašem zánovním kanapi před vámi leží František Jirka a svěřuje se vám, jak ho zmáhá jeho **Psychicky náročná práce**. Protože tohle snad ani není povídka, jen bolestně realistická zpověď prostého zaměstnance. Námětem, zpracováním a vlastně i krátkostí nejméně zařaditelná, nejvíce vybočující a nejobtížněji hodnotitelná práce knihy. Ale má zde své místo. A dost možná, že Jirkovi porozumíte, položíte mu ruku na rameno a pronesete: „Vím, jak to myslíte.“

Povídka Anny Šochové je přesně ten případ, kdy máte autora, v tomto případě autorku, žánrově zaškatalkovaného a jste zmateni, když narazíte na něco jiného. **Vřed** mě totiž zhruba 95 % čtení zrovna moc nebral, i když mi servíroval to, co mám na tvorbě AŠ hrozně rád, tu obyčejnost lidských postav, které mlátí slabší, prodávají své příbuzné a týrají děti. Takhle se nakonec příběhem muže, vracejícího se do lůna podivně poznamenaného rodného města, pročtete k posledním dvěma stránkám a zjistíte, že ty dvě stránky, zcela v duchu Šochové universa a mého misantropismu, celý příběh tahají hodně, hodně vysoko. Ten titulní vřed je totiž až bolestně mnohovýznamový.

Šepoty mrtvých Marka E. Pochy patří ke špičce těch nejromantičtějších a nejdojemnějších hororových příběhů, co jsem kdy četl. Příběhy o lásce jsou přeci tak krásné. Jsou. Opravdu. I když mají pochmurnou atmosféru. Možná o to více. Jako v této nejlepší povídce antologie.

Janko Iša si v nejdelší povídce knihy nazvané **Kšeft** s logikou jejího universa a kulis moc práce nedává. Naštěstí je hrozně jednoduché na to přistoupit a nevrátit se v tom. Ostatně i takový je úděl recenzenta. Ono vás třeba zrovna tyhle komiksově futuristicko-akční drsnácké sci-fi thrillery nebaví, ale musíte uznat, že je to napsané fajn, odsypá to a má to švih. I když vás pobaví zjištění, že i muži mají svých Padesát odstínů šedi (jen mnohem lépe napsané a tak nějak hodnotnější): hlavní hrdina je skvělý a neohrožený a jeho náctiletá buchtá, které neříká bejby ale Barbie – aby se to nepletlo – je slečna dokonalá od vzhledu až po postelové projevy. Inu, i muži si plní své sny. Jediná povídka z knihy, kde mi chybí ta tématická bolest.

Závěreční **Mlčenliví soudruzi** Milana Petráka by byli hodně zábavnou, poučnou i varovnou povídkou, s poměrně originálním námětem a naprosto výbornými závěrečnými dvěma větami. Tedy oni takovou povídkou jsou, jen jim to strašně hrozně kazí ta pointa, respektive vysvětlení, proč a jak k tomu, k čemu došlo, došlo. Bez něj, tedy bez odhalení a s rouškou tajemného nevědomí, by ta povídka měla mnohem větší koule. Navíc se ke zbytku příběhu pointa moc nehodí, je strašně dětinská a ještě k ní dojde strašně brzy. Ano, nebojím se to napsat, působí až trapně.

Knihy má strašně hezkou obálku, velmi poutavou. Největší negativum, tedy překlad slovenských povídek, jsem již zmínil. Trochu nechápu naprosto zbytečné, nepodstatné a neúčelné rozdělení knihy do dvou částí (Rána se otevírá a Rána se zaceluje), které je v rámci celého projektu zcela neopodstatněné. Kniha potěší žánrovým rozstřelem, opravdu je z čeho vybírat a na své si přijdou různí labužníci. Kvalitativně se povídky obecně, až na malé výkyvy do obou stran stupnice, pohybují někde kolem lehkého (nad)průměru. Přesto se nedá považovat za zbytečnou investici, neboť potěší již svou podstatou, existencí a územním rozsahem. Pomůže vám objevit různé subžánry české a slovenské fantastiky (nebo utvrdit, že opravdu nejsou vašim šálkem kávy), seznámit se s možná dosud neznámými autory a autorkami a zjistit, že i u nás se píšou dobré věci. A kromě toho krásně voní.

Klidně se budu těšit na případné pokračování.

Honza Vojtišek

Karbon

Sledujete propagaci nového filmu nadějných amatérů a amatérek z Karviné, kteří slibují krok trošku někam jinam, na pole pro ně dosud neprobádané, jejich fanoušky neočekávané. Jedete na premiéru, těšíte se, jste napjatí, minule to bylo fajn, skvělá atmosféra, fajn lidi, příjemné pokoukání. Jste tam. Je 9. 11. 2013, sedíte v kině, vedle vás z jedné strany známí, z druhé vaše oblíbená herečka. Čekáte. A tu najednou na pódium vyleze samozvaný předřečník, předvede dokonalou ukázkou toho, že alkohol a blbost jsou kombinací, která by se veřejně moc ventilovat neměla a všechno to, co bylo budováno dny, týdny, měsíce, takřka kompletně pokazí.

Režie: Lukáš Bulava
Scénář: Lukáš Bulava, Vít Spurný
Délka: 50 min.
Původ: Česká republika
Rok: 2013

Hrají: Viki Pekalová, František Šindelka, Adramelech, Martina Dobešová

Já doufám, že příštím Bulavovým filmem bude snuff, kde ono individuuum učiní hlavní obětí. Oficiální uvaděčka se musela hodně snažit, aby to všechno napravila. Nervozita byla na místě, úkol však byl splněn, v sále konečně zhaslo a plátno ožilo.

A seznámilo nás s osudy jedné podivné rodinky, ohrožené rozšiřující se těžbou uhlí, která se se svým domovem sžila natolik, že i když jí neskýtá civilizační vymoženosti i „vymoženosti“, domov je jednou domovem. Odhalí i pohnuté osudy bývalého horníka, jehož hrozba výkupu a odsunu přivede do temnoty uhelné magie a rozhodne se jednat. Záměrně jsem nezmiňoval slovo příběh, protože to je asi největším překvapením a slabinou filmu. On totiž žádný příběh nemá. Tedy jasný, prvoplánový a pochopitelný. První myšlenkou po skončení filmu zcela jistě bude: Kde je příběh? On tam chybí. Po čase ale můžete dojít jednak k tomu, že to byl zřejmě tvůrčí záměr, a druhak až ke konečnému zjištění, že si tam ten příběh vlastně můžete dodat sami. A ne jen jeden. Ale pokaždé jiný. Indicií k tomu dostanete dost. Nic to však nemění na tom, že pocit absence a nedostatečnosti příběhu je prvotní a silný.

Ano, Horrorwatch Karbonem zkusil zase něco nového.

Návrat ke středometrážnímu formátu a takřka čistě černobílý obraz snímku jen a jen prospěl. Obrovský krok v produkci Horrorwatch, postsynchrony a práce se zvukem, je krokem správným směrem, jen ještě trochu nejistým. Zvuk se občas míjí s obrazem a mluvené slovo nesedí hercům do úst. Což se sice dá při vědomí, že jde o neherce, kteří něco takového dělali poprvé, hodit za hlavu, ale z pohledu, respektive poslechu, diváka je to asi druhé nejvýraznější negativum. Naštěstí se ve filmu zase tak moc nemluví.

Jestliže předchozí filmy měly příběhy, tedy obsah a kulhaly na formu, Karbonem se to otočilo. O ne/příběhu již byla řeč, forma, tedy zpracování je zase o kus dál, o kus blíže dokonalosti. Kamera a střih jsou věci, které bych pochválil nejvíce. Obávám se, že se časem Lukáš Bulava bude muset rozhodnout, čemu se opravdu věnovat. Ne že bych mu nevěřil, že by to nezvládal všechno, ale asi to takhle nepůjde pořád. Pokud by si vybral tyhle dvě věci, zklamaný

bych nebyl. Má totiž smysl jak pro kameru, tak i pro stříh. S režii už to tak skvělé není. Přesto má Bulava pro svou tvorbu jeden velký předpoklad. Moc dobře ví, co chce.

Karbonem Horrorwatch vstoupil do vážných vod, na pevnější půdu. Tradiční humor je pryč, i když i tady, díky svéráznému výkonu Jožina Nogy probublá, byť se jeho postava zdá být jednou z nezbytečnějších. Forma plánovitě překonala obsah, což se projevuje i na atmosféře, kterou mnohdy zastupuje jen sled zajímavých a krásných záběrů ve skvělém provedení (obzvláště při střídání černobílého a barevného obrazu). V posledních filmech Bulava vždycky odrážel situaci svého rodného města a okolí, vždycky alespoň lehce kopl (někdy doslova) do aktuálních lokálních témat a problémů a takto své příběhy ukotvoval. Karbon na tom postavil celý, nejen osudy lidí ovlivněných těžbou, ale i prostředí, které jakoby maloval a ne jen zachycoval na kameru. Až se mi chce tvrdit, že tohle byl hlavní podnět pro vznik filmu, že tohle je tím hlavním důvodem, proč byl natočen a tohle je přesně to, co jsme měli vidět. A my čekali trochu něco jiného. Ne, že by mi to vadilo. Možná to je vysvětlení pro absenci příběhu. Velkou sílu má i komentované titulkový úvod filmu, v němž velmi chválím zapojení místního slangu.

Zajímavou složkou Horrorwatch produkce je vždy herectví. Bulava má štěstí na, když ne zrovna dobré herce, tak určitě na zajímavé lidi a typy, kteří mnohdy vždy něčím vnitřním, nějakým svým působením, dokáží alespoň trochu zakrýt svou nezkušenost. Také si evidentně dává práci je hledat a oslovovat. Lokální malíř Šindelka možná nehraje dvakrát přesvědčivě, ale do filmu jistě patří, protože do něj

vnáší přesně toho ducha, o němž Karbon vypráví (pokud o něčem skutečně vypráví). Bulava má velké zázemí v místní rockové a metalové scéně, takže obsazování jejich aktérů a akterek již nepřekvapí. Naopak, docela nese ovoce, možná ne přímo ve filmu samotném, jako spíše v onom duchu sepětí lokální undergroundové tvorby, ať už hudební nebo filmové. Kromě zřejmě již tradiční (a pořád lepší) zpěvačky Martiny Dobešové, se tak ve filmu objeví již zmíněný grind corista Noga nebo v docela zásadní roli zpěvák místní black metalové kapely Inferno Adramelech. Tato pestrost, odhalitelná však až při širším a hlubším pohledu, mě na tvorbě Horrorwatch vždycky těšila. Bulava má štěstí na herečky, až mě při sledování Karbonu napadlo, zda v tom náhodou nemá prsty působení nějaké té uhelné magie. Tak jako stálíci jeho filmů (na chvílku mě omluvte, musím se poklonit) Barboru Kosiecovou doplnila Martina Dobešová, řekl bych a doufám, že je Karbonem i do budoucna doplní mladičká, velmi zajímavá Viki Pekalová. Všechny tři jsou výrazné, každá něčím jiným, Pekalová tím, že ani nemusí mluvit, stačí jí mimika a pohyby. Kdybych měl v téhle sféře vytýkat, odnese to, naneštěstí jinak sympatický, Vít Spurný, který ukázal, že to můžete pokazit i tím, když se budete snažit. Po silně příjemném civilním bodyguardovi v Očích starého kostelníka a výtečném vrahu v reklamě na náš časopis to tady prostě přestřelil.

Už když jsem odcházel z kina na připravovanou afterparty (která byla naprosto bez chyby), šrotovalo mi v hlavě, jak tohle všechno shrnu do recenze a co z toho vlastně nakonec vyleze. Je to zvláštní. Kdyby byl Karbon mým prvním setkáním s tvorbou Horrorwatch, absence příběhu a upřednostňovaná jakási

vizuálně intelektuální forma by asi způsobily dost velké zklamání a byl bych snad i více kritický. Jenže já předchozí filmy viděl, a tak ono zklamání, které ne že by nebylo, ambivalentně doprovázela i radost a uspokojení z těch mnoha zlepšení, k nimž došlo. Mně vůbec nevadí, že Karbon uhnul z předchozí komediálně laděné hororové linie, to naopak vnímám docela pozitivně. Jen se trochu nemůžu vyrovnat s tou absencí příběhu, které Bulava umí. Ať už Karbon nenaplnil očekávání nebo je dokonce zklamal, důležitým poznatkem je, že tvorba Horrorwatch jde stále kupředu, že jsou stále objevovány a zkoumány nové cesty, prostředky. A někdy holt ještě pořád jedna věc převáží druhou. Karbon je v jistém ohledu slabým úkrokem zpět. Není to vůbec špatný film, jen je, dlouho jsem přemýšlel nad vhodným slovem, nečekaný. A to stejně dobře v pozitivním i negativním smyslu. A postupem času mi stále více dochází, že to asi není film jen na jedno shlédnutí. Asi to žádá více setkání. Třeba se už příštím filmem Bulavovi a spol. podaří ty zajímavé a životné příběhy předkarbonovských filmů spojit s karbonovskou skvělou formou, uspokojivě namíchat atmosféry obou období a vytvoří jen okrajově kritizovatelné dílo. Nezbyvá než doufat. Věřit. A čekat.

Já doufám. Věřím. Čekám. A těším se.

Honza Vojtíšek

JAK SE Z ČESKA STALA

HORROROVÁ VELMOC

JOSEF "CHOZE" BLAŽEK

NENECHTE SI UJÍT EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR
MARTINA HAJNA S HVĚZDOU ČESKÉHO HORORU,
REŽISÉREM A SCÉNÁRISTOU JOSEFEM ŽLABEM.
NEJEN O ČESKÉM HORORU, ALE I O NOVÝCH FILMECH
SPOLEČNOSTI FAUST FILM.

PRÁVĚ TEĎ
NA VAŠÍ OBLÍBENÉ
ROZHLASOVÉ STANICI

Dobrý večer všem, kdo nás právě posloucháte, tady Martin Hajn a můj pravidelný páteční rozhovor s osobností, která zrovna hýbe Českem.

Ještě před čtyřmi lety byl hororový žánr v Česku ve všech svých podobách popelkou. Pokud se na pultech knihkupectví nebo plátně kin nějaký horor domácí provenience přece jen objevil, publikum jej až na pár skalních fandů okázale ignorovalo. Horor si tak hověl v undergroundu fanouškovských webů, fanzinů a amatérské tvorby a nic nenasvědčovalo tomu, že se Česko přes noc promění v hororovou velmoc.

Stalo se a o tzv. českém hororovém zázraku si dnes večer budeme povídat s jedním z jeho strůjců, scenáristou a režisérem Josefem Žlabem, který přijal naše pozvání do studia.

H: Dobrý večer.

Ž: Dobrý večer.

H: Co se to před těmi čtyřmi roky vlastně stalo?

Ž: Stal se Faust Film. No, ve skutečnosti Faust Film existoval už dva roky předtím. Ale až po dvou letech usilovných příprav a práce dal o své existenci vědět zbytku světa.

H: Jak tahle tajuplná filmová společnost vznikla?

Ž: Na každoročním hororovém conu Bloody Halloween na podzim 2013. Návštěvnost byla nevalná, což nad ránem na baru zavdalo dorazivším skalním fandům podnět k tradičním steskům nad tím, jak je na tom český horor blbě. Pokračovalo to poměrně klasicky blouzněním o natočení levné české hororové pecky jako Paranormální aktivita nebo Insidious a dohadováním se o to, jaký horor by v Česku mohl zafungovat.

H: Kdo se to tam tenkrát dohadoval?

Ž: Pořadatel conu, admin hororového webu Hrobka.net, šéfredaktorka hororového e-zinu Stephen a moje maličkost, která měla na kontě několik hororových kraťasů. Té noci - která znamenala pro český horor to, co jistá noc v létě 1816 u Ženevského jezera pro horor jako takový - se nás pět stalo zakladateli Faust Filmu. Později se k nám připojil ještě provozovatel televizního hororového kanálu TV Strach.

H: A na čem jste se tedy dohodli?

Ž: Že po vzoru zmíněné Paranormální aktivity a Insidious natočíme ultralevný hororový celovečeraček

do kinodistribuce, který by ale nevypadal vysloveně amatérsky jako např. Kučerovic Poslední výkřik.

H: Co přesně jste si od toho slibovali?

Ž: Chtěli jsme prostě dokázat, že je to možné. Že u nás jde natočit kvalitní horor, na který do kina přijdou lidi, ideálně i ti, kteří horory moc nemusí. Měl to být napůl sociokulturní experiment, napůl náš manifest.

H: Kdy tenhle váš plán začal nabírat reálné kontury?

Ž: Ještě tu noc. Na conu byl totiž jako host přítomen nechvalně známý rakouský filmový producent Haken Teufel, podepsaný pod několika značně znepokojivými filmy a ten nás upozornil, že je fajn, že chceme natočit profi film, ale že pořád uvažujeme amatérsky - v malém. Vysvětlil nám, že jedna vlaš-tovka jaro nedělá a že těch filmů musí být víc. Že musíme vytvořit celou fabriku na horory, takové české studio Hammer nebo Dark Castle a samozřejmě se přitom neorientovat jen na Česko, ale rovnou na celý svět. Že jediné tak český horor nejen ožije, ale stane se i světově známým. A že do něčeho takového by už byl ochoten investovat.

H: To se vám určitě dobře posloučalo, ale muselo vám být jasné, že posloucháte pohádku.

Ž: Přesně tak. Jen ze zdvořilosti a zvědavosti jsme se ho zeptali, jak by si to celé konkrétně představoval a on před námi začal črtat regulérní byznysplán. Že bysme se zaměřili na komorní náměty a srazili náklady na jeden celovečera z u nás běžných 30 milionů na tři. A že bysme si vytvořili jako vlajkovou loď nějakou úspěšnou sérii a souběžně bychom zkoušeli, co dalšího by mohlo u diváků zabrat. Že bychom se vedle kinodistribuce zaměřili i na Youtube a vytvořili pro něj něco na způsob hororové antologie nebo seriálu s epizodami do deseti patnácti minutách pro globální publikum. A spoustu dalších věcí. Tu a tam jsme se mu pokoušeli oponovat, ale jakékoli pochyby hned roznesl na kopytech.

H: Mně to zní pořád jako pohádka.

Ž: Když po šesti hodinách skončil svůj monolog, pořád nám to znělo až příliš hezky (a šíleně) na to, aby to mohla být pravda. Ale všichni jsme cítili to samé. Tahle jeho zcela vážně míněná nabídka... takovou dostanete jen jednou za život. Pokud máte štěstí. Hrozně moc jsme tu vizi chtěli uskutečnit, hrozně moc jsme chtěli být její součástí. Kvůli něčemu takovému bysme zaprodali duši. A tak jsme si s ním pláclí a tu naši zatím imaginární fabriku na horory symbolicky pojmenovali Faust Film.

H: Jaké byly vaše první kroky coby novopečených studiových hlavounů?

Ž: Ze dne na den jsme všichni zanechali dosavadního způsobu života, skončili v našich

zaměstnáních, zanechali i veškerých fandovských aktivit a začali na plný úvazek budovat Faust Film. Říkám na plný úvazek, ale pětadvacet hodin denně je přesnější. Víím, jak ohraně to bude znít, ale my to nebrali jako práci - žili jsme tím, byli jsme tím úplně posedlí. Teufel koupil pro studio takovou ratejnu na venkově, bývalou bramborárnu. Úplný strašidelný zámek, pro natáčení hororů ideální. Do Barandova to sice mělo daleko, ale nám to stačilo. Nastěhovali jsme se tam s pár dalšími spřízněnými dušemi, začali to zvelebovat a hlavně plánovat, co natočíme.

H: Zanechali jste dosavadního způsobu života a přestěhovali se do ratejny na venkově, kde jste dřeli pětadvacet hodin denně. Bavíme se ještě o filmovém studiu nebo spíš o sektě?

Ž: My jsme si připadali jako na dětském táboře, i když tak bezstarostné to zase nebylo. Do té doby jsme se neshodli ani na tom, jestli psát horor s jedním nebo dvěma r a najednou jsme se museli shodnout na milionu podstatně důležitějších věcí, počínaje tím, co přesně budeme točit. Námětů jsme měli spoustu, počínaje povídkami a komiksy ze Stephena i odjinud, přes různé domácí hororové kraťasy, které si říkaly o rozvinutí, až po naše vlastní početné nápady. Každý měl samozřejmě svou vlastní představu, co by chtěl točit.

H: Jak jste se nakonec dokázali shodnout?

Ž: Společně jsme si definovali rámcové zadání. Za prvé - chtěli jsme divákům nabídnout čistokrevný horor, ne nějakého thrillerovo-mysteriózně-hororového kočkopsa jako Klíček, Hodinu neviš nebo Labyrinth. Za druhé - chtěli jsme ho nabídnout co nejširší cílovce, takže nesměl být moc krvavý ani úchylný. A za třetí - chtěli jsme, aby v něm bylo něco ryze českého, aby ho český divák mohl vzít opravdu za svůj a zahraniční divák u něj měl pocit exotiky.

H: Nenabídl to všechno už před vámi Juraj Herz v hororu T.M.A. a bez výraznějšího úspěchu?

Ž: To je pravda. T.M.A. byl rozhodně zdaleka nejzdařilejší porevoluční kinohoror, který tohle všechno víceméně splňoval. A potvrdil, že samotná žánrová nálepka hororu české diváky do kin nenažene a to ani ve spojení s takovým klasikem, jakým je pan Herz. A na nic jiného ten film bohužel nelákal. Zkrátka mu chyběl dostatečně silný marketingový hák.

H: Jak jste přišli na váš marketingový hák?

Ž: První věc, co vás napadne, je samozřejmě vydávat film za zpracování skutečných událostí. Na mě osobně tahle nálepka nikdy nefungovala, ale (nejen) horory prodává poměrně spolehlivě, viz. Záhada Blair Witch nebo různé vymítačské horory z posledních let. Kromě toho jsme se shodli na tom, že potřebujeme jak pro film, tak pro celé studio nějakého

výrazného hororového maskota, nějaké monstrum, českého Freddy Kruegera nebo vetřelce, kolem kterého by se dala vybudovat celá série filmů, který by mohl mít svoje sběratelské figurky a který by se stal hororovým pilířem české popkultury. Inspirování norským Lovcem trollů jsme se začali horečnatě prohrobovat českým folklórem a...

H: ...vyhrabali jste Hejkala. Opravdu vám přišel chlupatý mužíček, který běhá po lese a haleká, dostatečně hrůzostrašný pro dnešní generaci diváků? Nebáli jste se, že se tomu nápadu už dopředu vysmějí?

Ž: Nebáli, my jsme s tím počítali. S celou tou posměšnou vlnou, která se zvedla na internetu poté, co byl film oznámen, jsme počítali dopředu. Všechny ty posměšné diskusáky a skupiny na Facebooku, všechny ty parodické koláže a obrázky, to všechno pro nás byla úžasná reklama. A nejužasnější na ní bylo, že byla úplně zadarmo.

H: A pak jste vypustili první trailer a všichni se vám smát přestali.

Ž: Protože místo halekajícího chlupatého mužíčka na ně čekalo něco, co připomínalo spíš Predátora, ale s mnohem lepší výbavou. Živá sonická zbraň, která na nic netušící hrdiny zaútočila zvukem na sto způsobů - podprahově vysílanými zvukovými vlnami jim způsobovala halucinace, noční můry, dokonce je manipulovala proti sobě a zároveň tak pro ně zůstávala po většinu filmu neviditelná.

Inspiroval nás k tomu článek o sonických zbraních, které dokáží paralyzovat člověka tím, že mu způsobí různé stupně bolestí hlavy, nevolnosti, až po smrtelné poškození vnitřních orgánů. Při takové představě už člověka smích přejde.

H: A štáb jste dali dohromady jak?

Ž: Režie spadla do klína mně a jak se film víc a víc konkretizoval, víc a víc našich přátel a hororových fandů nám nabízelo pomocnou ruku, byť nevěřili, že naše megalomanské plány zvládnem uskutečnit. Z fandovských řad jsme pro Hejkala zrekrutovali slušného kameramana, a co bylo důležitější, Teufel nám přihrál vynikajícího zvukaře. Už od námětu bylo jasné, že zvuková složka bude dominantní, vlastně to celé byl jeden velký zvukový experiment.

H: Při pohledu na casting mě napadá, že jste jeden tradiční zásadní marketingový hák vynechali.

Ž: Záměrně. Nechtěli jsme do filmu žádné známé herce, protože sami jsme nikdy nedokázali brát vážně domácí horory, ve kterých hráli herci z nekonečných českých seriálů nebo různé (pseudo)celebrity. Horor s Luckou Vondráčkovou nebo Ivetou Bartošovou? Ale no tak. Místo toho jsme i z finančních důvodů sáhli po studentech hereckých škol a byla to šťastná volba.

H: Film nejdřív úspěšně oběhl zahraniční festivaly, vyhrál cenu za nejlepší film na hororovém festivalu v Torontu a také byl zakoupen do zahraniční kinodistribuce. Jeho spanilá jízda vyvrcholila tím, že znovuzkřížený Hammer Film, mající na svědomí mj. předělávku švédského hororu Ať vejde ten pravý, od vás zakoupil práva na anglosaský remake. Nebáli jste se, že váš film zprzní?

Ž: Náš film ale nijak zprznit nemohli. Mohli mu tím udělat jen další reklamu, tentokrát globální a ještě nám za to zaplatili.

H: Když ale Hejkal dorazil do českých kin...

Ž: ...skoro nikdo na něj nepřišel.

H: To pro vás musela být ledová sprcha.

Ž: To byla. Ten globální úspěch hned prvního našeho filmu, to bylo něco, o čem se nám samozřejmě ani nesnilo. Jenže celou dobu nám šlo primárně o českého diváka, o zlomení té místní hororové kletby. A v tom jsme selhali na celé čáře.

H: Přesto jste se hned pustili do práce na druhém a rovnou i třetím filmu o Hejkalovi.

Ž: Když jsme se z toho obrovského zklamání vzpamatovali, pochopili jsme, že nic není ztraceno, že to byl jen jeden neúspěšný pokus. A že to musíme v naší hororové laboratoři zkoušet dál. Do druhého Hejkala jsme se dali, protože ho po nás všichni zvenku chtěli. Po celosvětovém úspěchu jedničky nám už nenabízeli pomocnou ruku jen zvědaví fandové a kamarádi, ale i dlouhá řada českých i zahraničních filmařů a podnikatelů. Do Faust Filmu najednou proudili lidi i finance, což umožnilo jeho rozdělení na tři tvůrčí skupiny, kdy jedna dělala čistě na hejkalovské sérii, druhá na novém duchařském hororu a třetí na náplni pro Youtube kanál. K nim záhy přibýly další tři - jedna spravovala TV Strach, která dostala exkluzivitu na televizní premiéry všech našich filmů, další měla na starosti organizaci Bloody Halloweenu, a poslední představovala naše vlastní vydavatelství. To začalo vydávat jednak Stephena, transformovaného z online fanzinu do tištěného magazínu zaměřeného na exkluzivní novinky z Faust Filmu a na aktuální dění na světové hororové scéně, dále produkty navázané na produkci studia jako beletrizované scénáře a plakáty našich filmů, kalendáře a jiné, a v neposlední řadě hororové romány, povídkové antologie a komiksy od slibných českých a slovenských autorů. Bohužel, i naše tištěná produkce uspěla pouze v zahraničí, zatímco na českém trhu o ni byl jen vlažný zájem a platí to i o několika filmařských workshopech, které se sice setkaly s velkým zájmem, ale převážně zahraničním. Když jsme ale viděli, kolik lidí je ochotných na ně zvenčí přijet, rozhodli jsme se před veřejností dosud důsledně izolované studio přebudovat na takový hororový Disneyland a otevřít ho návštěvníkům z celého světa.

ROMAN KROUFEK

BARBORA KOSIECOVÁ

TOMÁŠ MANN

HEJKAL

NEBUDETE VĚŘIT VLASTNÍM UŠÍM

FILM JOSEFA ŽLABA

H: Bylo tohle všechno i součástí původní Teufelovy vize?

Ž: Ano, bylo. Do puntíku.

H: V červenci a září 2017 jste do českých kin uvedli Ducharínu a Hejkala 2: Ječící les...

Ž: ...a kina byla narvaná k prasknutí.

H: Bohužel, diváky do kina nepřilákaly samotné filmy, ale morbidní série nehod, sebevražd a zmizení řady lidí, kteří byli s jejich výrobou nějakým způsobem spojení a která provází studio dodnes. Záhy se jí chytila česká média a rozpoutala kolem ní nekonečný mediální seriál.

Ž: Ten obludný hyenismus, který okolo těch smutných událostí předvádějí nejen bulvární média, byl hlavní důvod, proč jsem jménem Faust Filmu přijal nabídku vašeho rádia na tento rozhovor. Abych mohl všechny ty nešťastné incidenty zasadit do kontextu, který média v honbě za senzací záměrně ignorovala.

Musíte si uvědomit, jak velmi jednoduché je pro média označit nehodu za morbidní, když k ní dojde při natáčení hororového filmu uprostřed hromady hororových kulis a rekvizit. Je to přibližně tak jednoduché jako ignorovat fakt, že policie ani v jednom případě neprokázala ani cizí zavinění, ani porušení bezpečnostních předpisů, ani-

H: Při vyšetřování epidemie sebevražd vašich přívrženců ale vyšlo z několika dopisů na rozloučenou a svědectví jejich bližních najevo, že patřili k jakémusi kultu, který tak chtěl podpořit mysteriózní auru a folklór, které jste kolem studia cíleně budovali.

Ž: Vybudovat kolem studia mysteriózní folklór pro posílení značky byl opět Teufelův nápad. A nejen kolem studia, ale i uvnitř něj - aby se nám tam líp pracovalo. Odstartoval to prozaicky - ještě než jsme se do studia nastěhovali, zamkl v něm několik místností. My jsme pracovali v inspirující nejistotě, co se za těmi zamčenými dveřmi skrývá, a každý kdo studiem prošel mohl venku o těch tajuplných zamčených dveřích vykládat. Naši spolupracovníci a přívrženci to vzali za své a začaly se množit tajemné studiové legendy. Moje nejoblíbenější je, že nás šest zakládajících členů studia skutečně uzavřelo smlouvu s Dáblem, aby nám pomohl vybudovat Faust Film.

H: Moje nejoblíbenější je, že Faust Film je mašina na horory poháněná skutečným utrpením a hrůzou.

Ž: Tu jsem zaslechl taky a můžu vás ujistit, že nás nikdy nepohánělo nic jiného než fandovské nadšení. Bohužel, aniž bych se chtěl dotknout některého z pozůstalých, Faust Film od počátku celkem pochopitelně přitahoval a přitahuje nejrůznější podivíny a labilní jedince. A někteří z nich tuhle neškodnou fanouškovskou zábavu zvrhli v řadu tragédií, kterou jsme ani

ve snu nemohli předvídat. Tragédií, které nás zasáhly o to víc, že naším cílem vždy bylo hororové fanoušky vytvářet, ne o ně přicházet.

Co se pohřešovaných osob týče, čekáme na výsledky policejního vyšetřování a do té doby k tomu nemáme co říct.

H: A nemohly by se ty pohřešované osoby nacházet třeba za těmi zamčenými dveřmi ve vašem studiu?

Ž: Pokud to měl být vtip, tak opravdu hodně špatný...

H: Myslím to vážně.

Ž: A já myslím, že je dostatečně známo, že první věc, kterou v tomto případě policie podnikla bylo, že prohledala budovu Faust Filmu od sklepa až po půdu, samozřejmě včetně těch zmíněných prostor. A nic nenašla.

H: Jistě.

Ž: Máte s tím snad nějaký problém? Naznačujete, že co - že si zavíráme lidi do sklepa? Chápete, že se tu bavíme o reálných lidech? Lidech, na které někdo čeká? O které se právě teď někdo bojí?

H: Chápu to velice dobře. Říká vám něco jméno Šárka Baladová?

Ž: Ne, neříká... proč?

H: Dělalas asistentku produkce na třetím Hejkalovi a na vašem nejnovějším filmu Kinodrom. A pohřešuje se.

Ž: Nevybavím si ji, ale je to možné...

H: Víte, kdo se bojí o ni? Já. Je to moje sestra.

Ž: To je mi líto. Ale bohužel vám k tomu nemůžu říct nic, co už bychom předtím neřekli policii.

H: Já myslím, že můžete.

Ž: Chápu, co asi teď prožíváte a je mi upřímně líto vaší ztráty, ale opravdu vám nemůžu nijak pomoci. Tohle je asi konec rozhovoru...

H: Ne. Mám ještě poslední otázku.

Ž: Já... no dobře.

H: Co se má stát na premiéře Kinodromu?

Ž: Prosím?

H: Váš poslední film, Kinodrom. Má mít za pár dní synchronizovanou premiéru v tisícovkách kin po celém světě a lístky jsou už teď vyprodané.

Ž: Vždycky jsme chtěli hororové fanoušky spojit, proto Teufel přišel s konceptem synchronizované světové premiéry. Za jiných okolností bych byl rád, že jste se na Kinodrom zeptal, protože jeho premiérou se završí vše, o co Faust Film kdy usiloval-

H: "Na té premiéře se stane něco hrozného."

Ž: Proč myslíte?

H: "Na té premiéře se stane něco hrozného." Tuhle sms mi Šárka poslala těsně předtím, než zmizela.

Ž: A měla pravdu.

H: Cože??

Ž: Měla pravdu.

H: A co hrozného se má na té premiéře stát??

Ž: To je překvapení.

H: Překvapení?? Jaké překvapení??

Ž: Překvapení pro diváky, samozřejmě. Takový bonus. Fanouškovský servis jako když jsme dělali speciální premiéry našich filmů ve strašidelných industriálních lokalitách. A stejně neškodný.

H: Ale co konkrétně to má být??

Ž: Já chápu, proč je to pro vás tak důležité, ale je to překvapení pracně připravené pro statisíce lidí po celém světě a kdybych vám to teď řekl... tak už by to nebylo překvapení. A my na tom fakt dřeli a rozhodně nechceme zklamat naše fanoušky.

H: Ale vy mi to řeknete. Buď mi to hned řeknete nebo-

Ž: Podívejte - jak jste se určitě sám dočetl, Kinodrom pojednává o skupině návštěvníků kina, kterým je v rámci zvrhlého experimentu puštěn film, co u nich vyvolá vražednou davovou psychózu. To znamená, že diváci v kině budou sledovat diváky v kině, tak trochu jako by se dívali do zrcadla. Budou sledovat horor zasazený do situace, v níž se sami nacházejí, od čehož si slibujeme, že to umocní jeho působivost. A o tom je i to překvapení. O jakémsi prodloužení, zintenzivnění filmového zážitku. Ale víc vám opravdu říct nemůžu.

H: Všichni se tam navzájem pozabíjejí, je to tak?

Ž: Já bych nerad spojloval...

H: Ne v tom filmu! Ve skutečnosti! Pustíte jim ten film a všichni ti lidi na těch premiérách se navzájem pozabíjejí, je to tak?

Ž: Proboha, vzpamatujte se! Posloucháte se vůbec? Právě jsem vám popsal obsah filmu! Uvědomujete si, že přestáváte rozlišovat mezi fikcí a realitou? Že právě obviňujete režiséra hororů z globálního spiknutí s cílem vyvraždit statisíce lidí?? Jak bychom to jako měli provést? A proč bychom proboha měli zabíjet naše publikum?

H: Co je za těmi zamčenými dveřmi ve studiu??

Ž: Ježíšikriste... nic tam není, říkal jsem vám, že to policie prohledala...

H: Ale něco za nimi bylo... co tam bylo?? TAK CO TAM BYLO???

Ž: Uklidněte se. Nic tam nebylo. Nikdy tam nic nebylo.

H: Já vím, co tam bylo. Myslím... že jsem to věděl celou tu dobu...

Ž: Dobře pro vás... já každopádně odcházím a doporučuji vám okamžitě vyhledat odbornou-

H: Nejdete nikam.

Ž: Otevřete ty dveře.

H: Uvěznil jste moji sestru ve vašem pekelném studiu... a já vás uvěznil v mém.

A vy mi teď řeknete, co chci vědět.

Ž: Opakuju, že je mi líto vaší ztráty, ale tohle přeháníte. Otevřete ty dveře.

H: Kde je moje sestra?

Ž: Hned mě pusťte ven.

H: Kde je moje sestra?

Ž: HEJ!! Slyší mě tam venku někdo??

H: Nedostanou se sem včas. Kde je moje sestra?

Ž: Já nevím!!

H: Kde je moje sestra?

Ž: Už jsem vám to řekl-

H: Kde je moje sestra?

Ž: -JÁ TO NEVÍM!!

H: Buď mi to řeknete nebo vás zabiju.

Ž: Panebože...

H: Tak naposledy -

Ž: Dejte ten nůž pryč. Nechcete to udělat.

H: kde

Ž: Podívejte se, jste otřesený...

H: je

Ž: ...nešťastný...

H: moje

Ž: ...naštvaný...

H: SESTRA?!?

Ž: NE!! NEDĚLEJTE TO!!! JE MRTVÁ!! JE MRTVÁ!!!

H: Cože?

Ž: JE MRTVÁ! ZABILI JSME JI, OUKEJ?

H: ...ale proč??

Ž: Proč? Sám jste to řekl - zjistila, co máme v plánu s Kinodromem. Tak jsme ji zabili. Museli jsme.

H: ...takže na té premiéře Kinodromu...

Ž: ...se navzájem všichni pozabíjejí. Přesně tak.

H: ...ale... jak...?

Ž: V tom filmu... je tam ukrytý podprahový signál... a ten udělá z každého vražedného šílence. Spokojenej?

H: A ty nehody? Ty sebevraždy, zmizení...?

Ž: Zabili jsme je všechny. Měl jste ve všem pravdu. Faust Film je opravdu mašina poháněná skutečným utrpením a hrůzou.

H: A za těmi zamčenými dveřmi ve studiu...

Ž: ...je přesně to, co si myslíte, že tam je.

H: Ale proč...

Ž: Nechápete to? Protože odpověď na otázku jaký horor může v Česku fungovat zní - jedině SKUTEČNÝ horor. Došlo nám to, když tu první Hejkal propadl. Bylo úplně jedno, jak dobrý horor uděláme, protože tenhle národ prostě zapomněl, co je to strach a všemu se jen vysmíval. Museli jsme ho znovu naučit se bát a tak jsme pro něj stvořili skutečný horor. Lidi umírali, lidi mizeli - doopravdy. Média se na tom popásala, všichni to hltali... a konečně se začali bát. Konečně nás brali vážně. Konečně brali horor vážně.

H: Jste šílenci.

Ž: Skoro. Fanoušci.

**POLICISTA: POLICIE!!! ZAHOĎ TEN NŮŽ!!!
HNED!!! RUCE ZA HLAVU A LEHNOUT NA ZEM!!!**

**H: NE!!! ONI JI ZABILI!!! ZABILI JE VŠECHNY!!!
ZABIJOU JE VŠECHNY!!!**

P: ŘEK JSEM NA ZEM!!! HNED!!!

P: Jste v pořádku?

Ž: Jo, v pohodě... trochu mě škrábl, ale to nic není.

P: Ukažte... Radši si to nechte ošetřit. To od vás bylo chytrý, jak jste ho zabavil. Poslouchali jsme vás v rádiu cestou sem, vedl jste si dobře. Bláznům se nemá odporovat.

Ž: Díky, pod tlakem bývám nejkreativnější. Ale dorazili jste právě včas, už mi docházela fantazie.

P: Tak jo, myslím, že támhle manažer rádia s váma chce mluvit. A fakt si to nechte ošetřit.

Ž: Ještě jednou díky.

MANAŽER: Proboha, jste v pořádku?

Ž: Jo, to nic není.

M: Já se strašně omlouvám, my... nevěděli jsme to o jeho sestře, on to nikomu neřekl...

Ž: V pořádku. Hlavně, že to dobře dopadlo.

M: Jen se chci zeptat na jednu věc... v rozhovoru jste řekl, že jste přijal naše pozvání do studia.

Ž: A?

M: Ale produkční mi říkala, že to z Faust Filmu volali nám, jestli bysme s vámi nechtěli udělat rozhovor.

Ž: Tak to jsem se asi spletl. Promiňte, ale radši si to říznutí půjdu ošetřit...

M: Samozřejmě. Ještě jednou se moc omlouvám a kdybychom pro vás mohli cokoli udělat...

Ž: Když tak se ozvu, díky. Na shledanou.

M: Na shledanou.

Príhody Arthura Gordona Pyma

Napriek nešťastnému slovenskému názvu, ktorý evokuje skôr veselé rozprávanie než horor, máme pred sebou 25 kapitol napínaveho príbehu. Poe tento svoj jediný román napísal z núdze a na preskačku. Napriek tomu tento muž trápený závislosťami a depresiami nevyprodukoval úplný brak.

Autor: Edgar Allan Poe

Vydavateľ: Európa, edícia Liga výnimočných, 2008

Počet strán: 148

V diele sa prejavil ako schopný mystifikátor. Publikoval dielo po častiach vo svojom časopise a vedel, že potrebuje zaujať publikum lačné po senzácii. Preto nás do príbehu uvedie príhovorom hlavného hrdinu, A. G. Pyma, ktorý nám skromne vysvetlí, prečo vlastne ani nechcel rozprávať o svojich zážitkoch z plavby po mori. Neviedol si denník, a je možné, že na niektoré podstatné detaily už zabudol. A čo je hlavné, niektoré z jeho príhod sú natoľko neveriteľné, že by ho aj tak ľudia iba považovali za blázna.

Niet divu. Arthur sa tak zo začiatku naozaj správal. Keďže sa mladíkovi zunoval pokojný život a ohromne túžil po dobrodružstvách, s pomocou priateľa Augusta sa prepašoval do podpalubia lode, ktorou sa kamarát mal plaviť. Jednoduchý plán: keď už budú príliš ďaleko, aby sa im oplátilo vrátiť, Arthur sa ukáže. Celkom to však nevyšlo. Pobyt v skrýši sa akosi predĺžil a napriek hojným zásobám čiernemu pasažierovi začína dochádzať jedlo, voda a zdravý rozum. V nasledujúcich kapitolách sa dostáva z blata do kaluže. Vzburá na lodi, jej zničenie v búrke, kanibalizmus, záchrana posádkou plavidla Jane Guy. Čitateľsky vďačné motívy, ktoré vlastne tvoria samostatné príbehy.

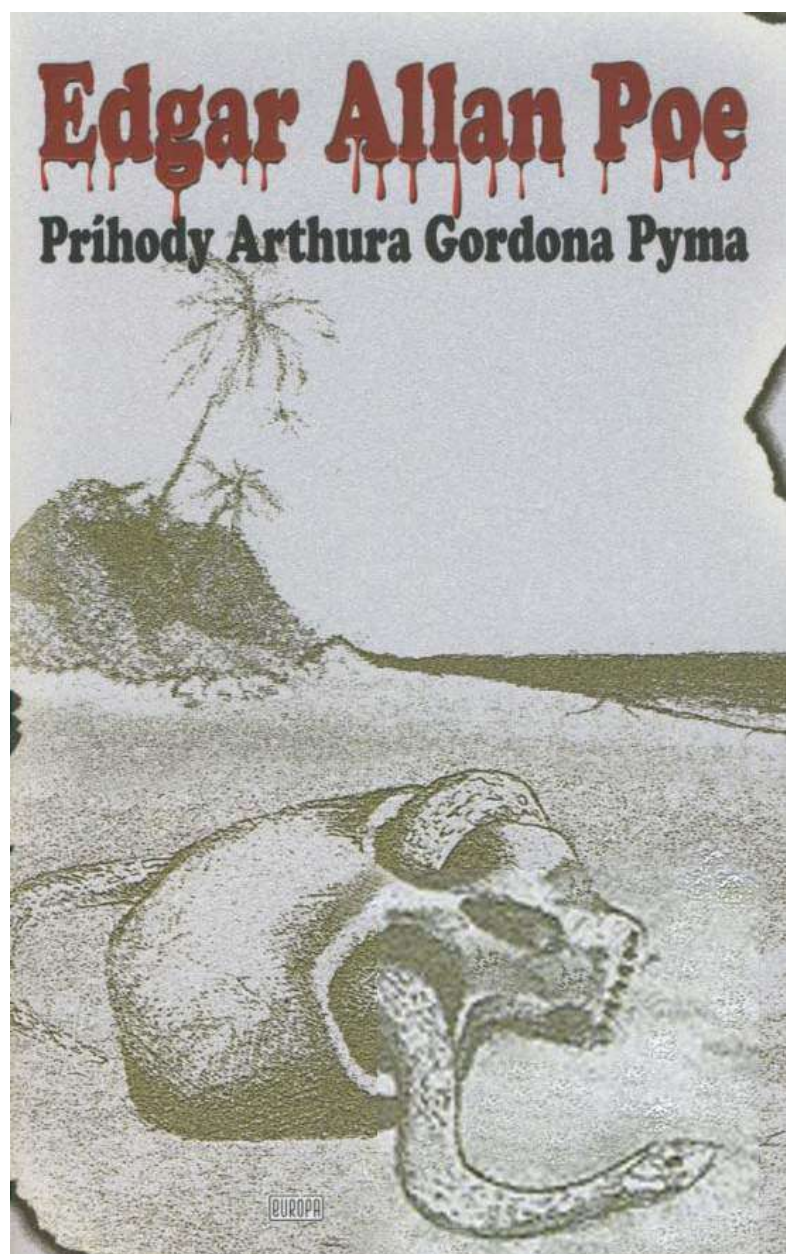
Vtom príde v rozprávaní zlom. Jane Guy mieri k južnému pólu, ktorý je v tom čase ešte veľkou neznámou. Tu sa konečne k slovu dostáva starý dobrý Poe s bujnou fantáziou, taký ako ho poznáme. Arthur sa na palube lode dostáva k polárnemu kruhu, za ktorým prestávajú platiť známe prírodné zákony. Keď posádka stretne čudných domorodcov, ešte netuší, že to najhoršie ich len čaká.

Otvorený koniec, ktorý Poe románu nechal, čitateľa necháva na pochybách. Autor pripája rozsiahly „editorský“ doslov, v ktorom vysvetľuje, že pánovi Pymovi sa stala nehoda, pri ktorej posledné dve kapitoly zhoreli. Bola to spisovateľova prefíkanosť, alebo len nevedel, ako po takom vystupňovaní deja

román vhodne ukončiť? Človek je tvor hlbavý a hľadá všade nejaký zmysel. Stále mi vrta v hlave, prečo si Poe vybral práve kontrast čiernej a bielej pri opise prírody južného pólu, a to, akú symbolickú úlohu im prisúdil. A hlavne, kam chodil Arthur v podpalubí na záchod?

Lucia Andálová

Howard na cestách

Kromě uspokojování stále narůstající závislosti na horrorech mi existence Howarda poskytla ještě jedno potěšení. A tím jsou veřejné akce, které jsem vždycky rád připravoval, organizoval a uskutečňoval. S Howardem to vlastně začalo již před rokem na BXM Festu (report z akce v Howardu č. 5), kde proběhla historicky první prezentace našeho časopisu. Někdy se v životě věci tak nějak zacyklí, a tak zatím poslední veřejná akce/prezentace Howarda proběhla před několika dny opět na Bloody Xmas Festu, tentokrát v Chotěboři (report na jiné stránce tohoto čísla). Mezi tím však Howard, v rámci kombinovaných večerů spojených s projekcí vybraných českých amatérských filmových hororů, zavítal i do dalších koutů republiky.

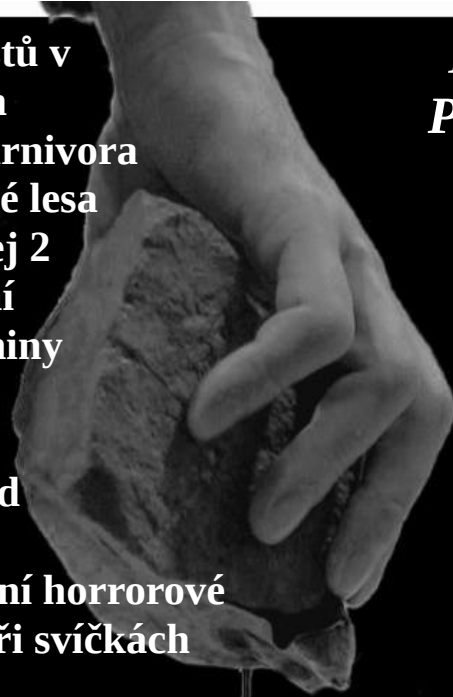
V pátek 20. září 2013 proběhla naše první **Noc českého amatérského horroru** v příjemném litvínovském klubu Ponorka. Za potěšujícího počtu

návštěvníků a návštěvnic večer uvedla prezentace našeho pochybného podřadného plátku a pak už se mohli všichni ponořit do hlubin české amatérské tvorby pionýrů tohoto odvětví jako Lukáš Bulava, Roman Vojkůvka, Albert Loprais, Josef Choze Blažek či Miroslav Bula. Spokojenost byla, doufejme, na všech stranách.

V sobotu 2. listopadu 2013 se prakticky tatáž akce, doplněná předpůlnočním čtením tvorby mé maličkosti při svíčkách, i přes jisté technické potíže, uskutečnila v neméně příjemných prostorách pensionu Pod lipou v malé pošumavské vsi jménem Loučovice.

Litujete-li, že jste se zmíněných akcí nezúčastnili, nebo se nekonaly někde ve vaší blízkosti, nezoufejte. Stačí se ozvat, zajistit prostory a techniku a my klidně a rádi s naším malým kabaretem hrůz zavítáme i k vám.

Honza Vojtíšek

-
- * Šest prstů v zeleném
  - * Casa carnivora
  - * Duchové lesa
  - * Neusínej 2
  - * Poslední narozeniny
  - * Victim
  - * Howard
  - * Půlnoční horrorové čtení při svíčkách

**Pension
Pod lipou**

2. 11. 2013

19:00

**Akce
proběhne v
prostorách
baru**

**Vstupné
dobrovolné**

NOC ČESKÉHO AMATÉRSKÉHO HORRORU

Kombinovaný večer spojený s prezentací jediného českého horrorového (elektronického) časopisu Howard, výběrovou projekcí českých amatérských filmových hororů z produkce Scumfilms, Horrorwatch, Eyecannotdie, Ludovico film a Miroslava Buly a autorským čtením z tvorby místního autora. Aneb gore, slasher, giallo, mysteriózní duchařiny a horror po česku. Nečekejte hollywoodskou kvalitu, dostanete snahu, zápal a cit pro žánr.

Polský filmový horror I.

1914–1929

Cokoliv mám rád a baví mě to, Poláci toho mají více a lepší. Občas je to až deprimující. Vlastně jediné, čeho mají více a já jim to nezávidím, jsou katolíci. Že se mysteriózní, strašidelné a hororové filmy točili i u našich severních sousedů možná nikoho nepřekvapí. Ale že jich, i v dobách marx-leninské degenerace socialismu, natočili tolik a ještě k tomu často dobrých, to už by mohlo být zajímavé prozkoumat. Už i z toho důvodu, že při troše dobré vůle a trpělivosti, se dá polštině vcelku i rozumět. I proto tento seriál o polském filmovém a televizním horroru od počátku až do současnosti. Ač jsem se snažil nalézt co nejvíce informací o co nejvíce filmech a co nejvíce zmiňovaných filmů vidět, ani se neodvážuji tvrdit a doufat, že seznam zde popisovaných a zveřejněných filmů je kompletní. Taky nebudu nějak hlouběji zabředávat do odhalování, nakolik je daný film hororový nebo ne, to ponechám na úsudku každého jednotlivého čtenáře a jednotlivé čtenářky. Valná většina zmiňovaných filmů má svůj původ přímo v Polsku, některé v koprodukcí s jinými zeměmi. Snad až na pár výjimek vynechávám filmy polských režisérů natáčených v jejich emigraci (opomím tedy např. všeobecně známé horrory Romana Polańskiego). Vítejte ve světě polského filmového horroru.

Ještě než se vrhneme na samotné filmy, dopřejme si trochu obecných slov na úvod. Kinematografie se v Polsku začala šířit a usazovat prakticky souběžně s okolními zeměmi. Na polskou půdu ji přiváděli polští rodáci, kteří jí propadli v zahraničí, pokoušeli se o ni i místní nadšenci. Společně s dokumentárními a zábavními filmy byly na plátno zvětčovány i příběhy paranormální, magické, strašidelné a hororové, tedy zázračné a mrazivé, stejně jako samotná povaha rodícího se nového média.

Polští tvůrci sahali takřka rovnou měrou jak po domácích předlohách, tak i po zahraničních příbězích známých tvůrců. Takřka až do počátku devadesátých let, a ani po nich, se k tomu neuchylovali zrovna často, se polský filmový horror odehrával spíše v mysteriózní, psychologické, do nitra duše a povahy lidského těla ponořené rovině. Nelze očekávat syrové krváky a ryzí teror. Všechno je zahaleno mysteriózně komickým, psychologicky napínavým, surrealisticky alegorickým nebo žánrově různorodým oparem, snad by se dalo říci až tradičně východoslovanskou atmosférou. Pojí se to hlavně s faktem, že v Polsku, stejně jako u nás, neexistovali filmoví tvůrci

specializující se jen a pouze na hororový žánr. I zřejmě nejproduktivnější polský hororový filmař Janusz Majewski, je mnohem všestrannější, kromě několika hororů točil např. výpravné a kostýmové filmy. Nejznámější polský hororový tvůrce Marek Piestrak je pak spíše jen „opisovač“ italského hororu 80. let, který hrál hlavně na šokantnost, senzačnost a využívání populárních a oblíbených motivů a schémat. A třetí z nejznámějších hororových tvůrců, Andrzej Żuławski, hrůzu a strach používal hlavně jako jistý prostředek uměleckého projevu. Z čehož u některých filmů, o nichž bude v tomto a dalších dílech řeč, vyplývá jistá žánrová neukotvitelnost a nejasnost. Přesto všechno (nebo možná právě proto) není důvod se domnívat, že by polská hororová produkce nebyla kvalitní. Možná má jen občasné odskočení si z jiného žánru k hororu taky něco do sebe, každopádně odpadá zapadnutí do stereotypu, jak jsme u některých těchto tvůrců zvyklí (každý by jistě dokázal vyjmenovat alespoň jeden hororový snímek od Romera, Argenta, Fulciho, Carpentera, Crawena, který se prostě nepovedl). Dalším „problémem“ (bylo-li by možné označit to tímto výrazem), je nepřítomnost originalnosti, jistého „odstupu“ od daných zaběhlých vzorců a neschopnosti oprostít se od kopírování „západní“ produkce. Chybí odhodlanost přistoupit k jisté dekonstrukci a inovativnosti. Polský filmový a televizní horor se až moc často utápí v bažině archaismu „mrazivých“ historek 19. století. A to dokonce i v poměrně liberálních 80. letech, kdy již byl možný přístup k mnoha novým zdrojům a pramenům a doba přála pohledům do budoucna. I v tomto období se stále tvůrci ohlíželi do (vzdálené) minulosti (*Alchemik, Widziadło, Medium, Wilczyca*).

Za pionýra polské kinematografie bývá označována ohledně filmařiny velmi zajímavá a všestranná osobnost jménem Aleksandr Hertz (1878-1928). Z židovské rodiny pocházející Hertz nejprve pracoval v bankovníctví, sympatizoval s Polskou socialistickou stranou (PPS), které ke konspiračním schůzkám poskytoval svůj byt. Několikrát byl zatčen a vypovězen ze země. Po návratu do Polska v roce 1909 založil Varšavské akciové sdružení Sfinks, které bylo zpočátku zástupcem francouzské filmové společnosti Pathé-Natan-Freres. Sfinks vybudovalo své vlastní kino, zařídilo filmové studio a sestavilo skupinu profesionálů. Nejprve začalo vytvářet titulky k zahraničním filmům, později je začalo samo natáčet. Hertz svůj první film *Słodycz grzechu* natočil v roce 1911.

Chtěl tím trochu vybočit z trendu společnosti natáčet jen krátké filmy a zaznamenávat různé aktuality. Filmů natočil několik desítek. Mezi nimi i pravděpodobně první (a ve své tvorbě jediný) polský hororový film **Fatalna godzina** (1914), známý také pod názvem Doktor Murski. Vypráví až klasický duchařský příběh o peripetiích doktora a hypnotizéra Murského, který se své neobyčejné schopnosti rozhodne vy(zne)užít pro své nekalé cíle. Nejprve je používá k získání tajných a důležitých informací, později se uchýlí ke zneužívání ženy svého přítele Wandy, které v hypnóze přikáže, aby za ním chodila každou středu a byla mu po vůli. A zdá se, že rozkazy, pevně ukotvené v lidském podvědomí, nezastaví ani smrt.

Filmu propadl i vídeňský rodák Ryszard Zygfryd Mayblum (1890-1930). Studoval dekorační a divadelní malbu, první filmovou laboratoř založil v roce 1913, během světové války pracoval ve Vídni jako režisér. Po příjezdu do Polska zrežiroval film **Krzyk** (1921), s nímž slavil úspěchy. Po něm pracoval převážně jako filmový distributor, zabýval se dabingem cizojazyčných filmů, na zhruba desítku dalších filmů se podílel jako zvukař, střihač, kameraman nebo producent. **Krzyk** byl jediný jeho polský film, který režiroval. Koncem 20. let pracoval opět v Rakousku. Měl velký smysl pro humor a patřil k populárním postavám varšavského filmového světa. **Krzyk** vypráví o bohatém a vnitřně zkaženém muži jménem Weryho, který jednoho dne dost hrubým způsobem vyhodí z bytu svou ženu. Její úpěnlivý křik plný bolesti a ponížení

jej neustále pronásleduje a začíná ho psychicky deprimovat. Weryho se rozhodne se jej zbavit tak, že nechá namalovat obraz zobrazující Křik a pak jej spálí. Seznámí se s Malířem Gasztowem, na něhož uchystá léčku, aby se malíř mohl důkladně vcítit do pronásledujícího křiku a správně jej zachytit na plátno. Jak už to tak v podobných případech bývá, vše se samozřejmě trochu zvrtně.

Jako Německo a Česko má svého Fausta (žil přece v Praze), Slovensko a Maďarsko hraběnkou Báthoryovou, Rumunsko svého Draculu a Angličané Aleistera Crowleyho, i Polsko má svou postavu spojenou s temnou magií a nečistými silami. Je jím Pan Twardowski, který údajně zaprodal duši ďáblu, aby získal znalosti a krásnou dívku za ženu. Ďábla se však pokusil podvést a do smlouvy tajně připsal, že si jej ďábel může vzít pouze v Římě, kam samozřejmě neměl v úmyslu nikdy zavítat. Ďábel jej nakonec dostihne, ale Twardowski jej přechytračí a prchne před ním na Měsíc, odkud se na nás dodnes dívá. Takto ve zkratce by se dala odvyprávět legenda částečně se opírající o skutečně žijící osobu (o čemž si více povíme ve druhé části našeho seriálu v příštím čísle), která inspirovala mnoho nejen polských, ale i ukrajinských, ruských a německých umělců, vytvořivších podle ní několik uměleckých děl. Patří k nim i tři filmové verze. První z nich, filmovou báseň **Pan Twardowski** natočil v roce 1921 podle vlastního scénáře filmový a divadelní herec a režisér Wiktor Biegański (1892-1974). V ochotnickém divadle začal

vystupovat již v patnácti letech. Během nacistické okupace se v Krakově zapojil do tajné výuky herectví a spolupracoval s konspirační skupinou vedenou A. Mularczykem. Přesný obsah samotného Pana Twardovského není známý, zachovaly se pouze názvy jednotlivých částí a scén filmu, které mohou částečně napovědět o tom, že to bylo až epické dílo (např.): *Ďábelské hony*, *Ďáblovny námluvy královně*, *Belzebub svolává nečisté duchy*, *Útok na Pana Twardovského*, *Pochod ďáblů do svatého*, *Twardowski zaprodává duši ďáblu*, ale také *V Kremlu*, *Polští poslové ve dvoře Ivana Hrozného* nebo *Báthoryová u Pskova* podle slavného obrazu Jana Matejky.

Příběh milostného vztahu Anny a Ernesta, dvou lidí, kteří k sobě vzpláli ještě dříve, než se vůbec poznali, **Syn Szatana**, natočil v roce 1923 scénograf a režisér Bruno Bredschneider. Scénárista Maciej Wieliczka však zamilované dvojici do cesty postavil démonického profesora Gurdta – mága, hypnotizéra a věštce, který se rozhodl ochutnat jemu dosud neznámé milostné dojmy a pocity. Díky zneužití Ernestovy astrální duše se mu povede Annu nalákat do úkrytu v podzemí zříceniny zámku.

Exotickou romanci s okultistickými prvky jménem **Atakualpa** natočil v roce 1924 režisér Henryk Bigoszt. Podle všech informací, které se mi

podářilo vyhledat, nebyl film nikdy veřejně distribuován. Veškeré dostupné informace o něm jsou obsaženy v předcházejících dvou větách.

Podle stejnojmenné eroticko-upířské povídky polského H. P. Lovecrafta Stefana Grabińskiego (o kterém jsme trochu více psali v pátém čísle Howarda), o němž bude v našem seriálu ještě nejdříve řeč, natočil v roce 1927 Leon Trystan film **Kochanka**

Szamoty. Vypráví o osudech novináře Szamoty, který dostane dopis od ženy, o níž se mu nikdy předtím ani nesnilo. Pokusy setkat se s onou dívkou jsou však neúspěšné, pokaždé se objeví nějaká překážka, která setkání zabrání. Den po posledním neúspěchu se Szamota dozví, že autorka dopisů, Jadwiga Kalgis, před dvěma lety odjela na výlet do Alp a už se z něj nikdy nevrátila... Kdo ví, zda filmová verze zachycuje silnou temně erotizující atmosféru literární předlohy. Titulního Jerzyho Szamotu ztvárnil herec Igo Sym (vlastním jménem Karol Juliusz Sym), který byl v roce 1941 odsouzen a popraven podzemním soudem hnutí odporu za kolaboraci s nacisty.

Honza Vojtíšek

NaRCo

Jeden z mnoha cílů, který si Howard klade, je informovat naše ctěné krví posedlé čtenářstvo o českém (a slovenském) horroru a to v jakékoli jeho formě. Jedna z těchto forem jsou samozřejmě videohry, u kterých jsme se prozatím spokojili pouze s nějakou tou recenzí a skvělým dvojčlánkem o historii hororových videoher (Howard č. 4 a 6). V devátém Howardovi přinášíme něco zcela nového, a sice úplně poprvé recenzi na českou hru. Další prvenství tkví v tom, že jsem pro vás vyzpovídal i člověka od videoher, ergo tvůrce hry Mrtvé město, jejíž recenzi si

„Málokdo dnes přijde

s opravdu originálním nápadem.“

můžete přečíst na jiném místě tohoto čísla. Tento již, podle jeho vlastních slov, starší chlápek, řešící krizi středního věku a skrývající se pod pseudonymem NaRCo se ze scény sice už před lety stáhl, ale třeba mu to, že se mu věnujeme, vlije do žil dostatek elánu a nasadí do hlavy pomyslného brouka, který mu nedá pokoj, dokud nezačne zase pracovat na nějaké té hře. Zda začne, či ne, to se dozvíte níže v rozhovoru.

Otázka první se nabízí sama, kdo je NaRCo? Mohl by ses čtenářům Howarda nějak představit?

No určitě nejsem žádná literární či hudební celebrita, ani tajemná paranormální entita z třinácté

dimenze, takže vážně nečekejte v následujícím textu nic extra. Jsem dnes už jen postarší alkoholik, trpící depresemi, s mizerným vzděláním, nasraný na celý svět, včetně sebe. Prostě dost nezajímavá bytost.

Tvůj vztah k hororovému žánru? Oblíbený film, kniha, atd.?

Můj vztah k horroru? Velmi pozitivní. Oblíbené čtivo z této oblasti je u mě asi skoro cokoli od hororových klasiků jako H. P. Lovecraft, Stephen King, či Clive Barker. Konkrétně King je pro mě takový literár-

ní polobůh. Z filmů vede jednoznačně první díl Vetřelce, který jsem poprvé viděl v kině na velkém plátně ještě jako mládě a H. R. Gigerovo monstrum poznamenalo mé noční můry i grafické mazanice spáchané tužkou na papír na dost dlouhou dobu. Jinak v poslední době dost ujíždím na klasických béčkoidech hammerovské produkce z 60. let s Vincentem Pricem či Christopherem Lee. Ty novodobé áčkové rádobyduchařiny či pubertální CGI vyvražďovačky čehokoliv, čímkoliv a kdekoliv mě už moc neberou.

Na stránkách tohoto Howarda si můžeme přečíst tvou povídku. Píšeš ještě? Kdy jsi začal povídky psát?

Vzpomínám si, že asi ve čtvrté třídě jsme měli za domácí úkol napsat krátkou povídku do slohu. Naškrábal jsem tehdy na hromadu upatlaných, pomuchlaných stránek, vytrhaných ze sešitu dost často vynechávající propiskou naprosto šílené blábol o upírech, King Kongovi a mozkožravých emzácích z vesmíru. Prostě co mi pobrala palice při tajném sledování víkendových hororů zahraniční televize v pozdních hodinách. Učitelka tenkrát moc nechápa-la, ale mě to psaní hrozně bavilo. Tak jsem pokračoval, i když hromadu toho potom nikdy nikdo nečetl. A nebýt internetu, tak by tomu bylo asi až doteď. Nicméně už jsem posledních pár let nic nenapsal. Nějak došla inspirace i nadšení.

To je škoda. Měl jsi nějaký literární úspěch? Alespoň malý?

No, pro mě je úspěch jen to, že ty moje bláboly někdo dočetl až do konce a nespáchal poté z nudy nějakou hodně bolestivou a silně destruktivní sebevraždu. Jinak jsem své věci krom svého webu nikde moc nepublikoval, tak nevím. Jakože moc ohlasů na svou literární tvorbu jsem nikdy neměl.

Vím o tobě, že taky děláš muziku. Ta by mohla čtenáře Howarda zajímat (trochu jsem ji poslouchal). Můžeš nám nějak popsat, jak to máš s muzikou? Ať už se svou vlastní, či svou oblíbenou?

Hudbou člověk může vyjádřit své emoce mnohem

KNIIHA

...tu noc jsem prošel branou do víru zakřiveného času a vidění, a když mě v podkroví zastihlo jitro, viděl jsem ve stěnách, policích a nábytku to, co jsem neviděl nikdy předtím. Už nikdy jsem nemohl vidět svět tak, jak jsem jej znával. Do přítomného výjevu bylo vždy přimíšeno trochu minulosti a trochu budoucnosti a každý kdysi důvěrně známý předmět vyvstával cize v nové perspektivě, kterou mi dávalo mé rozšířené vidění. Od té doby jsem kráčet fantastickým snem neznámých a zpola známých tvarů a po projití každou další branou jsem stále méně zřetelně rozeznával věci z úzké sféry, jíž jsem byl tak dlouho spoután. Nikdo jiný neviděl to, co já jsem viděl okolo, a stal jsem se dvojnásob mlčenlivým, aby mě neměly za šílence...

Kniha (H. P. Lovecraft)

Poslední cigareta, poslední sklenička alkoholu, poslední stránka jedné z mých stupidních povídek. Dopsal jsem posledních pár slov, uložil soubor a vypnul počítač. Za okny nicota. Čekal mě spánek a další bezvýznamný den ve světě, který mi nic neříkal. A asi pořádná kocovina. Litrová láhev rumu byla prázdná. Odpotácel jsem se do koupelny a svěřil své otupené tělo na pár minut sprše. Na stole ležela ještě netknutá ta zasraná kniha. Nesnesitelná nesmyslnost žití.

Na tu knihu jsem narazil na lavičce v parku. Jen tak tam ležela v šedivém soumraku, zapomenutá, opuštěná, bezvýznamná. To ráno našli nedaleko mrtvolu mladé holky, která si zkrátila čekání na konec života žiletkou. Kniha skončila na mém stole, kde čekala bez povšimnutí celý týden na to, aby jednoho dešivého večera odhalila svůj temný obsah.

To ráno jsem nešel do práce. Patrně si toho ani nikdo nevšiml. O jeden lidský automat u pásu míň. No a co. Vždyť lidí je tolik a práce tak málo. Ležel jsem v posteli a jako v horečkách si stále opakoval některé citáty z té knihy. Večer jsem si zašel koupit další láhev rumu. Znova jsem přečetl celou knihu a přitom se opíjel tím svinstvem. Prsty okousané až na maso. Cigareta jedna za druhou zanášela mé plíce dehtem. Ten večer ve mně něco umřelo.

Kapky deště neúnavně útočily na skla oken. Stál jsem v kuchyni a poslouchal kvílení podzimního větru tam někde venku, které mi připadalo stejně vzdálené jako ta nejvzdálenější galaxie. Jako by existoval jen tento byt a ostatní byla jen iluze. Jen divadelní kulisy nakreslené mou představivostí. Kdosi zaklepal. Věděl jsem, kdo to je a bál se otevřít. Opět klepání. Tentokrát znělo naléhavěji. Otevřel jsem dveře.

Ten večer jsem poprvé ukončil něčí život. Ještě chroptěl, když jsem ho za nohy pověsil na větev jednoho starého stromu v parku, krev se řinula z proříznutého hrdla. Krve jsem se ani nedotkl. On sice tvrdil, že krev je život, ale mně to nic neříkalo. Ukázal jeden ze svých odporných úsměvů, dech mu páchl jako rozkládající se maso. Pak ho vykuchal. Zvracel jsem do trávy pokryté rosou.

Brzo ráno, za okny ještě temno, mi ukázal Bránu. Vytvořil ji v mém bytě, mezi televizí a pohovkou se chvěl vzduch a já vstoupil dovnitř. Tu knihu jsem držel stále v levé ruce, když se kolem mě bortil prostor a čas. Pohltila mě temnota. Spatříš jiné světy, slyšel jsem jeho poslední slova. Na tváři měl zaschlou krev. Když se mě dotkly paprsky cizích hvězd, všechno už mi bylo jedno...

horrorové, když už jsme v horrorovém časáku. Vzpomínám na lovecraftovský Alone in the Dark či Call of Cthulhu, geniální sérii Silent Hill (s ještě geniálnějším soundtrackem od Akira Yamoka), infarktovou Amnesii, depresivního Posla smrti a samozřejmě nesmím zapomenout na naprostý vrchol herní horrorové scény a to jest.... Mrtvé město. No....i když ona ta hra v podstatě ani pořádně horror není. Spíš taková noir detektivka.

Příběh Mrtvého města je zajímavý. Inspiroval ses někde? V nějakém filmu, povídce, či jiné hře?

Asi určitě. I když ne přímo vědomě.

Bez inspirace v tvorbě někoho jiného by toho dnes asi moc nevzniklo. Málokdo dnes přijde s opravdu originálním nápadem a ani to není tak nějak možné, jde ale o to, podat to po svém a přidat tam tím pádem i něco ze sebe. Konkrétně Mrtvé město je v podstatě zpracování mé postarší povídky, kterou jsem nikdy nedokončil, a už dávno skončila ztracena kdesi v datovém pekle.

lépe, než třeba textem. A já měl ve svém bídném životě vždy potřebu při častých záchvatech depresí to nějak ze sebe dostat ven. Předat to dál. Naštěstí ve formě, která je, myslím, jakž takž poslouchatelná i jiným bytostem, i když samozřejmě nejde o nějaká umělecká veledíla. Prostě taková forma terapie.

Osobně se mi celkem tvoje hudba líbí. Pro to by mě jakožto hudebního analfabeta zajímalo, v čem a na čem muziku tvoříš?

Své audio zločiny páchám hlavně v Cubase a FL studiu, za vydatné podpory hromady VST nástrojů a efektů na dnes už dost obstarožním dvoupečkovém desktop PéCé a za pomoci poněkud špinavých, poškrábaných a poslední dobou notně zaprášených kláves.

Samozřejmě to není vše, vím, že děláš i grafiku a snad i další věci, každopádně zpovídám tě hlavně kvůli hře, kterou jsi stvořil, adventuře Mrtvé město. Jak jsi vlastně dostal nápad vůbec nějakou hru udělat?

Nutkáni vyplodit cokoliv vlastního hratelného jsem měl asi od první chvíle, kdy se mi dostalo do pařátů první počítač (tenkrát to bylo osmibitové hrávací Commodore 64). Na tvorbě her se mi hlavně líbila ta možnost multimediálně propojit všechny své pseudoumělecké výtvary. Text, grafiku, muziku. Uvést tak člověka do svého vlastního virtuálního, víceméně interaktivního, světa a pak ho tam mučit různými úkoly. A navíc, dost se to podobalo tvorbě filmu, což je jeden z mých mnoha nesplněných snů z mládí. Natočit naprosto ujetý, šílený, temný a totálně depresivní horror.

Třeba se k filmu ještě dostaneš. A jak to máš vůbec s hraním? Hraješ ještě? Nějaký oblíbený kousek/kousky?

Pořád hraju, ale fakt už jen občas a už jen na iXBedně 360. Oblíbených kousků z mého pařanského mládí je fůra, zmíním tedy snad jen ty

Tak mě napadá, vzhledem k tvé tvorbě, jsi misantrop? Odráží se ve tvé tvorbě tvůj názor na lidstvo jako takové?

Jsem spíš introvert a lidí se dost straním. Mezi více cizími lidmi dostávám občas dost solidní záchvaty úzkosti a chovám se pak dost divně. Ale že bych lidi nějak nenáviděl či jimi opovrhoval? Tak to ne. Lidstvo samo o sobě má dle mého názoru hrozně velký potenciál, jak intelektuální, tak tvořivý. Naneštěstí je neustále po tisíciletí ubíjeno politikou, náboženstvím a třeba i jen sobectvím a nenažraností těch několika málo vyvolených, co jsou zrovna u moci. Myslím si, že civilizace by potřebovala v současné době nějaký ten restart. Operační systém taky musí občas zresetovat, aby šlapal, jak má a momentální politické systémy to potřebují víc než dost. Jinak je totální degenerace a zkáza lidstva víc než jistá.

Jak dlouho trval samotný vývoj Mrtvého města?

Fakt už nevím. Tenkrát jsem byl dost často tak nějak mimo. No snad tři měsíce, snad tři trilióny let...?!?

Pracoval jsi na něm zcela sám?

Úplně sám a taky je to na hře dost poznat. Spousta chyb, hlavně v gramatice i v kódu (betatesing se fakt nesmí podceňovat), odfláklá grafika, mižernej master skladeb v soundtracku, scénář násilně useklej asi tak v polovině, jinak bych to asi nikdy nedokončil. Akorát mi občas radami ohledně kódování WME engine vypomáhal jeho tvůrce Jan „Mnemonic“ Nedoma a s překladem do jiných jazyků spousta nadšenců z celého světa. Díky za to, chlapi.

Co si vlastně myslíš o wintermute engine? Je to dobrý nástroj k tvorbě her?

Dobrý ne. Je totiž výborný, navíc v češtině a se skvělou komunitou na WME fóru, která vždy poradí s technickými otázkami ohledně WME. Já osobně jsem předtím jako totální neprogramátor vyzkoušel spoustu softwaru na tvorbu gamesek, ale až v tomhle jsem byl schopen vypočítat něco až do samého konce a vcelku přesně podle mých představ.

Když si zadám do Googlu Mrtvé město, vykoukne na mě ve výsledcích také Mrtvé Město 2. Nicméně, hra mi nějak uniká, máš s ní něco společného?

S Mrtvým městem 2 mám společného akorát to, že jsem tomu týpkovi, co na tom dělá, poskytnul před lety zdroják jedničky a občasnou technickou podporu. Ale stejně mám pocit, že to nikdy nevyjde...

Co další plány? Tak nějak mi přijde, že ses trochu stáhnul (už je to pár let). Bude třeba někdy nějaká další hra?

Už nikdy více. Tvorba gamesek sežere spoustu volného času, který já už dnes tolik nemám. A taky, prostě už mě to tak nebaví, jako kdysi. Už jsem holt starej chlap, co spíš řeší krizi středního věku, splácí nevýhodné půjčky, vychovává svého klona a otráveně den za dnem hákuje v nudné práci, radši než aby po večerech plácal na PC grafiku, psal scénáře či skriptoval akce v nějakém tom engine. Tohle fakt přenechám omladině. Jinak mě ale dost mrzí, že padl můj další adventure projekt DeMorte, což mohla být tehdy opravdu hororová pecka na poli české free-ware adventure tvorby, a na které se mohlo podílet dost talentovaných lidí z různých uměleckých oblastí. No člověk mívá, život mění...

Děkuji za rozhovor, musím ještě dodat, že Mrtvé město mě ve své době opravdu dostalo a stále ho řadím k nejlepším adventurám, které jsem kdy hrál. Takže za to ti patří dík.

Je zač. Díky za zájem o mou bídnu existenci i tvorbu a hlavně dál pokračujte v produkci tak zajímavého fan e-zinu.

Mrtvé město

Představte si dobu, kdy ne již tak malý Caelos měl hodně slabý počítač. Ne, nestěžuju si, díky tomu, že ta moje krabice nerozjela ani Mafii, jsem byl odkázán na hry, jejichž datum v rodném listě bylo před rokem 2000 a stal jsem se tak přeborníkem herního pravěku. Nicméně, byla i možnost jak si zahrát hry nové! Jenže ta cesta byla trochu nebezpečná. Musel jsem si nahodit klobouk do čela, přehodit si doutník z levého koutku do pravého, schovat tommygun pod sako a jít pročesat herní podsvětí. Ano, na undergroundové scéně, neboli freeware, se dá najít spoustu herních kousků. Převratných, originálních, artových, na poli freeware je toho skutečně hodně co k vidění (a k hraní).

Jednou z mých slabostí jsou adventury. Jednoduché klikací hříčky s většinou statickými obrazovkami, u kterých je hlavní zábavou příběh. Ať už je to odlehčený příběh adventur ze soutěže Bechevovka game, nebo dramatická story plná zvrátů. Výběr je velký a pro anglicky rozumící téměř nekonečný. V těchto dobách, někdy okolo roku 2005 nebo 2006 jsem se potuloval internetem, hledajíc příběh,

do kterého bych se mohl ponořit a našel jsem celkem nenápadně vyhlížející věc, českou adventuru Mrtvé město. Když jsem si četl popis, obočí mi pomalu stoupalo někam doprostřed čela. Blízká budoucnost, drogy, cyberpunk, vraždy mladých dívek a ponurá, noirová atmosféra. A samozřejmě nesmím zapomenout na nekrofilního hrobníka. Pecka.

Hra samotná je, jak to jen nazvat, jedna velká depka. Takže bacha na to, jestli máte v hlavě myšlenku na sebevraždu, máma vás nutí chodit s košem, nebo vás nechal váš shemale přítel, rozhodně byste neměli Mrtvé město vůbec spouštět. Ostatně když chcete hru ukončit, sama se vás zeptá, zda chcete spáchat sebevraždu. Ano? Ne? Já samozřejmě volím ne, protože na podobné šumpnřnákle nemám čas, musím přece napsat tuhle recenzi, se kterou jsem, jak je vidno, ještě ani nezačal. Moje superschopnost je totiž napsat jednu stranu ve wordu naprosto o ničem a vydávat to jako úvod článku.

Ok, takže jsem se nezasebevraždil a ponoříme se do hry. Už od začátku vás překvapí povedený hudební doprovod (autor hry NaRcO se zabývá taky

tvorbou hudby). Po kliknutí na položku „Nová hra“ se na obrazovce objeví komiks ve stylu komiksového vyprávění prvního dílu legendárního Max Payne. A onen komiks nám přiblíží situaci, ve které se hlavní hrdina nachází. Kdysi se mu stala jedna nepříjemná věc, taková, která vám dokáže zkazit celý den. Našel brutálně zavražděnou přítelkyni. Nebyl to moc hezký pohled, nicméně náš hrdina neměl moc času na přemýšlení, nebo truchlení, poněvadž ho zavřeli do cvokhauzu, nacpali do něj všechny pilule a injekce co našli a nechali ho tam. Příběh začíná asi hodinu potom, co ho pustili. Podle komiksu zapadl do jednoho baru a ožral se jako prase, aby spláchl všechny ty sračky, co do něj za dobu jeho nucené dovolené nacpali a aby něčím zaplnil propast v duši. Barvitě, vidíte? Ale všechny cesty nás vždy zavedou domů a tak se i hlavní hrdina nakonec ocitnul ve svém právním bytě (který je i tak větší a útulnější než ten můj). Komiks pak pokračuje v líčení oné události s přítelkyní. Měla podřezané žíly, vydloubnuté oči a další nepříjemné věci, které holky moc rády nemají, třeba jako anální sex. Náš hrdina se chtěl zabít, střílil si zlatou (slangový výraz pro dobrovolné se předávkování), odvezli ho a dál to znáte, protože to bylo řečeno na začátku. Život se prostě tak nějak posral. Každopádně, konečně se dostávám k samotnému hraní. Hrdina je ve svém bytě, který podle jeho slov není

nic extra, ale na lepší si prostě psaním podprůměrných hororových povídek asi nevydělá. (Ano, my, autoři čehokoliv víme, že psaním si člověk nevydělá ani na nedojedený chleba s máslem.) Za oknem nám pěkně hřmí, celá místnost je hnusná a špinavá a nám nezbývá nic jiného, než se pustit do průzkumu bytu. Ano, nic jiného nám nezbývá, protože hra nám nedovolí opustit byt bez klíčků od auta, respektive Forda, který je zaparkovaný před barákem.

Vaše první cesta povede do baru Haluzion, kde potkáte první dvě postavy. Nutno říct, že na poměry freeware je postav poměrně dost. A další překvapení přichází, když zjistíte, že postavy jsou vám trochu povědomé. Například samozvaný doktor Styx, který dealuje fet na záchodcích v baru (a barman o tom ví!) je prostě celý Jonathan Davis z Korn. A takový Vin Benzzen je jednoduše Vin Dýzl. Každopádně, vaším úkolem je přijít na to, kdo zavraždil Tess, vaši přítelkyni. Asi to budete mít drobátko jednodušší v tom, když zjistíte, že vaše Tess nebyla poslední, ale jen jednou z řady. Zatímco jste si užívali drogové stavy v blázinci, vraždy pokračovaly. Mladé dívky, nalezené vždy s prázdnými očními důlky. Pátrání samozřejmě probíhá v klasickém adventurním duchu, v rozhovorech musíte důkladně proklepávat všechny postavy, třeba již zmíněného nekrofilního hrobníka. A samozřejmě také používáním předmětů, jež při hraní

najdete, prostě takové to klasické adventurování. Prozradit můžu, že hra by se dala příběhově rozdělit na dvě fáze. Na dobu před fetem a po fetu. Poté co konečně seženete prachy pro Styxe, ukáže se, že absolutně nic okolo vás není tak, jak se na první pohled zdá. A začne to být už skutečná haluz, kdy vám bude v hlavě pipiskřítek pomalu říkat, že je to nějaká blbost. Jenže ona není a celé to po epickém zakončení vlastně dává smysl. A není to jen tak nějaký příběh vycucaný z prstu, protože má i jistou hloubku, myšlenku, která se zabývá zkažeností okolního světa a jeho obyvatel. Takže je vlastně o každém z nás.

Příběh je opravdu parádní a ve své době mě docela sejmul, protože mi byl blízký autorův pohled na svět, o kterém si konec konců povídáme i v rozhovoru na stránkách tohoto čísla Howarda. Příběh má samozřejmě i své mínusy, někomu se může zdát, že tyhle ty propasti v duši, deprese, zkaženost lidí a tak dále, jsou vlastně docela klišé a občas je ona deprese dotažena až do extrému. A co, stejně máme extrémy rádi.

Co se týče samotné hry, je vytvořena ve Wintermute enginu, což je nástroj pro tvorbu adventur, ale je trochu složitější na práci než třeba AGS, neboli Adventure Game Studio, které se spíš hodí na klasické

adventury s grafikou, vypadající jako z roku 1993. Sám jsem kdysi ve Wintermute zkoušel něco vytvořit, ovšem není to tak jednoduché a pokud si myslíte, že jako nástroj na tvorbu adventur tam jenom nahrajete pozadí, pár pohybů postavičky a nějaké ty skripty, jste na omylu. S tím si vystačíte tak možná ve výše zmíněném AGS, ale i tak bude stát výsledek za lejno. Jednoduše musíte vědět i něco víc, než je jen vybírání z nabídek. Což se u Mrtvého města stalo a myslím, že zde byla odvedena profesionální práce.

Ovšem i Mrtvé město své chybičky má, jako všechno na světě. Tak například si pamatuji, že při prvním hraní mi občas dělalo problémy najít východ z obrazovky. Ne vždy tam totiž jsou nějaké dveře a vy musíte projet okraje obrazovky, abyste se dostali pryč. Tenhle problém se nevyskytuje všude, ale na pár obrazovkách na něj jistě narazíte. Další věcí je temná atmosféra. Hra je totiž docela temná, skoro až černobílá. A to je občas kámen úrazu, někdy je totiž temná natolik, že si nevšimnete některých věcí. A pak je tu další věc týkající se „tmavosti“ hry, pokud hrajete hru ve dne, nebo při rozsvíceném světle, tak nějak občas vidíte dost blbě.

Asi největší chybou, která kazí skvělý dojem z příběhu, jsou hrubky v textu. Není to, jako když si čtete příspěvek na internetu od patnáctiletého onanisty, nicméně občas tam jsou a oči z toho zabolí. Avšak napadá mě, že pokud nejste zrovna gramatický nacista, může vám to být celkem jedno, sem tam nějaké to i/y se dá přežít. Všechno to stejně vynahrzuje hudba, která do hry padne jako prdel na hrnec a ani jednou se nestane, že by byla rušivá. Protože je jednoduše dobrá.

Nakonec musím říci, že jsem Mrtvé město bez problémů spustil na 64bit Windows 7, takže si ji bez problémů zahrájete i na novějších strojích. Což je fajn a její stažení, instalaci doporučuju, protože jinak byste si tenhle klenot mezi českými adventurami přece vůbec nemohli zahrát. A to by byla velká škoda. Protože pak by si vás vzal nekrofilní hrobník.

Martin Skuřok

Vlčí bouda

SERVER PRO VŠECHNY ZE SMEČKY

SCI-FI - FANTASY - HOROR - KOMIKS - LITERATURA - FILM A TV - HRY - OSOBNOSTI

Vlčí bouda je nový server zaměřený na sci-fi, fantasy a horor. Ať už je to literatura, komiks nebo film a TV, vždy se můžete těšit na bohatou nadílku recenzí, úvah, postřehů a rozhovorů. Hlavním znakem Vlčí boudy jsou měsíční témata, zaměřená na konkrétní událost, osobnost nebo fenomén.

**Neil Gaiman - The Walking Dead - Made in ČSSR
a další**

Nebojte se podívat, co je uvnitř...

vlcibouda.net kontakt: redakce@vlcibouda.net

Úvod do japonského literárního horroru

Díla japonské kinematografie pronikala na Západ přinejmenším od dob Akira Kurosawy, pokud ne již dříve, a i mezi nimi by znalý kinofil objevil filmy, které se o hororovou estetiku jen otíraly, nebo horrory přímo byly. Pro většinu diváků však byl japonský horror jevem neznámým. Situaci změnil **Ringu** Hidea Nakaty, japonský hit z roku 1998, který po několik následujících let obíhal festivaly a celý svět, a přičinil se o skutečnou mánii sledování (a vytváření hollywoodských předělávek) asijských hororů. Tuto renesanci máme již za sebou, ale i když tato konvence již pozřela svůj vlastní ocas, přičinila se o zvětšení povědomí o japonském horroru mezi diváky – také v Polsku¹⁾. V současnosti existuje hromada recenzí, internetových stránek nebo profesionálních článků a prací o filmech tohoto druhu ze Země vycházejícího slunce, a také slušná úroveň znalostí o počítačových hrách a trochu nižší, ale dostačující, o komiksech (o což se nemalou měrou zasazuje obrovský počet milovníků mangy a anime). Ale japonská hororová literatura? Kromě opravdu nepoččetných příkladů objevených se v naší zemi, jsou naše znalosti o ní minimální.

Což neznamená, že není stejně bohatá a charakteristická, jako ostatní popkulturní podoby japonského horroru. I proto stojí za to se jí věnovat, navzdory všeobecnému nedostatku knih a zdrojů na toto téma v anglojazyčném světě.

1. Geneze

Jako ve většině světa, počátky strašidelné literatury v Japonsku je třeba hledat v tradici. A ta strašidelným příběhům nabízela hodně různorodé podhoubí. Duchové a démoni vystupovali v panteonech všech ostrovních náboženství – původního šintoismu, obecného buddhismu i ostatních vírách, pronikajících do Japonska z kontinentální Asie, obzvláště z Číny. Klíčovou roli hrál folklor – prakticky každá vesnice oplývala vlastní mikromytologií, vlastními bohy (*kami*) a obyvatelé se báli unikátních, lokálních démonů

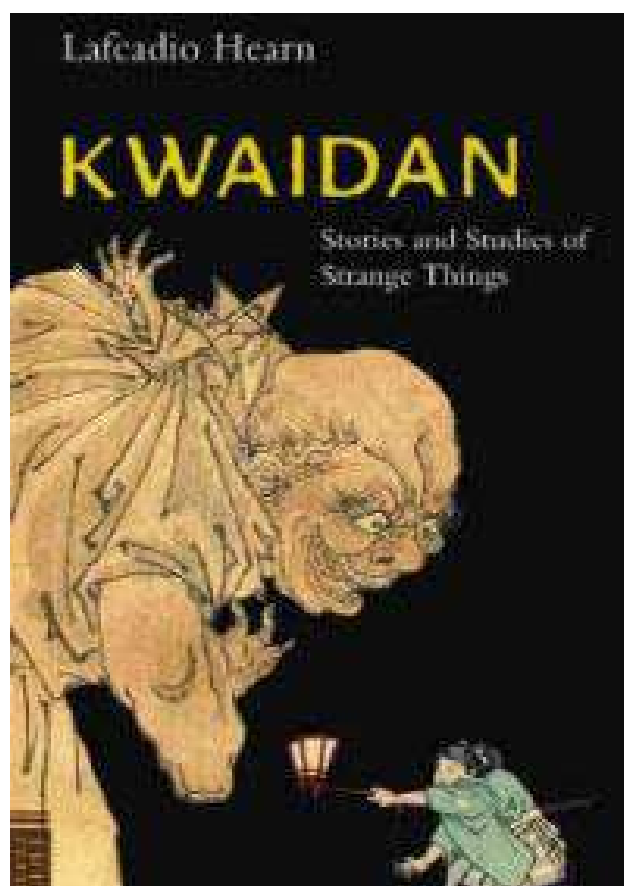
1) A samozřejmě i v Česku. (pozn. překl.)

a netvorů. Lidová vyprávění, rozšiřující se do jiných regionů díky milovníkům podobných příběhů zpočátku ústní cestou, představovala základ prvních pokusů literárního pojetí hrůzy. Nadpřirozená nebezpečí, panteon bytostí z mýtů a záznamy neobvyklých, strachem naplněných událostí, vystupovaly v japonské literatuře od jejích počátků – již v **Genji Monogatari** Shikibu Murasakiho z roku 1008, považovaném za v podstatě první román v historii, se objevují popisy setkání s duchy zrozenými z ženské žárlivosti – ale to, co můžeme uzнат za bezprostřední počátky horroru jako žánru, se zrodilo v epoše vojenských vlád (šogunát, *bakufu*), nazvané obdobím Edo nebo Tokugawa (1603–1868). Ne bezdůvodně – trvalý mír,

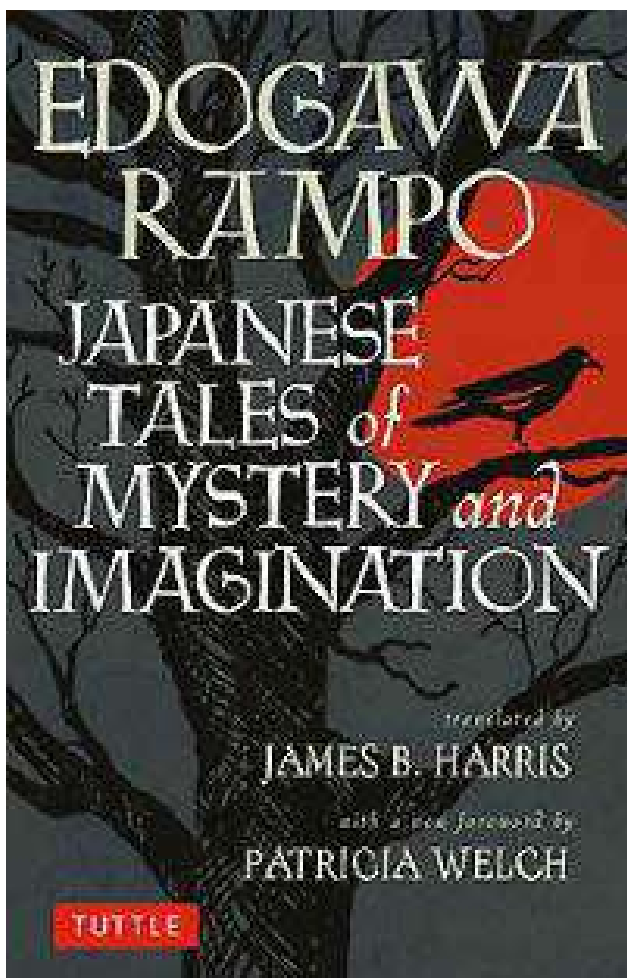
izolacionistická politika, ekonomický růst a s ním spojená široce pojatá urbanizace, nové vynálezy (např. knihtisk) a zrod městské kultury způsobily, že právě v období Edo se japonská kultura stala takovou, jakou ji poznáváme dodnes. Pro prózu byl nejdůležitější rozkvět umění a aktivity rozšiřujících se intelektuálních elit, ale také zrod populární kultury (samotnému horroru poskytlo období Edo rovněž nový inspirační zdroj v podobě populárních městských legend). Budování základů horroru jako žánru pomáhal fakt, že Japonci v tehdejší době holdovali neobyčejným příběhům a historkám. Někteří tehdy pozorovatelný boom pro vše spojené s duchy, démony a podivnými příběhy, popisují jako skutečnou mánii. Není tedy nic divného, že v tehdejších dobách bylo sepsáno mnoho tradičních příběhů tohoto typu, a na jejich základě vytvářena vlastní, originální fikce. Jednou z tradičních zábav ve vyprávění nadpřirozených příběhů (zvaných *kaidan*), spojenou s buddhistickou didaktikou, byla *Hyakumonogatari Kaidankai*. Spočívala v tom, že se skupinka účastníků zavřela v temném pokoji, v němž bylo rozžato sto svíček. Každý účastník odvyprávěl jeden *kaidan*, po čemž zhasl jednu svíčku. Když skupinka skončila stý příběh a pokoj tonul ve tmě, měl se objevit skutečný duch. Tato forma hry měla přímý vliv na zrod literárního žánru nazvaného *kaidan-shu*, v jehož rámci vznikaly kulturní archetypy a podobu domácích duchů tvarující antologie *duchařských příběhů*. Objevovaly se v nich jak vlastní nápady autorů, tak i všeobecně známé japonské nebo čínské příběhy či vyprávění z dávných dob. První publikovanou knihou byla **Shokoku Hyakumonogatari** (Sbírka stovky příběhů o duchách) z roku 1677. Jinými zásadními díly jsou **Otogi Boko** Asai Ryoji, **Otogi Monogatari** Ogity Ansei nebo **Ugetsu Monogatari** Uedy Akinari. Sbírání autentických příběhů z celého Japonska bylo čas zabíjejícím koníčkem mnoha samurajů – vznikla takto např. vlivná antologie více než tisícovek příběhů vyslechnutých od vězňů jejich strážce Negishi Shizue a poté sepsaných jako **Mimi Bokuro** (Pytel uší). Příběhy typu *kaidan* rovněž neobyčejně zpopularizovalo divadlo *kabuki* a *noh*, a mnoho klasických her – zodpovědných především za podobu mstivého ducha jako ženy v bílých pohřebních šatech a s dlouhými, do očí padajícími vlasy – má dodnes na horror v Japonsku vliv. Zmínit stačí jen **Yotsuva Kaidan** (příběh Oiwy, zohyžděné a zavražděné manželkou toužící oženit se s bohatší ženou, kterého poté navštěvuje v podobě upíra se znetvořenou tvář a obrovským okem) nebo **Banchō Sarayashiki** (příběh o služce Okiku, kterou za ztrátu jednoho z deseti cenných talířů utopil ve studni milenec samuraj, a která se poté vrací jako mstivé zjevení). Západ poznal *kaidan-shu* díky americkému novináři žijícímu v Japonsku, Lafcadio Hearnovi, jehož legendární sbírka **Kwaidan** z roku 1903 byla několikrát vydána také v polštině²⁾.

2) Česky 1921 a 1996. (pozn. překl.)

Druhým, pro formativní období japonského horroru důležitým literárním žánrem, bylo tzv. *Suishousetsu* aneb *mystery fiction* (fikce deduktivního myšlení). Lety rostoucí popularity tohoto žánru je meziválečné období, jeho záměrem bylo přenést detektivní fikci, zhlédnuvši se v populárních příbězích A. C. Doylea nebo E. A. Poea, na tuzemskou půdu. U jeho základů stály rovněž elementy *weird fiction*, prózy a dekadentní poesie, gotické příběhy a jistá dávka erotiky a brutality. Za odbočení a směřování původně ryze detektivní zábavné literatury směrem k čistě hororové, odpovídal jeden z nejvýznamnějších japonských spisovatelů, za otce japonské kriminálky označovaný Rampo Edogawa (vlastním jménem Hirai Tarō – pseudonym, doslovně znamenající „chaotické kroky podél břehu řeky Edo“, je fonetickým záznamem japonsky vyslovovaného jména a příjmení jeho osobního idola, E. A. Poeho – Edogaa Aran Po). Ve 20. letech 20. století, v období sociálních nepokojů, všeobecného strašáku války a nacionalistického šílenství, začal Edogawa svou tvorbu tlačit směrem k na tehdejší dobu extrémní próze, obsahující i nadpřirozené prvky. Tento zvrát se ukázal být komerčně úspěšný, a Rampo v tomto stylu pokračoval prakticky až do konce své kariéry. V této pozdní tvorbě autora nemáme, pravda, obvykle moc co do činění s prvky jednoznačně nadpřirozenými (dokonce i když to tak vypadá, obvykle se objeví nějaké racionální vysvětlení), leč rozhodně je možné ji uznat za svérázný psychologický protohorror, využívající obsese

nemocných myslí, posluhující si obrovskou brutaliitou a hustý sexuálními kontexty. Jako příklad hodně známých autorových textů je možné zmínit **Ningen Isu** (The Human Chair) – příběh o spisovatelce, která se z dopisu anonymního autora dozvídá, že tento již pár měsíců přežívá ve speciálně připravené pohovce, kterou si nedávno nešťastnice koupila; **Imomushi** (The Caterpillar) – osudy vojáka, který ve válce s Ruskem přišel o končetiny a o něž se „stará“ krutě jej mučící žena nebo **Kagaki Jigoku** (The Hell of Mirrors) – pojednávající o člověku od dětství chorobně fascinovaným optikou, čočkami a zrcadly, s jejichž pomocí šmíruje intimní život svých sousedů, aby si nakonec pro sebe vybudoval obrovskou kouli vystavenou výlučně ze zrcadel, v níž díky náhodné shodě okolností zůstane uvězněn (všechny tyto příběhy nalezneme v **The Japanese Tales of Mystery and Imagination**, po mnohá léta jediné Rampově anglojazyčné antologii, vydané ostatně z jeho vlastní iniciativy). Díky prvkům sadismu, zvrhlosti a brutálních vražd byl Rampo uznán za autora, který do literatury uvedl estetiku *ero guro nansensu*, spočívající v propojování scén groteskního, extrémního násilí se stejně groteskní erotikou (tato estetika se v nejranějších projevech objevovala především ve vizuálním umění). Nejsilnější autorova díla, jako **Moju** (Blind Beast) – příběh o slepém umělci-vrahovi, vraždícím ženy

v sebou z částí lidských těl vytvořených labyrintech a poté rozhazujícím kusy jejich mrtvol po celém Tokiu – opravdu obsahují prvoplánovou dávku šoku. Rampovo vzdání se klasické detektivní konvenci vytvořilo tzv. Novou školu *mystery fiction*, neobávající se experimentovat s temnými a čím dále divnějšími tématy (náležejí do ní mimo jiné předchůdci japonské science fiction – Yumeno Kyusaku a Unno Juzo), jejíž prvky inspirují japonské hororové spisovatele do dnešního dne.

V rámci zajímavosti je třeba dodat, že v těchto raných etapách rozvoje měl horor v Japonsku problém s představiteli moci, která prvky hrůzy nepovažovala za vhodnou zábavu. Podle badatele japonské kultury Reginalda Horace Blytha, se v roce 1808 šogunova vláda pokoušela zakázat (nebo fakticky zakázala) příběhy, v nichž vystupovala krutost mezi ženami a muži, zločiny zlých žen, ohniví démoni, samy od sebe poletující hlavy, zvířecí upíři, hadi ovíjející se kolem lidských těl a mrtvá těla unášená vodou. Jak dodal Blyth, šlo hlavně o sexuální podtexty historek o duchách. Později, v atmosféře krajního nacionalismu rané moderní éry, měli velké problémy s cenzurou autoři *mystery fiction*, kterýžto žánr byl v jistém okamžiku efektivně zakázán, což přinutilo autory jako Edogawa ke změně stylu nebo ukončení publikování svých prací.

2. Současný japonský horor

Po druhé světové válce horor, jako odvětví bujně se rozvíjející literární fantastiky, prožíval evoluci podobnou západním proměnám tohoto žánru, přičemž se dělil na mnoho subžánrů. A nedá se nijak skrýt, že Japonci milují strašidelné a podivné příběhy stejně horlivou láskou, jako v dobách samurajů a gejš. Byť není próza v případě hrůzy v Zemi vycházejícího slunce možná až tak populárním médiem jako komiks nebo film, i tak se těší zájmu a dočkala se opravdových bestsellerů – a pokud se neprodávala samotná kniha, zcela jistě do rukou širokého okruhu odběratelů padly filmové, mangové nebo grove adaptace mnoha znamenitých autorů. O tom, že se hororový byznys v Japonsku protáčí vůbec ne špatně, již roky svědčí například obrovské edice známých vydavatelství věnované jen a pouze hororu všemožného druhu. Výtečným příkladem je Kadokawa Horror Bunko, vydávající tuny knížek, komiksů a dokonce DVD s touto tematikou – a v jeho katalogu nalezneme zároveň jak klasiky stylu Rampo Edogawy, špičkových autorů ze Západu typu Stephena Kinga, Deana Koontze nebo Roberta R. McCammona, tak i prakticky všechny nejprodávanější domácí autory. Velká část autorů, jejichž jména padnou v další části článku, debutovala právě v tomto nakladatelství. Uděluje také vlastní ocenění, prestižní Kadokawa Shoten Horror Novel Prize.

A jaký je moderní horor Japonska? Jednoznačně odpovědět je těžké. Na první pohled tématickým záběrem a žánrovými formami připomíná ten západní.

Není však zbaven unikátního koloritu. Stále populární je konvence vyrůstající z *kaidan-shu*, nejen v literární formě. Zřejmým příkladem je filmový J-Horror, jakož i ultrapopulární televizní seriál *Kaidan Shin Mimibokuro* (název je překládán, v závislosti na sezóně/celovečerní antologie, jako *Tales of Terror from Japan*, *Tales of terror from Tokyo* nebo jednoduše *Tales of Terror*), formou navazující na staré povídkové sbírky, ale udržovaný v estetice moderního, městského horroru. Většina moderní japonské hrůzy je však silně postmoderní – jak ve smyslu stupně zamotanosti a nevšedních zápletek, tak i ohledně všeobecného mísení žánrů natolik, že mnoho knih je těžké přiřadit ke konkrétní hororové škatulce. Samozřejmě i v literární hrůze nalezneme striktně pro Japonsko unikátní konvence – např. vzpomínané *ero guro nansensu* a rovněž subžánry a hybridy srovnatelné se Západními, ale generující větší invence a získávající větší pozornost. Zde je jako příklad možné uvést tzv. biologický horror. Závěrem je možné dodat, že se v Zemi vycházejícího slunce objevují formáty publikování, které se nikde jinde neuchytili, mnoho populárních, mládežnických hororů vychází např. jako tzv. *light novel*, krátký román, vlastně novelka, v kapesním formátu A6, opatřena množstvím barevných manga ilustrací.

Jednou z vlastností japonské hrůzy, která, naštěstí, znemožňuje seznámení s ní lidem neovládajícím jazyk a nemajícím možnost sehnat knihy přímo v Japonsku, je její relativně řídké překládání

do angličtiny nebo jiných, Evropanovi blízkých, jazyků. Pravdou je, že boom asijských strašidelných filmů přinesl několik překladů známých autorů, ale ve srovnání s bohatstvím literatury této země s velkým odbytem je to rozhodně zanedbatelné množství. Přesto však nalezneme západní vydavatelství, specializující se na japonskou literaturu a vydávající hororové série. Za zmínku stojí především new yorský Vertical, v jehož hororové edici nalezneme několik velkých hitů z Kadokawy; nebo japonský Kurodohan Press, který hodně horroru i sci-fi vydává v angličtině a distribuci uskutečňuje také prostřednictvím přístupného Amazonu (mimo jiné cykly antologií nejlepších hororových povídek od časů Edo do těch současných a podobný cyklus věnovaný japonským epigonům Lovecrafta). Japonský horror občas nalezneme také v tematických sériích věnovaných literatuře ze Země vycházejícího slunce, často vydávaných mainstreamovými vydavatelstvími; občas se zadaří také publikace v sériích prezentujících klasiku světové literatury. Několik vydání je možné objevit i v katalozích vydavatelství specializujících se na komiksy, anime a s nimi spojené zboží, týká se to hlavně *light novels*.

Pro krátkém náčrtu současné kondice japonské hororové literatury, přejděme k několika nejdůležitějším a nejpůvodnějším tvůrcům s odkazem na ty, jejichž díla vyšla v anglickém překladu.

3. Mistři moderní hrůzy

Prezentace současných prominentů japonské literatury musí začít od Koji Suzukiho. Obrovský úspěch jeho románu **Ringu** (Kruh) z roku 1991 a její volná filmová adaptace z roku 1999, která upřela pozornost milionů diváků k hororům z Asie, způsobily, že se vlastně stal symbolem japonského horroru – hodně rozšířené je přirovnání ke Stephenu Kingovi. I když svou cestu ke kariéře začínal specificky – coby učitel ve škole dětem vyprávěl strašidelné příběhy, během psaní debutu byl otcem v domácnosti, starajícím se o dům i děti, zatímco žena pracovala (v téhle souvislosti je třeba dodat, že v současnosti je specialistou na uvědomělé otcovství, autorem mnoha rádců a na kontě má překlady a psaní vlastních pohádek) – od vydání první knihy se stal literárním fenoménem. Již **Rakuen** (Paradise), byť je něčím jako fantasy dramatem o romanci táhnoucí se věky, díky genetické paměti a mimosmyslovému vnímání, mu přinesla uznání a titul historicky druhého laureáta Japan Fantasy Novel Award (v současnosti je členem výboru zabývajícím se výběrem nominovaných pro tuto cenu). Rakuen již obsahoval jisté autorovy oblíbené motivy, ale ty se naplno projeví teprve v, pro potřeby všech možných médií několikrát adaptované (často se zapojením autora), sérii odehrávající se v tzv. Loop-versu.

Řekne-li se Kruh, zcela jistě si vizualizujete dlouhovlasou mokrou upírku, vylézající ze studně a pak z televize, aby vykonala slepou pomstu za dávné křivdy na lidech, kteří neopatrně zhlédli jistou

kazetu. Knížky však prezentují naprostou odlišnou vizi – a přístup k hrůze – než filmové modernizace klasických představ Japonců o duchách. V **Ringu** (Kruh), jediné části série vydané v polštině³⁾, během pátrání po videokazetě, údajně zabíjející lidi, novinář Asakawa a univerzitní profesor Takayama odhalují příběh parapsychologicky nadané Sadako, v dětství zavražděná a vržená do studny – tyto prvky byly využity ve filmové verzi, ale za prvé... není tu žádný duch, přinejmenším v klasickém významu toho slova. Oběti kazety totiž zabíjí (pozor, SPOILER) jistou dávkou sebeuvědomění obdařený... virus, vytvořený v důsledku parapsychologické fúze s vůlí rozhořčené dívky. Samotný román je vlastně příběhem odhalování takřka kriminální zápletky, silně nasycený znepokojující atmosférou neznámého nebezpečí. Následující části pokračují v tradici žánrové nevymezenosti. **Rasen** (Spirála) je lékařský thriller, prosycený vědeckým žargonem (obsahuje dokonce náčrty... šroubovice DNA) a teoriemi, který ve finále nabírá podobu apokalyptického horroru. **Rūpu** (Smyčka) je zase science fiction o virtuální technologii spojené s vizí konce světa vyvolaného epidemií rakovinotvorného viru s takřka stoprocentní nakažlivostí, a při té příležitosti

3) V českém překladu naštěstí vyšly první tři části, **Kruh** (2004), **Spirála** (2006), **Smyčka** (2008). (pozn. překl.)

i svébytnou metafikcí, protože se ukazuje, že svět představený v předchozích částech byl pouze... počítačovou simulací. Všechny části cyklu pak spojuje vědecko-fantastické založení strachu a hrůzy na paravědě (spojené mimo jiné s genetikou, parapsychologií, evoluční teorií, virologií), s občas až absurdně nepravděpodobnou, ale obvykle vnitřně spojitou a překvapující škálou využití – samotná idea viru, rozšiřujícího se prostřednictvím médií (a videokazeta je pouze první ohnisko) je rozehrána tak, aby čtenáře vtáhla do víru zvažování hrůznosti takového konceptu. Pozvolný, důstojný styl vyprávění a atmosféra, která je ozvěnou estetiky klasického horroru, dílo jen doplňují. Je třeba dodat, že cyklus doplňuje sbírka tří novel **Ba-sudei** (Birthday)⁴⁾, představující rozvinutí příběhu Sadako z pohledu žen do něj zapojených a epilog k trilogii; a v roce 2012 vznikla pátá kniha, **S**, v níž se kletba Sadako projevuje v prostředí... současného cloud computing⁵⁾ (Suzuki ji psal s myšlenkou filmové verze, která se nakonec ztělesnila v podobě nevalně přijatého filmu *Sadako 3D*).

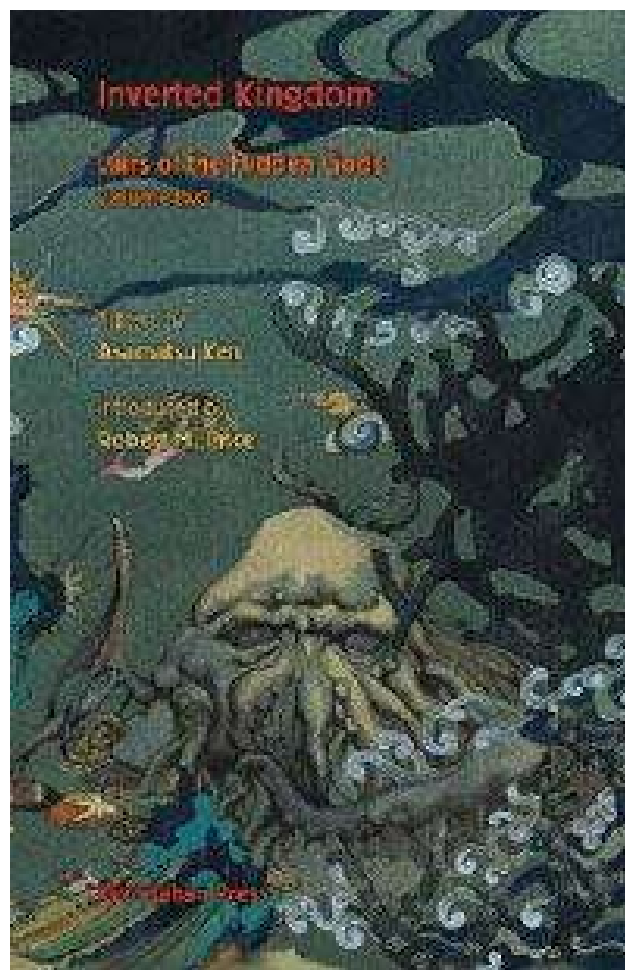
Suzukiho hororová bibliografie by se zcela jistě uzavřela po rozjeté sérii Kruhu a sbírce hodně tradičních povídek o duchách, koncentrujících se kolem motivu vody **Honogurai mizu no soko kara** (Temné vody – 1999). Samotného autora trápila ona škatulkovitost, kterou i tak od počátku překračoval, takže prohlásil, že už žádný horror nenapiše. Po letech se však k tomuto žánru vrátil knihou **Edge** (2008), apokalyptickým horrorem, v němž se vyšetřování ohledně zmizení osob mění v katastrofický příběh o rozpadu světa na kvantovém základě a odhalení, že matematika, kterou známe, nefunguje tak, jak jsme si mysleli (s paleoastronautikou a předpověďmi Mayů jako bonusem). Později denní světlo spatřil nejdivnější projekt **Drop** (2009), horror odehrávající se v kabince veřejné toalety (ne bezdůvodně – exkrementy v Japonských mýtech a městských legendách obývá široká plejáda potvor a duchů, takže i vykonávání fyziologických potřeb je jen zřídkka kdy bezpečné), vydaný na... roli toaletního papíru společnosti, která jej vyrábí. Nezvyklý marketingový tah nebo inovativní přístup k formě? Těžko říci, ale, jako u ostatních autorových děl, hajzlpapír s příběhem byl přeložen do angličtiny a je možné ho získat na internetu.

4) V originálním článku Marek Grzywacz u některých zmiňovaných děl uvádí pouze jejich anglické názvy. V překladu jsme se pokusili u co největšího počtu dohledat a uvést názvy původní a jejich anglické/české ekvivalenty uvádíme v závorce. (pozn. překl.)

5) Kamarádka wikipedie o cloud computingu tvrdí, že to je „na Internetu založený model vývoje a používání počítačových technologií. Lze ho také charakterizovat jako poskytování služeb či programů uložených na serverech na Internetu s tím, že uživatelé k nim mohou přistupovat například pomocí webového prohlížeče nebo klienta dané aplikace a používat je prakticky odkudkoliv. Uživatelé neplatí (za předpokladu, že je služba placená) za vlastní software, ale za jeho užití. Nabídka aplikací se pohybuje od kancelářských aplikací, přes systémy pro distribuované výpočty, až po operační systémy provozované v prohlížečích.“ http://cs.wikipedia.org/wiki/Cloud_computing (pozn. překl.)

Zájem o viry a záhady DNA přibližuje Koji Suzukiho k již vzpomínané, v Japonsku se dobře mající, konvenci biologického horroru. O co vlastně jde? Je to hrůza se silným prvkem sci-fi a lékařského horroru, založená na představování a zobrazování šokujících experimentů s Přírodou a lidským tělem, obvykle plná tzv. body horroru. Typickým děsivým motivem tohoto subžánru je genetické inženýrství a biotechnologie, ale najdou se i odlišné zajímavé mutace – známý autor Kobayashi Yasumi psal v jedné ze svých sbírek např. o groteskních efektech lidsko-zvířecích transplantací. Skutečným mistrem biologického horroru je však nepochybně Hideaki Sena (vlastním jménem Hideaki Suzuki). Slávu (společně s Japan Horror Novel Prize) mu přinesl **Parasito Ivu** (Parasite Eve, 1998), román, jehož kultovní status (rovněž i mimo Japonsko, byť oficiálně v angličtině vyšel mnohem později – filmová práva chtěla od autora koupit dokonce popová hvězda Madonna) umožnil potěšit japonských RPG, Squaresoft, vytvořit sérii pokračování v podobě videoher. Příběh vypráví o vědci jménem Toshiaki, jehož žena Kiyomi umírá během ne zcela vyjasněné automobilové nehody a manžel se rozhoduje transplantovat její játra čtrnáctileté Mariko. Sužován podivným pocitem se však rozhodne buňky z orgánu zemřelé prozkoumat v laboratorních podmínkách a odhaluje, že mitochondrie⁶⁾ – nejtajemnější prvky lidských buněk – jsou v podstatě osobním, symbiotickým druhem bytostí, navíc obdařeným kolektivní inteligencí. Již od samotného počátku řídily události, což neznamena nic dobrého pro nebezpečí si neuvědomující Mariko. Román je natolik specifický, že zhruba dvě třetiny jeho obsahu tvoří v podstatě rozlehlé a hodně podrobné popisy lékařských a vědeckých procedur, společně s popisem vědeckých teorií stojících u jejich základů (autor je ostatně farmaceutem a profesorem, píše rovněž vědecké knihy – po Parasito Ivu publikoval mimo jiné práci na téma... mitochondrií), finálové kapitoly jsou pak již čirým šílenstvím, plným šokujících transformací lidského těla, krutého osudu všech včetně hlavních hrdinů (i s absolutně nechutnou scénou znásilnění), a šíleně plastické grotesky. A i když pro román klíčové přesvědčení Evi-1 o „mitochondrické Evě“, ojedinělé prehistorické ženě, jejíž mitochondrické geny zdědilo celé lidské pokolení; divoké spekulace

6) „(...) membránově obalená organela, kterou lze nalézt ve většině eukaryotických (např. lidských) buněk. Dosahuje obvykle rozměrů v řádu několika mikrometrů a v buňce se jich může vyskytovat několik stovek, ale i sto tisíc. Obvykle se považují za struktury klobásovitého tvaru, nicméně v řadě případů vytváří spíše bohatě se větvící síť vláken po celé buňce. (...) podílejí [se] na (...) procesech, jako je buněčná diferenciaci, buněčná smrt i kontrola buněčného cyklu a růstu. Na druhou stranu mohou mít poruchy jejich funkce za následek různá mitochondriální onemocnění, která obvykle souvisí s neschopností správně provádět metabolické mitochondriální pochody. Některé vlastnosti mitochondrií je činí unikátními z evolučního hlediska. V mnohých ohledech totiž připomínají bakterie (...)“.
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Mitochondrie> (pozn. překl.)

o odlišném genomu mitochondrií a teorie endosymbiózy již zastaraly a všeobecně měly jen nízké vědecké opodstatnění, nijak to nezmenšuje znepokojující a odpuzující charakter vize specifické invaze z vnějšku lidských buněk. Sena potvrdil svůj talent pro vytváření vize biotechnologického šílenství mimo jiné druhým románem **Brain Valley**, který mu přinesl nejprestižnější vědeckofantastickou cenu v zemi, Nihon SF Taisho Award. Zajímavé je, že se jeho zájem o obohacování fikce vědeckými fakty postupně zvětšoval. V Brain Valley je, dle jeho vlastního mínění, tolik odkazů na biochemii mozku, znakovou řeč používanou šimpanzi, teorii umělého vytváření organismů a vědeckých základů okultních zkušeností typu únos mimozemšťany, klinická smrt nebo OOB⁷⁾, že ke knize přidal speciální list s otázkou, zda takto vědou přesycená kniha poskytuje čtenáři ještě nějakou zábavu. Obdržel 87% kladných odpovědí, což snad svědčí ve prospěch japonských čtenářů.

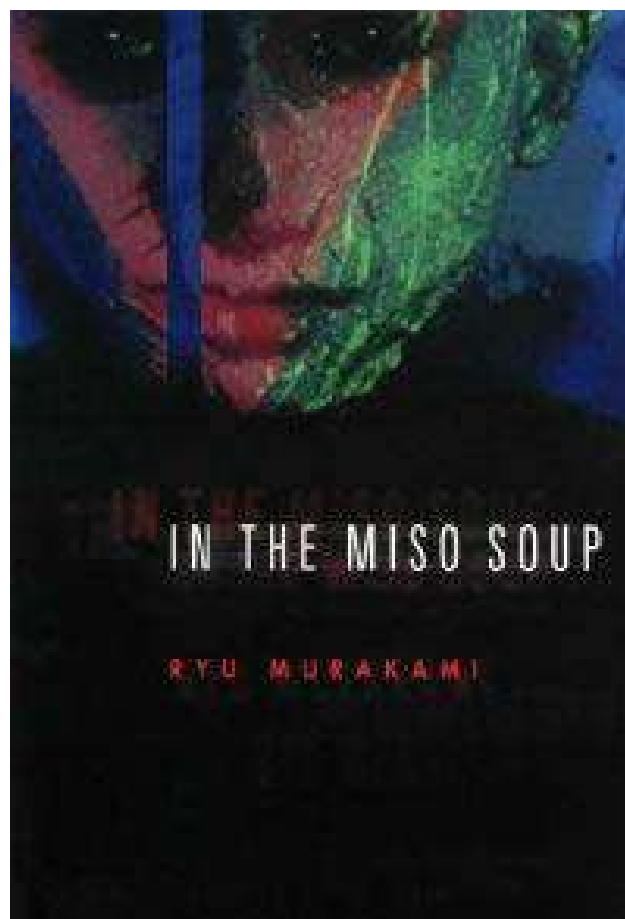
Jiným zajímavým a oblíbeným hororovým autorem je Yūsuke Kishi. Tento ekonom, dříve pracující v pojišťovnictví, se dal domácím fandům hrůzy poznat jako nezvykle nápaditý autor-freelancer, hodně často adaptovaný na velké plátno (mimo jiné filmy ze série Kadokawa Horror Collection, korejský horor

7) Out of Body Experience (OOBE) – zkušenosti/zážitky z pobytu mimo fyzické tělo, kdysi nazývané astrální cestování. (pozn. překl.)

Geomeun jib (Black House, 2007) anebo film Takashiho Miike *Aku no kyōten* (Lesson of the Evil, 2012)). Do angličtiny byl dosud přeložen jediný jeho román **Kurimuzon no Meikyū** (Crimson Labyrinth). Vypráví o *salarymanu* (korporativním obchodníkovi), který se po propuštění z firmy stává alkoholikem bez domova (je to aktuální sociální komentář – ještě donedávna, když si někdo našel zaměstnání v japonské korporaci, mohl počítat s tím, že bezpochyby vydrží v jedné firmě až do důchodu, změnila to však v době krize zavedená americká škola řízení společnosti). Jednoho dne, po ztrátě vědomí minulé noci, se hlavní hrdina probouzí v labyrintu složeném ze skalních masivů červené barvy. Tam se setkává s jedenácti sobě podobnými vyvrženci a poté, co uzavře spojenectví s odcizenou ženou vytvářející porno komiksy, se bude muset zapojit do tajemné hry k potěše blíže neznámých pozorovatelů. Poměrně paranoidní atmosféru románu budují technologické zvraty, ovladače herních konzol připomínající přístroje vnucené hráčům, nebo průvodci ve zvířecích maskách, objevující se na obrazovkách, ale také vize schizoidní reality show nebo podobné atrakce jako kanibalistické něcojakoombie. Zajímavé je, že o fantasy hodně se otírající horror *Kurimuzon no Meikyū* je poměrně vzdálený hlavnímu proudu Kishiho tvorby, který nejráději píše knihy o sériových vražích, usazené v současném Japonsku a opírající se o hodně aktivní a organizačně ucelené hnutí *mystery fiction*. Autoři tohoto žánru často píší také horrory, příkladem může být dvojice jiných autorů, publikujících u Vertical, Asa Nonami a Natsuhiko Kyogoku, aktivně působící právě v těchto kruzích. S ohledem na hodně populární sérii o vymítači-podvodníkovi Kyogokudo (započatá **Ubume no natsu** (Summer of Ubume)), který často měří síly se skutečnými bytostmi japonského folkloru (autor se soukromě specializuje na vyhledávání lidových příběhů), stojí za zapamatování hlavně druhý zmíněný autor. Tyto knihy mu přinesly rozpustilé označení „japonský Neil Gaiman“. Vraťme se ale ke Kishimu. Ten má, pravda, na kontě rovněž čistě futuristické literární vize, ale největší slávu mu přinesla plejáda psychicky pokřivených (a věrohodně vykreslených) vrahů. I v psychologickém ranku jej napadají rovněž dějově hodně komplikované čistě hororové nápady, jako román **ISOLA** o mladé dívce, trpící extrémním rozdvojením osobnosti, která ve své mysli shromáždila až třináct různých osobností... z nichž jedna může být, ale nemusí, skutečným nebezpečným démonem, s nímž bude bojovat mladá terapeutka (telepatie je motivem prolínajícím se celou autorovou tvorbou).

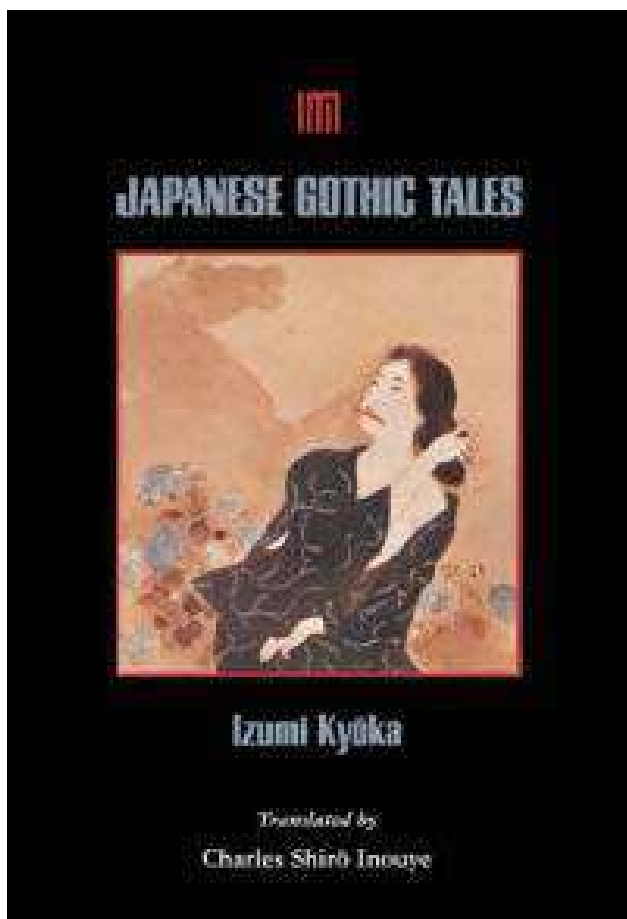
Poslední autor, kterého by se slušelo připojit k panteonu mistrů moderního japonského horroru, je Rjú Murakami, skutečný renesanční člověk, režisér (mimo jiné legendární BDSM drama *Tokyo Decadence*), scénárista, hudebník, televizní celebrita, sociální komentátor, ale především neobvykle úspěšný, a i na Západě uznávaný spisovatel. Jeho romány je

obvykle možné zařadit do jakkoliv temné, šokující a sociálně angažované literatury hlavního proudu, ale několika z nich – díky zálibě v brutálních gore scénách, mučení a analýzách nemocných, patologických osobností a jejich vztahů s jejich oběťmi – se přibližuje horroru stylem, který na Západě reprezentuje Patrick Senecal nebo Jack Ketchum, i když s mnohem většími nároky na zařazení do tzv. vyšší literatury. Konec konců, jeho knihy, obsahující tyto vlastnosti, jsou dokonce avizovány jako psychohorrory nebo psychothrillery. Jednou z nich je **Ōdishon** (Audition), díky uznávané filmové verzi Takashi Miikeho známý příběh o vdovci, který pomocí castingu k neexistujícímu filmu hledá manželku a naráží na životem ukrivděnou psychopatku, což vede k extrémně krvavému finále. Jinou knihou tohoto typu z Murakamiho bibliografie je **In za Misosúpu** (In The Miso Soup, 1997). Jde o příběh mladého floutka, který za peníze provází zahraniční turisty po Tokijských čtvrtích červených lucerniček. Když se stane průvodcem tlustého Američana jménem Frank, libujícího si ve čtvrcení nedospělých prostitutek, příběh se mění v krvavý horror, založený na odhalení unikátního porozumění, které se vytváří mezi zbloudilými hrdiny.

4. Japonský post-gotik

Zajímavým prvkem v historii japonského horroru je popularita gotické literatury. I když jde o evropský produkt a naši gotikou inspirované příběhy se

objevily teprve po otevření se Japonska světu v době Meijiho restaurace⁸⁾, již dříve se v Zemi vycházejícího slunce objevovali vypravěči příběhů mentálně a esteticky se přibližujícím ponuré, okultismem a sexuálními obsesemi nasáklé atmosféře *Otrantského zámku* nebo *Mnicha*. Na přelomu 18. a 19. století začal budovat úspěšnou kariéru Santō Kyōden, bývalý pornograf (!) (je vlastně považován za prvního japonského moderního autora). Tématikou jeho příběhů, odehrávajících se obvykle v japonském „středověku“, jsou zrada, pomsta, osudové a utiskované ženy, mučení ale také démoni, duchové a především černá magie, čerpaná z lidových představ a pověr. Gotickou literaturu však nepochybně Japoncům přiblížil především v epoše modernizace nezvykle populární Edgar Allan Poe a právě díky jeho inspiraci začaly zástupy autorů vytvářet příběhy, které jej kopírovaly, ale obsahovaly také gotické vzorce lokálního koloritu. Mistrem gotizujícího románu před druhou světovou válkou byl Kyōka Izumi, jehož sbírka nejlepších textů s všeřikajícím názvem **Japanese Gothic Tales** byla vydána v angličtině roku 1996. Je to hodně těžká literatura (v originále si autor dopřával, mimo jiné, mnohé inovace v psané formě), využívající především romantismus ve spojení s nadpřirozenem, utrpením a smrtí,

8) Série reforem japonského císaře Meijiho (Meidžiho), které začaly po roce 1869 měnit zastaralé feudální Japonsko v moderní industrializovaný stát dle evropského vzoru. (pozn. překl.)

vyhýbající se tupému velebení temnoty, na něž je nejednou možné narazit v evropské gotice – pravda, je v ní přítomná bizarnost i vkusně dávkovaná erotika, ale obecně se kritici shodují, že Kyōkiho gotika je, na rozdíl od euroamerických vzorů, mnohem delikátnější, co se týče formy. Charakteristickou vlastností projevující se v autorově tvorbě je změna evropského morálního kódu (a jeho antiteze v postavách záporných hrdinů a monster) ve prospěch v Japonsku platného konfuciánsko-budhistického etického modelu. Dalším důležitým románem pro rozvoj post-gotické literatury v Japonsku je **Dogura Magura** (nebo **Dogra Magra**, záleží na zdroji) při příležitosti *ero guro* již zmiňovaného Yumeno Kyusaku. Tato v roce 1935 vydaná novela spojovala mnoho prvků, symbolů a alegorií a udržovala enigmatickou, místy až hodně surrealistickou atmosféru. Sahající po vzorci proto-science fiction vycházející od Frankensteinova, analyzuje téma konsekvence zasahování člověka do zákonů Přírody – a dodává k tomu budhistické motivy. Příběh sám o sobě pojednává o ztrátou paměti trpícím člověku, uvězněném v tajemné nemocnici, v němž se mu podivní lékaři pokouší vrátit paměť. Zápletka, pro jejíž odhalení může čtenář využívat pouze stejně skoupé znalosti jako hlavní protagonista, se dotýká povahy hrdiny. Je obětí šílených experimentů, bláznem, nebo snad nebezpečným vrahem, opakujícím jistě vzorce chování, které přinesly neoblubu jeho předkům a vrhly na ně špatné světlo?

Díla, inspirovaná Poem, evropským romantismem, dekadencí a také klasikou gotického románu, vznikala v Japonsku po všechny dekády poválečné historie a objevují se i dnes, i když člověku zvenčí je, vezmeme-li v potaz nízký počet překladů, dostupný omezený náhled do této odnože japonského horroru. Existuje však osobnost, která zaslouží zvláštní pozornost. Je to Yumiko Kurahashi. Označovat ji za gotickou autorku by bylo zbytečným zevšeobecněním (i když sama tak nějak akceptuje sounáležitost s těmito konvencemi, obzvláště v japonskou poezii konceptuálně přetvářejících sbírkách **Cruel Fairytales for Adults** a **The Collection of Gothic Contes**), neboť stejně hodně vděčí jak Kafkovi za vypůjčování atmosféry z jeho díla, tak i dílům moderních filosofů (obzvláště francouzských se Sartrem v čele). Mezi jejími inspiracemi se však nachází také Poe nebo Ernst Theodor Amadeus Hoffman. Pro literaturu byla objevena po vydání **Partei**, zajímavě odhalujícímu život v Japonské komunistické straně. Důležitým faktem je, že autorka ve svých dílech prezentuje feministický pohled, využívá sociální i sexuální role žen a zapojuje to všechno mezi ostatní elementy science fiction, klasického mysteriózního příběhu, navazování na mytologii mnoha asijských zemí nebo na japonské a evropské divadlo, perverze a surrealismus, abstraktní poetiku a hrůzy narušující všednost představovaných postav. Na Západě je dostupný pouze zlomek její tvorby v podobě oceňované sbírky **The Woman with**

the Flying Head and Other Stories, vydané v sérii představující japonskou ženskou literaturu vydavatelství M. E. Sharpe, a několika povídek v antologiích. Každý, kdo má zájem, se pak může se specifickou atmosférou jejích intelektuálních a nezvykle individuálních děl z pomezí horroru seznámit díky internetově dostupné povídce **Apollo's Head** (publikoval ji internetový literární magazín World Without Borders, <http://wordswithoutborders.org/article/apollo>). Vypráví o ženě, která v lese najde zlatou zář vydávající... uťatou hlavu chlapce, kterou si odnese domů a, k nelibosti snoubence, ji pěstuje ve váze jako rostlinu.

Je třeba dodat, že fascinace klasickým evropským a americkým horrorem přinesla do japonské hororové literatury i monstra a nadpřirozené bytosti, které s ní jsou spojovány, ale do té doby v prezentovaném panteonu domácích *yokai* (monstra různého typu) nevystupovali. A samozřejmě i duchy. Uvedení do popkultury potvor jako je Frankensteinovo monstrum, vlkodlaci, židokřesťanští démoni, čarodějnice, mumie nebo ostatně i upíři vedlo k mnoha plytkým návratům známých příběhů a divných míšmašů (obzvláště v anime nebo manze, která tato témata využívá často a ráda), ale také k několika pozitivně originálním a schémata míjejícím vizím. Nejjednodušší je ukázat to na příkladu věčně populárních upírů, v Japonsku zvaných *kyuuketsuki* – zbývá jen dodat, že na rozdíl od na upířský folklor bohaté kontinentální Asie, v Japonsku místní pověry ohledně bytostí vampýrské povahy neexistovaly. Upíři byli do japonské literatury přivedeni až ve třicátých letech knihou *mystery fiction* autora Seishi Yokomizo **Dokuro-Kengyo** (Death's-Head Stranger, 1939). Šlo o svéráznou reinterpretaci Draculy, přenesenou do časů Edo. V šogunově zámku se zjevoval tajemný cizinec v doprovodu dvou žen. Ukazuje se, že to jsou upíři, kteří se snaží v sobě podobného upíra proměnit mladou šogunovu dcerku Kagero. Zachránit ji může pouze věrná služka. Zajímavostí je, že román obsahuje pro japonský nacionalismus charakteristické xenofobní prvky a Draculův epigon se zdá být skutečnou historickou postavou Shiro Amakusem, který se proslavil jako mladý rebelující křesťan. Od dob tohoto předchůdce se v Japonsku objevilo mnoho románů a ság obsahujících upířské postavy. Část z nich umísťuje krvežíznivé bestie do hodně zajímavých prostředí a kontextů. V popkultuře silně usazené konvenci je nepochybně unikátní série **Vampire Hunter D** Hideyuki Kikuchiho. Série *light novels*, rozjetá v roce 1983 a doteď čítající 38 částí, vypráví o potulném lovcu upírů, který je sám poloupírem. Realita, v níž tento legendární bojovník žije, je plná monster, silných vampýrských rodů a vlkodlačích vagabundů – kdysi však existovala nám známá Země, ještě před tím, než ji velká válka změnila v pouštinu a její obrovskou část uvrhla zpátky do středověku. Gotická atmosféra se sráží se science fiction, mnoho akce, hra se stereotypy, no a ilustrace slavného Yoshitaki Amano (*Final*

Fantasy) – tyto elementy vytváří opravdovou klasiku a angličtiny znalý čtenář se se značnou částí série může seznámit díky vydavatelství Dark Horse Books. V rovině ambiciózní přeměny upířského mýtu rozhodně vystupuje román na tvrdou fantastiku, space operu a cyberpunk se specializujícího Mariko Ohary **Ephemera The Vampire** (1992). Upíři jsou zde parazity, kteří se dostávají do lidského těla a nahrazují srdce, poté pokřívují fyziognomii nositele do nových forem. Příběh vypráví o neplodné ženě, která bere, tváří v tvář blížící se upířské invazi, pod ochranu mladou upírku. Jako perličku již zmiňme jen, že příběh je silně inspirován filmem Johna Carpentera *The Thing*.

5. Lovecraft a Japonsko

Zajímavé je, že se Japonsko může pochlubit značným procentem spisovatelů, kteří se vydali cestou vytyčenou jiným klasikem – Howardem P. Lovecraftem. Dílo tvůrce Mýtu Cthulhu se v Zemi vycházejícího slunce objevilo poměrně brzy a vybudovalo mezi mnoha oddanými fanoušky obrovskou poptávku po žánru vesmírného horroru. Domácích autorů těžících z Lovecraftova dědictví se objevilo hodně, v rámci Mýtu vzniklo přinejmenším několik oblíbených sérií, nespočet fanouškovských prací, ale také antologie sdružující texty nejlepších hororových autorů, inspirované Samotářem z Providence, např. obrovská sbírka **Cthulhu kaii-roku** (Cthulhu Mysterious Documents). Angličtiny znalý čtenář se mohl přesvědčit o bohatství vesmírného horroru z Japonska díky Kurodohan Press, které vydalo okázalou kolekci tématických povídek, obsažených ve čtyřech svazcích nazvanou **The Lair of Hidden Gods**. Autor, který sbírku editoval, Ken Asamatsu, sám tvoří takřka výlučně příběhy založené na Lovecraftových vizích. Zajímavým se jeví jeho román **The Queen of K'nyan** založený na prvcích Lovecraftem (coby ghostwriterem) takřka zcela napsané povídky Zealii Bishopa *The Mound*. Je to příběh o mumii neznámé (a pravděpodobně ne zcela lidské) rasy vykopané v Číně a převezené do výzkumného institutu v Tokiu. Tam molekulární bioložka Morishita Anri provede výzkum DNA nalezeného objektu. Čím déle se tím zabývá, tím divnější sny se jí zdají – stává se v nich čínskou holčičkou, podstupující kruté výzkumy v táboře císařského vojska během druhé světové války. Rychle se ukazuje, že se mumie sama chtěla nechat objevit, korporace financující výzkum má zlověstné úmysly a klaustrofobní budova plná laborantů se stává opravdovou pastí.

Ke známým japonským autorům tvořícím v odkazu Mýtu Cthulhu je možné zařadit Juna Kazamiho. Jeho série **Cthulhu Opera** ukazuje svět jako vystřižený ze space opery, v němž se parapsychologicky nadané děti musí postavit moci Prastarých Božstev a Azathotově kosmickému chaosu. Jinou autorkou, absolvující dlouhou romanci s Mýtem, je již nežijící Kaoru Kurimoto. Tato spisovatelka, proslavená hlavně rekordní délkou fantasy ságy **Guin Saga** (126

dílů), spojila své životní dílo s lovecraftovskou stáří mimo jiné v **Haunted Guerilla** – příběhu o cestě mladé spisovatelky na ostrov v Jižním Pacifiku, o němž kolují fámy, že na něm byl spatřen živý dinosaur, který ale ovládá podivná sekta Měsíční křížová cesta. Jiné autorčiny romány – **Shui-hu chan in the interno** a **Devil Water Margin** – popisují epický konflikt (který je svéráznou novou verzí čínského eposu **Shuihu Zhuan**) mezi Prastárymi Božstvy a původními Japonskými bohy a monstry, uprostřed kterého se musí prostí obyvatelé země nějak udržet při životě. Spojování Mýtu s domácími literárními nápady je populární, skvěle se pro to hodí biologický horror, čehož příkladem je již vzpomínaný román Kazami ale také **Devil in Double Helix** jakéhosi Umeahary Katsumuniho. Posledním jménem – a západním fanouškům japonské popkultury zřejmě nejvíce známým – o němž je třeba se v kontextu nestoudného vypůjčování zmínit, je Chiaki J. Konaka. Proslul jako scénárista mnoha inovativních anime seriálů (mimo jiné *Texhnolyze*, *Serial Experiments Lain*, *Big O*, *Rah Xephon*, *Hellsing*, *Ghost Hound*, *Armitage III*), je ale také jedním z největších popularizátorů Lovecrafta v Japonsku (své vášni natolik oddaným, že dokázal protlačit polomořské bytosti ze *Stínu nad Innsmouthem* do... seriálu o pokémonových stvořeních **Digimon Tamers**). Konaka má na kontě několik povídkových sbírek, v nichž rozvíjí koncepty vesmírného horroru, a také román **Marebito**, který poté zfilmoval s režisérem Takashi Shimizu a jeho týmem zodpovědným za kultovní sérii *Ju-On*. Kromě toho je také zodpovědný za jediný seriál v historii Japonska, který je přímou adaptací Lovecraftova díla, přesněji řečeno již zmiňovaného *Stínu nad Innsmouthem*, k němuž přidal domácí sociologickou vrstvu v podobě nastolení problematiky vylidňování vesnic prostřednictvím migrace mládeže do měst.

6. Shrnutí

Japonský literární horror, podobně jako celá japonská popkultura, se zdá být poměrně eklektickou fúzí tuzemských tradic s americkými a západními vlivy, které do země pronikly ve druhé polovině 19. století a dodnes aktivně ovlivňují příběhy, vytvářené japonskými tvůrci, inspirujícími se velkými díly z dovozu a na jejich základě tvořícími vlastní unikátní obsahy nebo překvapující předělávky známých motivů. Současně při prohlížení prvků, pronikajících příběhy těch nepočtených povídek nebo románů, k nimž má přístup anglojazyčný čtenář, vidíme, že je to horror divný, cizí ve své stavbě nejrůznějších, viditelně nesořodných motivů a nepochybně usazený ve specifické japonské mentalitě (obzvláště v otázce emocí a jejich expresí) a také v přístupu k vyprávění příběhu. Všichni fanoušci popkultury ze Země vycházejícího slunce se shodnou, že je to pouze pro její dobro – a horror zde není výjimkou. Od čistě zábavných příběhů samurajů v pokoji plném svíček

až po hrozby skryté v lidském těle, nebo psychice odhalující příspěvky dnešních autorů je ten zvláštní charakter literatury, rozvíjející se souběžně s ustanovením se a přeměnou kultury celého státu, charakterizujícího se rovněž vždy znatelnou odlišností, stále přítomen. Nemá cenu si nalhávat, že se v nejbližších letech zvětší počet překladů nebo přinejmenším prací přibližujících nám japonský horror v literární podobě. Je rovněž těžké prorokovat, zda se nějakému dalšímu dílu typu Kruhu podaří kolem sebe vybudovat legendu, vedoucí k většímu zájmu o toto téma (fakt, že Koji Suzuki je jediný japonský hororový spisovatel, jehož prakticky celé dílo bylo vydáno v angličtině, hovoří sám za sebe). Literatura, plná duchů vycházejících z folkloru a současných nepokojů Japonska, je tedy tématem spíše pro pátravé, které neodradí minimální počet polských/českých publikací a kteří jsou schopni prohrabávat se sbírkami dostupnými na Amazonu za účelem hledání něčeho pozoruhodného. Dokonce i většina milovníků japonské kultury zná výše zmiňované tvůrce spíše díky jejich scénářům k anime či videohrám nebo skrze (celkem rozšířené) filmové adaptace, aniž by došli k literatuře, která tvoří základ jejich tvorby. Přesto má však cenu a smysl hovořit o Japonské literární hrůze – byť by jen pro to, aby se poukázalo na horror ne sice známý, ale přesto plný nám neznámých možností.

Marek Grzywacz

*Se souhlasem autora i vydavatele
přeloženo ze stránek Horror Online
Překlad: Honza Vojtíšek*

Vybrané zdroje:

- Norkio Reider, „*The Emergence of Kaidan-shu: The Collection of Tales of the Strange and Mysterious on the Edo period*“, *Asian Folklore Studies* 4/1/2001, http://www.kaidan.org/review_lit_k2.html
- Agnieszka Kijewska, „*Kaidan – Tradycyjne Japońskie Opowieści o Duchach*“, *Horror Reviews*, http://horrorreviews.pl/readarticle.php?article_id=iš
- Ho-Ling Wong, *Chaotic Steps in Japanese Crime Fiction: A Brief History From the 1920s-1940s*, *Criminal Element*, <http://www.criminalelement.com/blogs/2011/05/chaotic-steps-in-japanese-crime-fiction>
- Rozhovor s Koji Suzuki, *Japan Reviews Net*, http://www.japanreview.net/interview_Koji_Suzuki.htm
- Randy Kennedy, „*Bringing Out the Horror of What He Knows Best*“, *The New York Times* 01. 11. 2004, http://www.nytimes.com/2004/11/01/books/01.html?_r=0
- Lisa Lynch, „*Tech Flesh 4: Mitochondrial Combustion at Club Paradise*“ (rozhovor s Hideaki Senou), *Ctheory.net* 05. 09. 2001, <http://www.ctheory.net/articles.aspx?id=26>
- Peter Gutierrez, *Exclusive Interview with Hideaki Sena*, „*Creator of PARASITE EVE*“, *Firefox News* 09/5/2008, <http://firefox.org/news/articles/1891/1/Exclusive-Interview-with-Hideaki-Sena-Creator-of-PARASITE-EVE/Page1.html>
- Mari Kotami, „*Techno Gothic Japan: From Seishi Yokomizo's „The Death's-Head Stranger“ to Mariko Ohara's Ephemera the Vampire*“ [V] „*Blood Read: The Vampire as Methapor in Contemporary Culture*“, *University of Pennsylvania Press* 01. 10. 1997
- Lawrence C. Bush, „*Asian Horror Encyclopedia*“ internetová verze, <http://www.angelfire.com/sk3/asianhorror/>

Rjú Murakami

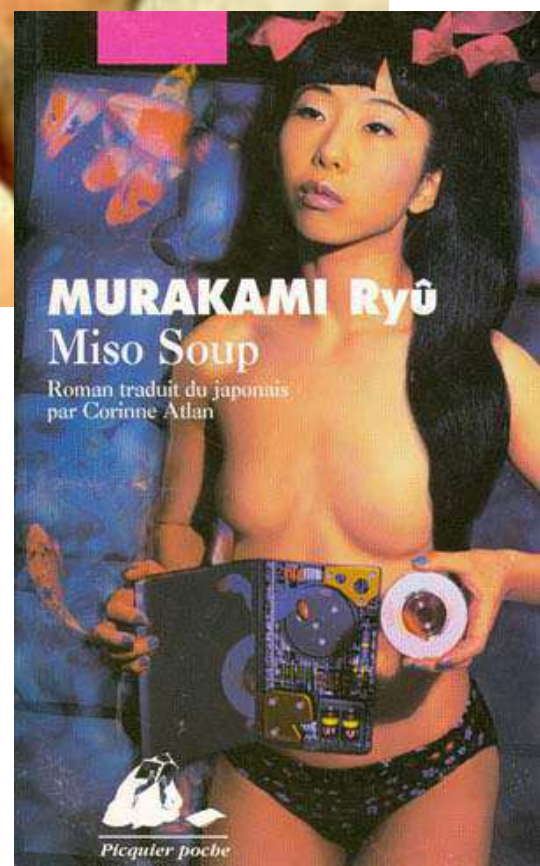

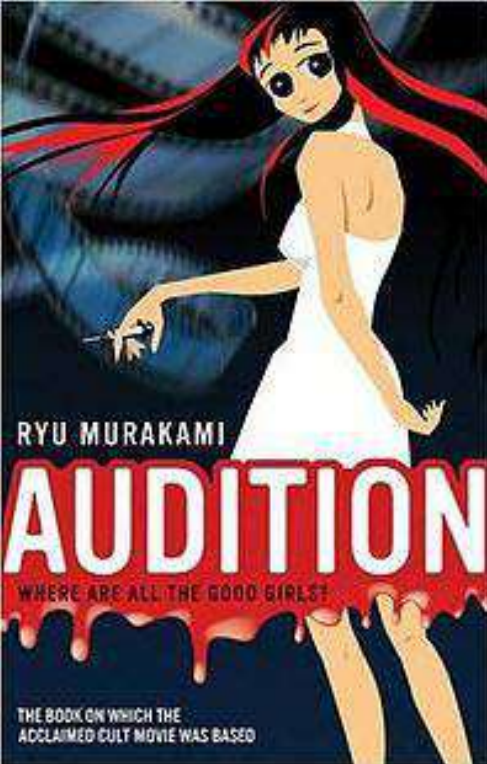
„Narovinu přiznávám, že jsem se do Murakamiho pustil, protože mám přečtené všechny česky vydané knihy jeho jmenovce a mého velkého oblíbence Harukiho a zastesklo se mi po něčem japonském,“ píše v komentáři jeden z uživatelů Databáze knih. Ano, i takto záladná PR taktika nám může přinést překlady uznávaného japonského autora Rjú Murakamiho. Ale jak říkáme my, milovníci temné, drsné a mrazivé literatury, nemusí pršet, jen když kape. A přivádí nás to na myšlenku, proč si o tomto u nás zřejmě méně slavném Murakamim neříci pár slov? Když už mu do češtiny přeložili celé čtyři knihy?

Rjúnosuke Murakami (村上 龍) se narodil v Sasebu, prefektuře Nagasaki 19. 2. 1952 do učitelské rodiny. Jak v rodném Sasebu, tak i po odchodu do Tokia, žil vždy poblíž amerických vojenských základen. Ty, respektive možný kontakt s americkými vojáky, měly snad jistý vliv na jeho pozdější směřování, byť byl aktivním účastníkem protestního hnutí proti vojenské přítomnosti Spojených států v Japonsku. Rjú na střední škole založil rockovou kapelu a shlédl se v kultuře a filosofii hippies. Po střední škole, kromě toho, že začal na 8mm formát natáčet nezávislé filmy, začal

studovat uměleckou vysokou školu Musašino v Tokiu. Studium, během kterého bubnoval v rockové kapele Coelacanth, však nedokončil, školu opustil a začal se plně věnovat literární tvorbě.

Patří mezi nejvýraznější představitele moderní japonské literatury. Je typickým příkladem autorské generace silně ovlivněné amerikanizovaným prostředím městské mládeže, stírající rozdíl mezi populární a uměleckou literaturou. Velmi se zajímá o historii a ekonomii, neustále v něm bublá sociální kriticismus a vzdor nepříznivým a odcizeným autoritám. V roce 1976 se oženil s Tazuko Takahashi. Živí se také jako scénárista a filmový režisér.

Vzhledem k námi použitému přímeru k u nás uznávanějšímu Haruki Murakamimu je třeba zmínit, že i když je v zahraničí méně známý, v Japonsku je uznáván a oceňován stejně, jako jeho jmenovec. Na rozdíl od něj je mnohem ponuřejší a až nepříjemně realističtější.

Jeho tvorba se charakterizuje ponourou atmosférou plnou cynismu, (brutálního) násilí a (perverzního)

sexu. Mnohdy překračuje tenkou linii mezi psychologickým thrillerem a realistickým horrorem, v níž mladí hrdinové vedou často vyprázdňený život ve sféře (nebo na pokraji) zločinu, bez iluzí a nadějných vyhlídek v lepší budoucnost. Ujídíte-li, stejně jako nejmladší Hrušínský z Vesničko má středisková, na nastavování zrcadla, Murakami vám udělá radost. Neboť přesně to dělá, nastavuje zrcadlo japonské odcizené, materialistické a konzumní společnosti.

Literárně zaujal již svou prvotinou, syrovým pohledem na život rokenrolové a promiskuitou zmítané japonské maloměstské mládeže, ovlivněné přítomností nedaleké americké vojenské základny **Nekonečná, téměř průzračná modř** (Kagirinaku tomei ni čikai burū, česky Argo, 2011). Snad pro množství násilných scén, nastínění bezradnosti drogové závislosti a četné sebevraždy, se stala novela okamžitě bestsellerem. Murakami za ni dostal nejprve cenu literární soutěže pro nové autory časopisu *Gunzō*, později prestižní literární cenu *Akutagawa šó*. Jako zřejmě každé podobné výrazné dílo, nebyla novela jen chválena, ale i kritizována pro přílišnou dekadentnost a pornografické prvky. Později vznikla i filmová adaptace, pro niž Murakami napsal scénář a sám ji režíroval.

Úspěch sklídl i se surrealisticky laděným románem **Koinrokká beibizu** (Děti z nádražních skříněk, 1980) o dvou nemluvnětech odložených do úschovných skříněk tokijského nádraží. Oba chlapci se drží pospolu po celou dobu dospívání. Po šestnácti letech se jeden z nich rozhodne vypravit se do nočních tokijských uliček vyhledat skutečnou matku. Jeho kamarád se svou adoptivní matkou se vydají v jeho stopách.

V roce 1984 Murakamimu vychází povídková sbírka **Kanašiki nettai** (Smutné tropy).

Psychologický thriller **Piercing** (Piassingu, česky Argo, 2012) z roku 1994 vypráví o muži, který, aby se zbavil nutkavého pocitu ubodat svou čtyřměsíční dceru, se rozhodne v hotelovém pokoji zamordovat prostitutku.

Takřka ryzím hororovým thrillerem je **V polévce miso** (In za Misosúpu, česky Argo, 2008) z roku 1997, v němž hlavní hrdina provází dost podivného Američana po tokijských nočních klubech. Jedna z autorových nekontroverzněji přijatých knih, mimo jiné proto, že vyšla zrovna v době, kdy jistý čtrnáctiletý student střední školy v Kóbe napadl a zabil několik lidí. O románu více na dvou dalších místech tohoto čísla.

Novela, známá hlavně pod anglickým názvem **Audition** o starším dokumentaristovi, který se rozhodne oženit a na popud svého kamaráda si novou manželku vybrat prostřednictvím fiktivního konkurzu na hlavní roli pro neexistující a nikdy nezamýšlený film, vyšla v japonštině v roce 1997. O dva roky později se stala námětem pro slavný a snad až kultovní stejnojmenný film Takashiho Miike, který podivné dívce s ještě podivnější historií a úplně ujetými zvyky, vtiskl až nepříjemně syrovou vizuální formu. Do angličtiny byla novela přeložena v roce 2009.

Ze současného nočního Tokia se Murakami nevzdaluje ani v románu tvořeném sérií samostatných příběhů plných nejen brutálního násilí a nevázaného sexu, ale i úvah o lidské osamělosti, lásce a přátelství, nazvaném **Čáry** (Rain, česky Argo, 2009). Až se chce napsat typický moderní japonský příběh současnosti.

Svého času Murakami prohlásil: „*Myslím, že jsou dva typy lidí, kteří popisují věci. Jedním je spisovatel, který je přesvědčen, že nikdo nic nepochopí, takže do svého díla dává velice energicky všechno možné. Druhým typem je spisovatel, který má určitou víru v to, že někdo by mohl jeho dílo pochopit a dokázal by s autorem sdílet jeho opuštěnost nebo smutek. Tento typ dává do svého díla pouze jedno jediné klíčové slovo.*“ A právě k těmto autorům se Murakami hlásí.

Mezi další jeho knihy patří **Umi no mukó de sensó ga hadžimaru** (Na druhé straně moře začíná válka, 1977), nostalgicko-autobiografický román **Šikusitainain** (Šedesát devět, 1987), **Ai to gensó no fašizmu** (Fašismus v lásce a iluzích, 1987), **Topázu** (Topaz, 1988), který později sám i zrežíroval nebo příběh mladé Japonky přijíždějící do New Yorku **Kjóko** (1995). Za román **Kjóseičú** (Paraziti, 2000) získal Tanizakiho literární cenu, ocenění získal i román **Hantó o dejo** (Opustte poloostrov, 2005). Zbývá jen doufat, že i některé z nich padnou do oka našim nakladatelům.

Kromě románů, povídek a filmových scénářů je autorem také mnoha esejů. Velkou pozornost vyvolal, k japonským politikům silně kritickým, spisem **Ano kane de nani ga kaeta ka** (Co by se dalo koupit za ty peníze), v němž s notnou dávkou humoru radí, jak by se dalo naložit s obrovským finančním obnosem, který japonská vláda poskytla v roce 1999 japonským bankám, které se zadlužily kvůli poskytování problematických úvěrů.

Jeho aktuálním koníčkem je neúnavná propagace kubánské hudby.

Honza Vojtíšek

Rjú Murakami

V polévce miso

„Ty ani nevíš, jak příjemné je šukat ženskou těsně předtím nebo bezprostředně potom, co umře! To je neskutečný požitek. Protože mozek je už mrtvý, takže ona se nebrání, ale její kundička je ještě živá.“

In za miso súpu

Překlad: Jan Levora

Vydavatel: Argo, 2008

Počet stran: 204

Některé knihy k člověku přijdou opravdu zvláštní cestou. Když jsem pro tohle číslo Howarda překládal článek Marka Grzywacze o japonském literárním horroru, velmi mě zaujala část o Rjú Murakamim, natolik, že jsem se rozhodl o něm, když je u nás tak neznámý (jak jsem si myslel), napsat profil. A při hledání informací jsem ke svému studu zjistil, že mu u nás vyšly celé čtyři knihy. Bylo pak už jen otázkou několika kliknutí, přesunutí finanční hotovosti a návštěvy naší milé pošťačky, abych se mohl začíst do jedné z jeho knih. A zprostředkovat ji prostřednictvím recenze i vám.

O obsahu knihy už padlo několik slov na jiných místech čísla. Takže jen telegraficky. Kendži je mladý Japonec, který se načerno živí prováděním zahraničních turistů po zákoutích a krásách Tokijských nočních striptýzových barů, masážních salónů a nevěstinců. Náš příběh začíná v okamžiku, kdy se stává průvodcem přítulného Američana Franka, o němž Kendži postupem času nabývá přesvědčení, že právě on je krutým vrahem dvou obětí, které byly v Tokiu nedávno objeveny. A ne, že by se ho Frank svým chováním pokoušel přesvědčit o opaku.

Na první pohled by se mohlo zdát, že půjde o téměř klasický příběh ošklivého, škaredého a zlého Amíka, který si přijede do Japonska pohrát s lehce přístupnými středoškolačkami a bezdomovci. Jenže to by to nesměl být příběh sociálně-kulturního kritika Murakamiho. V jeho podání se tak Frank stává v podstatě zrcadlem, od nějž se odráží v temnotě

skrytá zákoutí Japonska jako takového, jako kulturní oblasti, státního útvaru a tak či onak se chovajících obyvatel. V Polévce miso je tak nakonec mnohem více o Japoncích a Japonsku, než o nějakém zvrhlém cizinci, kterému ne, že by se Murakami také nevěnoval. Japonsko je opravdu zvláštní země se zvláštní až (v ne nijak kritickém významu) podivnou kulturou a Japonci jsou opravdu zvláštní lidé. Až mě děsí, že mě to poslední dobou fascinuje více a více a více a více tomu propadám.

Na to, že má román jen pouhých 200 stran, je neskutečně mnohovrstevný. Je tedy nejen o genezi a statu quo nestandardně se chovajícího jedince (dobře, vyšinutého psychopata, chtěl jsem

to podat trochu intelektuálně), ale hlavně o japonské kultuře, vztazích japonských lidí jak mezi sebou, tak i k cizincům, o jejich, z našeho pohledu podivných, zvyčích a chování, ale i o vztahu hypotetické oběti k agresorovi.

Román i ve své strohosti oplývá neskutečnou dávkou tradiční japonské estetiky a to samozřejmě i (hlavně) v případech, kdy dojde na trochu toho násilí. Hrozně se mi líbí, jak je takřka cokoliv japonského esteticky dokonalé. Někdy, jako zrovna v tomto případě, z toho až mrazí.

Murakami mi v této knize (ale nebojím se říci, že je to u něj jev obecný), připadá jako japonská verze Breta Eastona Ellise. Na rozdíl od něj se však věnuje i nižším vrstvám společnosti a je kritičtější trošku intelektuálněji a sociálněji.

Ano, Japonci jsou podivní. Murakami to ví, snaží se o tom diskutovat, snaží se na to nahlížet kriticky, pokouší se to analyzovat, snaží se o tom nelhat. A přesto to působí hrozně sympaticky. Možná to je tou naprostou odlišností. Možná jsem ale jen divný, stejně jako oni.

Honza Vojtíšek

Big Ass Spider

Arachnofobii trpí každý druhý, včetně mě. A filmaři toho využívají, jak jen mohou. Bohužel, v drtivé většině jejich výtvořů nedosahují u diváků ani vzdáleně pocitu, jako by se jim osm nožiček prohánělo spodním prádlem. Naopak, velké množství pavoučích hororů se omezuje na počítačem generované přerostlé potvory, nemající s realitou pranic společného. A *Big Ass Spider* není výjimkou, což tentokrát naštěstí nevadí.

Režie: Mike Mendez

Scénář: Gregory Gireas

Délka: 80 min

Původ: USA

Rok: 2013

Hrají: Greg Grunberg, Ray Wise,
Lin Shaye, Lloyd Kaufman

Pavouk Prdeláč, jak jsem si jej dovolil přeložit, než z něj český distributor udělá něco jako *Šílený útok obřího zmutovaného pavouka*, totiž sází na fakt, že sledovat obrovskou osminohou zrůdu, zabíjející desítky lidí, může být pořádná švanda. A to švanda zcela záměrná, což jej odlišuje od tisíců výblitků, které do nás obden pere *Asylum* a jemu podobní.

Aby taková odlehčená legrace mohla fungovat, musíte při její přípravě použít ty správné ingredience. První z nich je sympatický hrdina, kterého si v Prdeláčovi stříhnu Greg Grunberg, známý především z *Heroes*. Přes mou počáteční nedůvěru dokazuje, že utáhnout podobný snímek pro něj není nejmenší problém. Kladný, trochu neohrabaný hrdina potřebuje samozřejmě toho správného sidekicka. Malý

Mexikánek s výrazným přízvukem a infantilním smyslem pro humor funguje vždy a ani tady tomu není jinak. Přimícháme něco příjemných krás, které nepobíhají v upnutých bikinách, ale i přes to upoutají pozornost a herecký koktejl je prakticky hotov. Chybí mu už jen několik třešniček ve formě starých harcovníků, kteří si z lásky k žánru stříhli větší (Ray Wise), či menší (Lloyd Kaufman) roličky.

Každý správný hrdina samozřejmě potřebuje také odpovídajícího protivníka a v tomto směru naplňuje *Big Ass Spider* naše očekávání dokonale. Titulní pavouk je totiž tak obrovský, že při zlézání mrakodrapů by mohl směle soutěžit s King Kongem. Navíc vystřikuje nějakou tu kyselinu, nohama probodává náhodné kolemjdoucí jedna radost a vůbec se tváří, že jeho největším koníčkem je, likvidovat vyděšené Američany. Trikaři mu to naštěstí dopřávají ve vysoké míře.

Asi si říkáte, proč jsem Pavoukovi Prdeláčovi nenapálil plný počet, když ho tak pěkně vychvaluju. Je to především pro kolísavé tempo, kdy šikovný režisér Mendez kombinuje vynikající scény (úvod je naprosto nádherný!) s šuměním, které má pomoci udělat z filmu celovečera. Naštěstí onen šum nikdy netrvá příliš dlouho a následuje další z příjemných vtípků či ještě příjemnějších zabití.

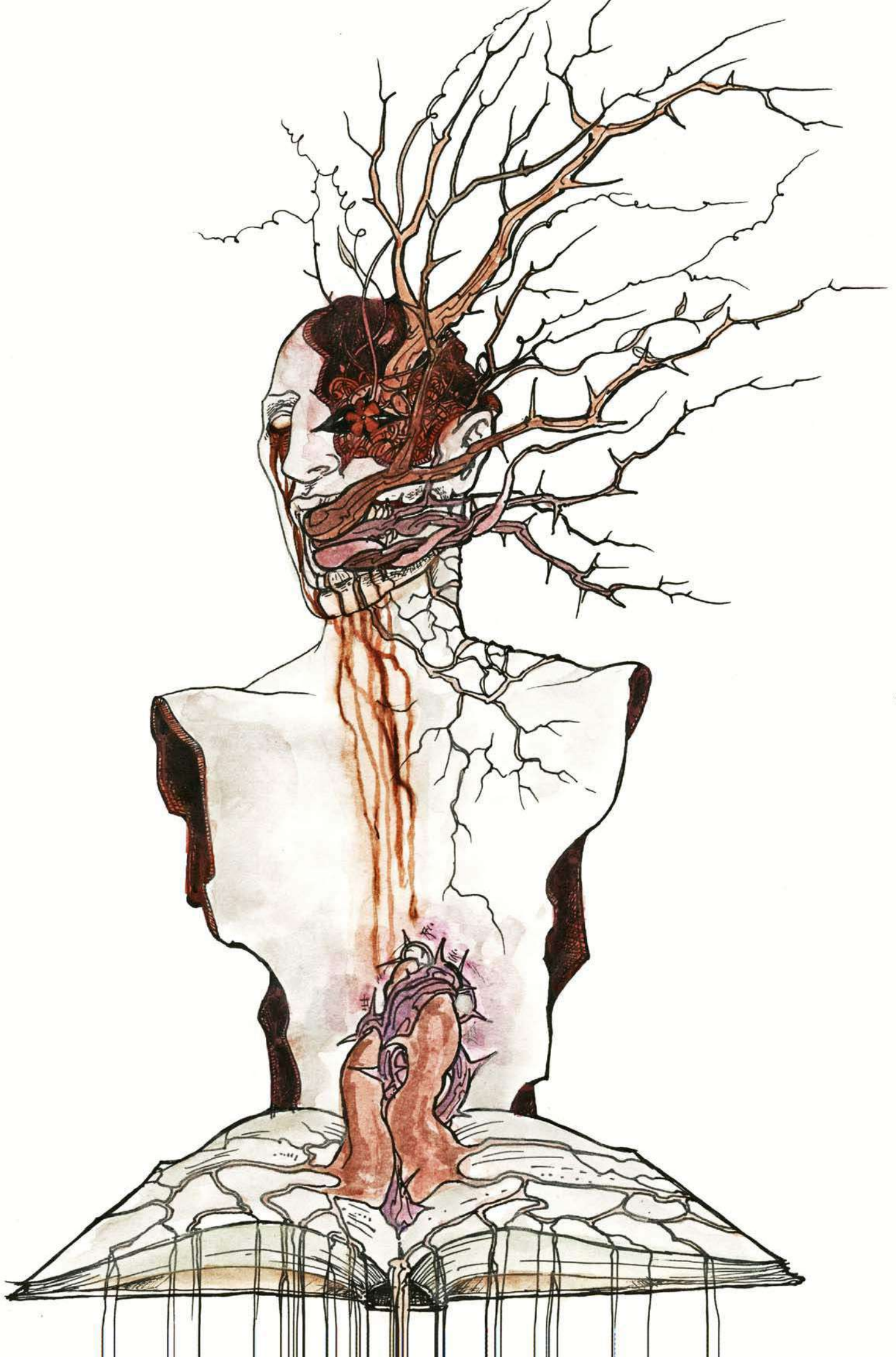
Natočit pohodový a přitom záměrně přitroublý komediální horor nemusí být vůbec lehké, a obávám se, že řada diváků onu záměrnost nerozklíčuje. Což je škoda, protože *Big Ass Spider* si opovření nezaslouží. Díru do světa neudělá, ale na rozdíl od stovek svých ještě levnějších bratříčků, neurazí.

Roman Kroufek

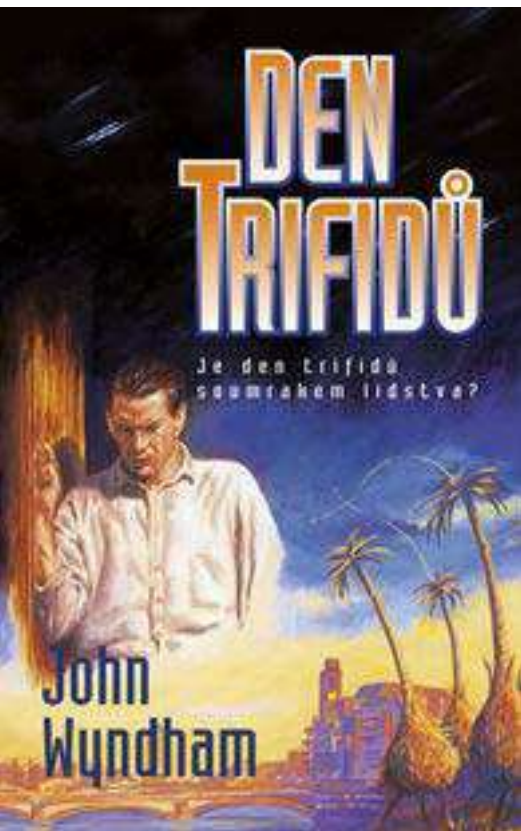

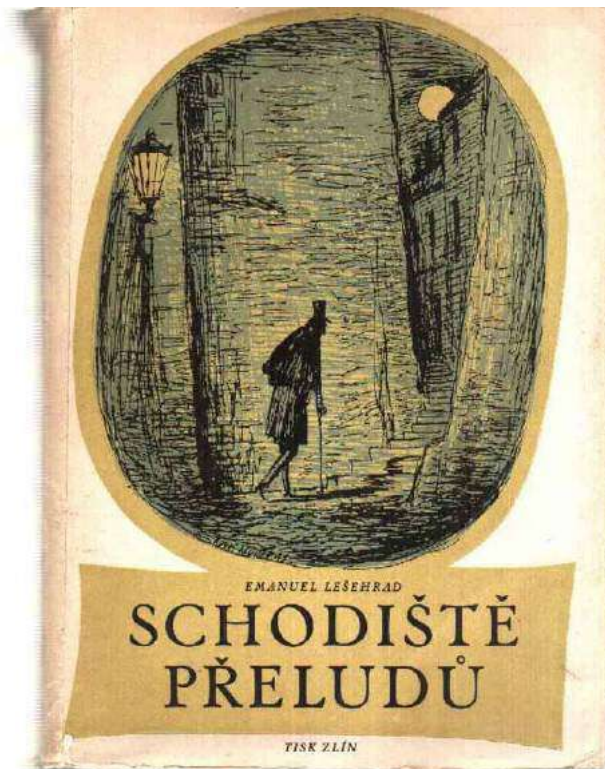
Z krvavého herbáře

Občas stránky, jimiž listujete, nesou stopy otisků lisovaných exemplářů, tu a tam mají rudou barvu, někdy po vás rafnou, jindy nabývají mrazivě povědomých tvarů, ondy zase mají zvláštní moc. Vždyť například motiv čarodějné rostliny se v literatuře objevuje už od 13. století. Od 19. století pak již třeba růže v literatuře nepředstavuje jen pozitivní symbol, bývá dokonce často spíše předobrazem osudového zvratu k horšímu. Stává se taky, že je papír pokryt podivnou pórovitou hmotou a co hůř, není jí jen pokryt, sám jí je, pohltila jej. A vy jste se toho dotkli prsty...

Pověst někdy legendy předchází a sama o sobě vytváří jakýsi kultovní status. I k vám se určitě již donesly zvěsti o příběhu o podivných chodících rostlinách s divným jménem, jejichž útok je zpravidla smrtelný. A ty se jednoho dne, díky velmi působivě vykreslené katastrofě, která jejich pány změnila v slepé oběti, osvobodí a z průmyslově pěstovaného artefaktu změnila v nebezpečné lovce. A všechno tohle má obrovský opar krásy, síly, atmosféry a napětí. Bodejť by

ne, vždyť to bylo napsáno před více než šedesáti lety, v době, kdy romány měly ještě obsah, ne jen formu. Plus si k tomu připočtete desítky vydání (jen u nás román vyšel minimálně desetkrát), citování úvodních scén (28 dní poté) a několik filmových verzí... Tak si ten ne zrovna hororový (byť ty zvěsti takto vypadají), jako spíše vědecko-fantasticky katastrofický **Den Trifidů** Johna Wyndhama přečtete a zklamaně dojdete ke zjištění, že legendy a zvěsti se občas nezakládají na pravdě. Ale na mě nedejte, zkuste se (pokud jste tak již neudělali) přesvědčit sami (BB Art, 1999, 2001, 2005, 2008, 2009, 2011). A nebyl by to samozřejmě slavný román, aby se nedočkal pokračování. Tentokrát z pera Simona Clarka s originálním názvem **Noc Trifidů**. Máte-li odvahu (Polaris, 2003).

„Profesor Tadeáš Bárta byl starší muž vysoké, silnější postavy. Dobromyslný výraz jeho očí, opatřených okuláry vroubenými želvovinou, prozrazoval vždy jistou vnitřní zaujatost pro předmět, jímž se v mysli zabýval a na první pohled prozrazoval hloubavého člověka, učence. (...) Sousedé profesora Tadeáše Bártu věděli o něm pouze to, že je profesorem přírodopysku na odpočinku, že si koupil domek před několika lety a že jej obývá se starým sluhou. O jeho tajemném kutění v zahradě soudili, že pěstuje žížaly pro nějaký přírodovědecký účel, neboť se vždy večer hrabal v záhoncích (...)“ Ale hlavní hrdina a vypravěč lehce lovecraftovského příběhu **Duhový nezmar** českého badatele věd okultních, mystiky a tajných společností a spisovatele Emanuela Lešehrada (celým jménem Josef Maria Emanuel Lešetický) zjistí, že nejde o žádné žížaly, ale „všelijaké houby, jež se zelenaly sem tam mechem“, neboť profesor Bárta je zcela propadlý myšlence a snaze vyšlechtit podivuhodnou houbu, která uchrání lidstvo před hladem. A že se hororovým vědcům dílo zpravidla nedaří, respektive zvrhává v cosi nechtěného, je základní poučkou hororového bedekru. Ochutnat můžete v povídkovém výběru autora *Schodiště přeludů* (Tisk Zlín, 1947).

Daphne du Maurier nás ve své geniální povídce **Jabloň** seznámí se starým čerstvým vdovcem, který ve svých vzpomínkách poodhalí historii svého ne zcela šťastného a bezproblémového manželství

a v reálném životě ukáže narůstající nenávisť ke staré jabloni ve své zahradě. Jen pár letmých náznaků, dokonale roztroušených po celém příběhu ukazuje, že ona nenávisť je oboustranná. O skvělých věcech není třeba hodně slov. Přesvědčte se sami ve sbírce *Ptáci a jiné povídky* (Svoboda, 1991).

To Pat Murphy nás naopak seznámí s Fynnem, mladým pěstitelům, který se rozhodne, že už nechce být sám a tak si domů přinese zvláštní semínka. Je to tak jednoduché. Přesně, jak píše v návodu: „*Rostlinná manželka: vyžaduje lehkou písčitou půdu a slunné stanoviště. Sázejte po posledních mrazech do hloubky 5 cm. Když sazenice dosáhne 60 cm, přesadte ji. Často zalévejte.*“ A protože postupoval přesně podle návodu, sazenice rostly rychle a brzy z toho byla **Jeho rostlinná manželka**. Fynn na sebe byl náležitě hrdý a protože si ji vypěstoval sám,

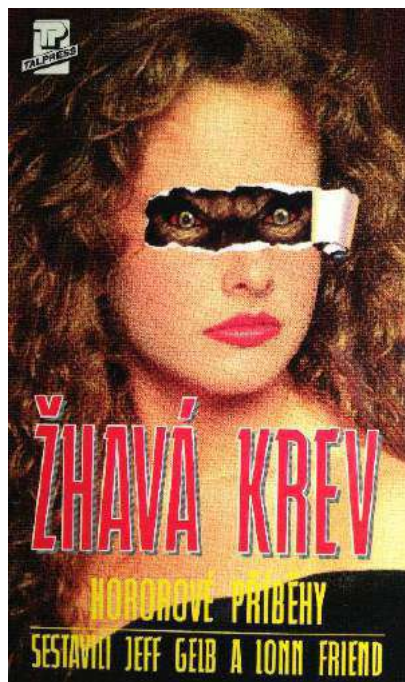
cítil k ní (a činil si na ni) silné vlastnické nároky a bez ohledu na ni vyžadoval plnění manželských povinností. Jenže nezapomeňte, sklidíte jen to, co zasejete. Obzvláště v takto feministicky pojetém příběhu to může být cokoli, tedy hlavně to, co si zasloužíte. Podrobnější návod k pěstování v antologii *Hlas krve* (Najáda, 1996)

Claire cestuje po světě a ukájí svůj hlad. Je totiž dítě noci a hlad občas bývá neukojitelný. Jídlo v Berlíně bylo moc upjaté; v Bukurešti krev tekla moc slabě a maso nechutnalo; v Londýně bylo moc šlachovité; v Curychu moc tučné, až se jí udělalo zle. Teď zakotvila v Paříži, aby ochutnala zdejší kuchyni, o níž hned při prvním chodu zjistí, že je proslulá právem. A tak si dává nášup, noc za nocí. Až narází na jídlo jménem Patrick. A když po něm její dítě noci sekne svým drápem, zjistí, že omáčka tohoto chodu má překvapivě nezvyklou barvu. A Patrick není obvyklý chod. Přesně jak jsme psali v minulém čísle v recenzi antologie *Žhavá krev* (Talpress, 1996), v níž se můžete k tomuto rande Harlana Ellisona jménem **Kroky**, přidat: Ona má hlad. On má chuť. Oba jsou každý z jiného těsta. Ale asi se museli potkat. Protože „Jíst se dá spousta věcí.“

V povídce Elizabeth Hand **Pán květin** se seznámíme s Helen, která pracuje v muzeu a strašně ji to baví. Co čtrnáct dní přechází na jiné oddělení a po čase začne krást malinké suvenýry a nosit si je domů. Jednoho dne objeví starou sošku jménem Sekar Mas, volně přeloženo Pán květin. I ten putuje k ní domů. A začne ji měnit a mít hlad. Z města najednou mizí okrasná květena, Helenin kolega si všimne její časté nepřítomnosti a tak se rozhodne ji navštívit... Doprovodit jej můžete v antologii *The Year's Best Horror povídky: II* (Classic, 1995).

Plodnice Briana Lumleyho nešokují, prvoplánově nepřekvapují, nesnaží se zaskočit barvitým popisem neobvyklých situací. Ba přímo naopak. Příběh mladého muže, který se po letech rozhodne podívat na rodnou vísku svých rodičů, dnes již opuštěnou, neboť ji metr po metru pomalu stravuje moře, pravidelně ukrajující útes, na němž víska stála, pomalu a neznatelně prorůstá čtenářovým nitrem jako bující podhoubí. Naprosto stylově. Hlavní hrdina prostřednictvím posledního obyvatele vesnice zjistí, že je neuzřívá a nepohlcuje jen mořský příliv, ale i podivuhodná houba. Možná není divu, že povídka získala cenu British Fantasy Award, svým způsobem je totiž opravdu atmosférická a svým způsobem hnusná. I přesto, že, jak poznamenává samotný autor, se v příběhu nevykytuje žádná krev. Houby totiž nekrvácejí. Můžete však na ně vyrazit v Lumleyho sbírce *Nekros a jiné noční můry* (Polaris, 1999)

O povídce Nathaniela Hawthornea jsme pár slov ztratili již ve třetím čísle v článku o dle nás nejlepších hororových povídkách. Což už je vizitka sama o sobě. Ztratíme o ní pár slov i dnes. Neboť hlavní hrdina Giovanni, mladý melancholický student, který odcestoval za studiem do cizího města, jednou z okna svého pokoje spatří v zahradě krásnou Beatrice. Ano, láska dala podnět již k mnoha příběhům. Stejně tak ale i neobvyčejnost života. Beatrice je totiž **Rappacciniho dcera** a Rappaccini není nikdo jiný, než vědec, botanik, vyrábějící z různých rostlin různé léky. A někdy i z hrůzných. Giovanni totiž zjistí, že jedna z rostlin v Rappacciniho zahradě je natolik smrtonosná, že přiblížit se k ní kdokoli může jen za obrovských bezpečnostních opatření. Kdokoli, kromě Beatrice, ta jediná nemá s rostlinou žádné problémy a vesele se s ní laská a promlouvá k ní. Ač si Giovanni říká: „*Kdo je tato bytost? Mám ji nazývat krásnou, nebo nevýslovně*

hrůznou?“ sami víte, co s lidmi dělá láska. Pokud ne – ach, blahoslavení nevědomí – zjistit to můžete v antologii *Stráž u mrtvého* (Mladá fronta, 1969).

Podivné rostlinné organismy nejsou však domé-
nou jen cizokrajných zemí. I když to začalo nálezem
staré egyptské sošky a neústupným pocitem, že není
třeba ji rozluštit, ale napodobit. Když se to hlavní-
mu hrdinovi příběhu Gustava Meyrinka jedné noci
nakonec povede, zbývá už jen výprava do starého
podivného domu na Malé straně a hrůzné odhalení
podivně zkroucené mrtvoly a ještě podivnějšího or-
ganismu. Že to moc nezapadá do našeho tématu?
Nenechte se mýlit. Dům totiž patří Dr. Cinderellovi,
velkému učenci, egyptologovi a pěstiteli všelijakých
nových masožravých rostlin. **Rostliny Dr. Cinderelly**
si můžete prohlédnout (a přičichnout k nim) v antolo-
gii *Přeludy a přizraky* (Mladá Fronta, 1991).

Na **Ruiny**, román Scotta Smithe, si můžete pře-
číst recenzi na jiném místě časopisu, zde tedy jen
pár informací. Smith na sebe upozornil již debutovým
thrillerem *Jednoduchý plán*, za jehož přepis do scé-
náře obdržel Oscara. Chvilí pak nepsal a po delší
době se vrátil právě s *Ruinami*, které se zaslouženě
dočkaly filmové verze a jejichž četbu Stephen King
přirovnal, a my s ním souhlasíme, k jedinému dlou-
hému výkřiku hrůzy.

Ženu ani květinou neuhodíš, praví se ve starém
úslloví, ale zahradník Suttler Clay moc dobře ví, že
kopání do břicha, obzvláště, pokud se tak činí vlast-
nímu majetku, patří do naprosto jiné vztahové kate-
gorie. A tak pro něj není problém pokusit se tu čer-
nou skvrnu, pokoušející se zkalit jeho romantický
vztah k mlčenlivé Bonině, z jejího břicha vykopat.
Dokonce kytici růží měl pro ni připravenou. Ať si jí
sežere, doslova. Na nezvedený plevel nejlépe s ko-
sou. Správný zahradník si poradí. Stejně jako dobře
ví, že sklídí vždy jen to, co zasel. Krátký receptář ne-
jen pro zahradu Branta Palwicka **Růže pro Boninu**
naleznete v antologii *Warlock: Brutal Horror #1* (Ge-
henna, 1994).

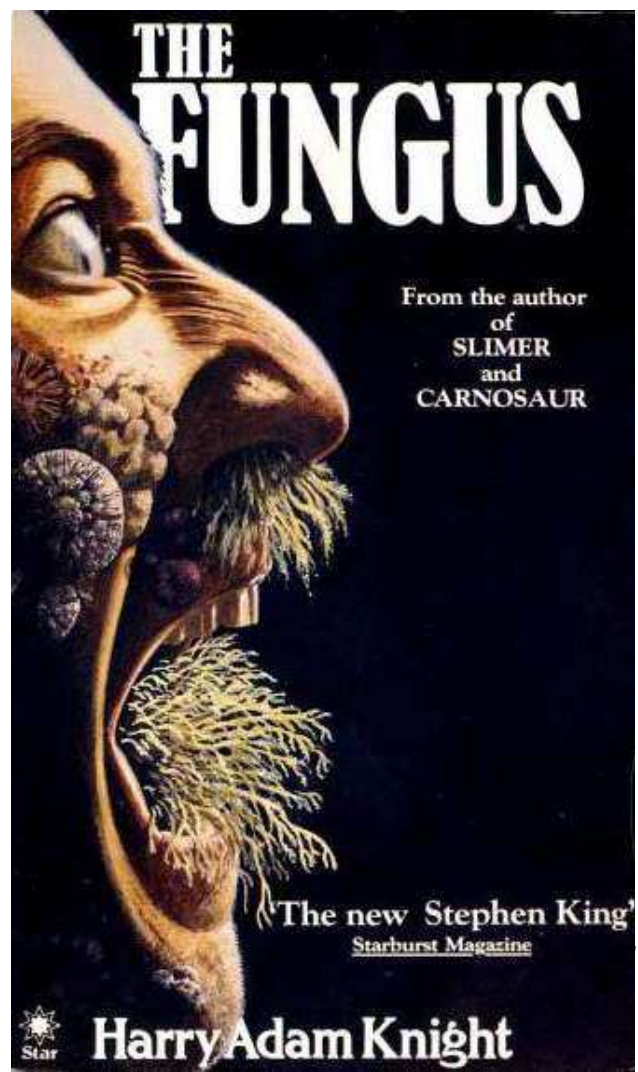
Houbám se v Anglii, zdá se, daří. Ve zcela běč-
kovém stylu začnou znenadání nabývat obřích roz-
měrů a asimilovat své okolí, nejprve Londýn, později
zbytek království, v románu Harryho Adama Knighta
The Fungus. Krize, stejně jako houby, nabývá ob-
řích rozměrů. Další a další prostory jsou asimilovány
a houbizovány, vyhlazení nabývá realistických sfér,
okolní státy hrozí rázným vyřešením celého problé-
mu důkladnou očištěnou atomovou dezinfekcí a vláda
se pokouší ze všeho vybruslit sestavením zvláštní
skupiny, která se vydá do srdce, teď již podhoubí,
Londýna a vyhledá nejnámější specialistku na hří-
by a podobnou havěť, která by snad mohla pomoci
problém vyřešit, nebo alespoň objasnit jeho původ.
Základ na typický běčkový horror jak vyšitý. Doufej-
me, že se o tom budeme moci někdy sami přesvědčit
v českém překladu.

Oblíbenou a pro hororový žánr často silně atmo-
sférickou deníkovou formou napsaný příběh muže,
který se po letech vrací do rodného sídla a postup-
ně odhaluje stará tajemství nejen starého překladu

s podivným ornamentem, ale hlavně podivuhodné-
ho a strašidelného stromu v jeho blízkosti, nabývá
postupně až grandiózních rozměrů. Taky se na něm
podíleli hned dva autoři, Robert Holdstock a Garry
Kilworth. Titulní **Trnatec**, neboť jste jistě již sami po-
znali, že o něj jde především, „hlídá vchod do údolí.
Je to zvláštní strom, ani hloh, ani trnka, ale něja-
ká starobylá forma rostlinného života (...). Dokonce
i na kořenech má trny. Kořeny samy se rozprostírají
pod zemí jako kořeny šípku, s rašícími výhonky v kru-
hu kolem kmene (...). Nikdy jsem neviděl ptáka, který
by se pokusil krmit na maličkých bobulích (...). V létě
vydává kůra příšerný pach. Přiblížit se ke stromu pů-
sobí závrať. Ulomené trny se po pár minutách sto-
čí jako malí živí tvorové.“ Pátrání po historii trnatce
a jeho souvislosti s podivným ornamentem na pře-
kladu hlavního hrdinu zavede až k odhalení tajemství
Ježíšova zmrtevýchvstání, protože necháte-li se za ur-
čitých okolností zahrabat do jeho kořenového systé-
mu... Návod naleznete v antologii *To nejlepší z horo-
ru a fantasy* (Kredit, 1993)

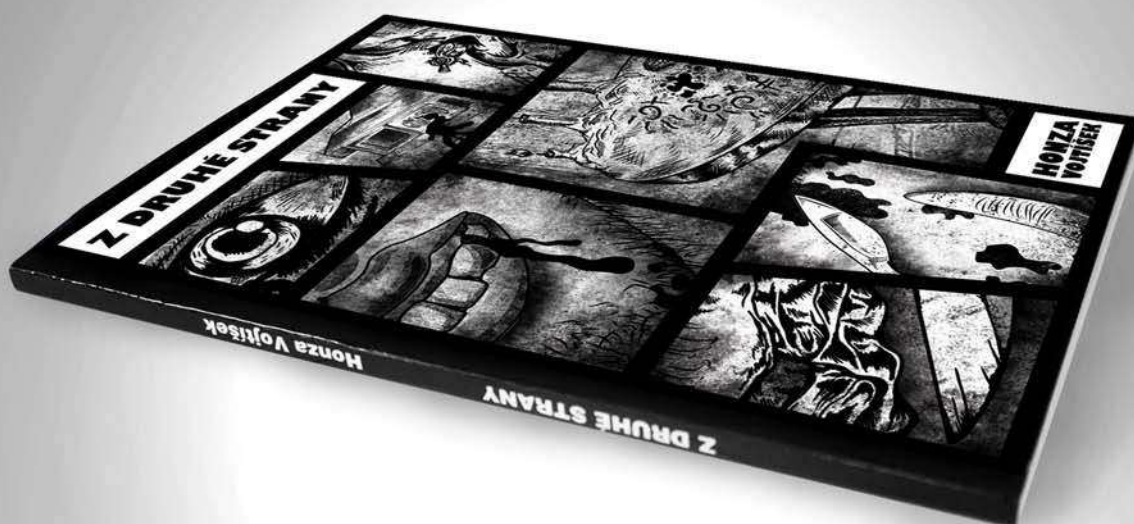
To stará **Zahrada** nad řekou u starého domu ne-
jen, že k určitým lidem promlouvá, stala se také ml-
čenlivou svědkyní dvacet let starého zločinu. Umí
být ale i ochráncem. Společně s hlavní hrdinkou sice
jednoduchého a předvídatelného, přesto hezky na-
psaného příběhu Libuše Burger můžete zjistit, jestli
zrovna vy jí padnete do vrbových větví nebo ne ve 3.
antologii českého hororu (Kocka, 2012).

Honza Vojtíšek

Nikdy nevíte, odkud to přijde!

Z DRUHÉ STRANY

Honza Vojtíšek

**Sedm hororových povídek na 126 stranách
se sedmi černobílými ilustracemi.
Zkuste na chvíli přestat nadávat,
jak český horror nevychází a podpořit jej.**

**V případě zájmu pište na e-mail: teresabanks@seznam.cz
K sehnání rovnež na aukro.cz a www.kniznieshop.cz**

Protože číst, našťestí, nebolí!

Scott Smith

Ruiny

„Jsou to *rostliny*, Jeffe. Rostliny nevidí. Nekomunikují. A nemyslí. Jsou...“

The Ruins

Překlad: Pavel Medek

Vydavatel: Euromedia Group k. s., 2007

Počet stran: 430

Dva mladé americké páry si užívají dovolenou v Mexiku. Seznámí se s Němcem Henrichem a Řekem, který si říká Pablo a vůbec neumí anglicky. Společně se vydají najít Henrichova bratra, který se zničehonic vydal za svou právě objevenou láskou někam do džungle do archeologického tábora. Místní Mayové, které chtějí požádat o radu, kde tábor najít, se k nim nechovají moc přátelsky a vyhánějí je pryč. Když se pak vydají starou zamaskovanou pěšinkou a Amy se dotkne jedné rostliny, Mayové je obklíčí a pod hrozbou zbraní jim zabrání místo opustit. Když už začíná být jasné, že to není sranda, mladí turisté začínají postupně odhalovat, že to Mayové myslí vážně, co se asi stalo táborníkům, a že je s nimi na pahorku ještě něco... Něco, co má za ušima, i když to žádné uši nemá. Jen překvapivě hodně rozumu a nenechává ty..., jak se tomu říká...

Když jsem před lety viděl filmovou verzi Smithova románu, byl jsem nadšený. Hodně dobrý, povedený a atmosférický horror s dvojkou na začátku letopočtu vzniku, to se nevidí zase až tak často. A to jsem ani nevěděl, že nějaká literární předloha existuje.

Při otvírání knihy jsem si říkal, zda bude tahle podoba setkání stejně intenzivní. Literatura ale zklame jen málokdy.

Po krátkém nutném představovacím, ukotvujícím a karty rozdávajícím úvodu, to do nás Smith velmi povedeným stylem a stejně promyšlenou formou vyprávění napere takřka z fleku. Takhle dovedně napsanou houstnoucí atmosféru jsem u knihy už dlouho nezažil. Prakticky z ničeho se vám ježí chloupky na těle, a jakmile to začne zapadávat, kal se usazovat

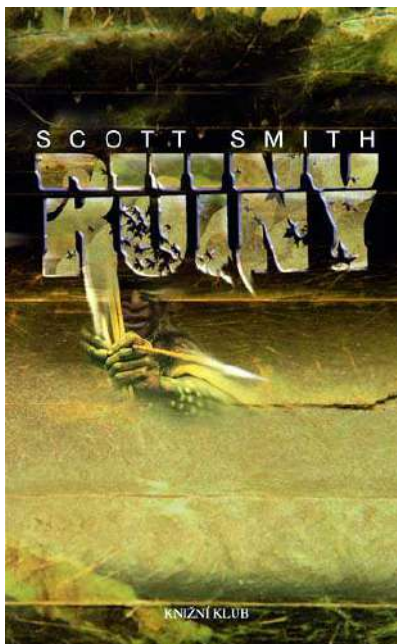
a vše projasňovat, vaše zuby nemají daleko k drkotání. Smith asi moc dobře věděl, proč to všechno rozmělnovat zdánlivě zbytečnými opisy a odbočeními. Nejprve to trochu vadilo, o to ale pak důležité větičky, ukryté v záplavě pohlcujícího textu, byly působivější. Celý příběh je výborně promyšlený, do sebemenšího, zdánlivě přebytečného detailu. Jde z něj vidět, ba skoro cítit, že autor nevymyslel jen pár klíčových scén a pak k nim napsal omáčku, ale promýšlel každou kapitolu (a postavu) jednotlivě a zvlášť. Stejně pečlivě jako vnějšímu nebezpečí (opravdu dokonale promyšlené „monstrum“) se věnoval jednotlivým postavám, jejich psychice a reakcím na nastalé situace. Jen pár lidí, prakticky jedno jediné místo, opravdu šílené nebezpečí a děj probíhající takřka v reálném čase (přečtete-li knihu za tři dny jako já). A ono nebezpečí spočívá hned ve více rovinách, nejen zvenčí, ale i zevnitř. Ono být uzavřen jen na pár metrech čtverečních s několika dalšími lidmi a čímsi tam v křoví, bez vidiny záchrany, to je opravdu horror. Zdá se, že Smith to moc dobře ví.

Světlou pihou na kráse je možná fakt, že někdy se řeší ne zrovna podstatné věci, postavy bez jakéhokoliv napojení na probíhající příběh vzpomínají na různé okamžiky z vlastního života, ale nakonec stejně musím říci, že to vlastně jen pomáhá té atmosféře, respektive kontrastu mezi

ubíjejícím čekáním a náhlým návalem nebezpečí. Druhou pihou může být fakt, že překvapivě jsou některé knižní postavy trochu protivnější než ty filmové. A nejtmaší pihou je snad už klasika klasik – naprosto zbytečná a atmosféru závěru kazící poslední kapitola. Ta tam vůbec nemusela být, a pokud v hodnocení ubírám pravý oční důlek třetí lebky, je to právě kvůli ní.

Opravdu výborná kniha.

Úplným závěrem jen jedno varování. Pokud si chcete četbu opravdu užít, nečtete anotaci na přebalu. Vyzradit v ní jména a pořadí prvních dvou obětí je opravdu trestuhodné...

Honza Vojtišek

Noční proměna Honza Vojtíšek

I.

„Proboha! To snad ani nejsem já!“

A skutečně. Odraz Marka Loutny v zrcadle se jeho obvyklému vzhledu ani zdaleka nepodobal. Lesklé, vodnaté oči, temné kruhy pod nimi, rozčuchaný účes, podivně zbarvený obličej a přímo zničující bolest hlavy jen potvrzovaly jeho současný stav. Kocovinu. Prohrábl si rukou vlasy a protřel oči. Znovu pohlédl do zrcadla, aby se ujistil, že je to opravdu on. Pak pustil studenou vodu a strčil do jejího proudu hlavu. Ledová voda, bezprostředně útočící na jeho vlasy, stékající mu po obličeji a občas po krku, což bylo obzvláště nepříjemné, ho trochu probrala. Když

už to bylo dále neúnosné, vodu zastavil a ručníkem si začal vytírat vodu z vlasů. Pak opět pohlédl do zrcadla. Už to bylo lepší, ale ne o moc. Pořád ještě byl schopen věřit tomu, že se na něj ze zrcadla dívá někdo jiný.

Tak se na sebe podívej, zašklebil se. To se pak nediv, že s tebou žádná nezůstane déle, než pár týdnů. Je ti pětatřicet, břicho máš jak starý dědek, začínáš ztrácet vlasy a jediný, kdo se na tebe může spolehnout, je místní hospodská, že pravidelně co dva dny zavítáš do její hospody, kde se nejméně dvakrát do měsíce tak zhulákáš, že máš problémy v klidu a bez úhony dojít domů. A jediná věc rodu ženského, která s tebou věrně zůstává, je kocovina.

Usmál se a vyplázl na odraz v zrcadle jazyk. Při pomýšlení, že se chová jako nějaký dvanáctiletý puberták, ho ale zase rychle schoval. Naposled si opláchl obličej. Na nějakou obsáhlejší ranní hygienu ani nepomyslel. Na takové věci si vzpomínal jen v nejkrizovějších situacích, kdy mu hrozila návštěva, nebo potřeboval někoho o něco požádat. Pro těch pár slepic a nevděčnou kočku není, proč ze sebe dělat člověka.

Cestou do pokoje se neopomněl podrbat v rozkroku. Sedl si do křesla, nohy položil na stůl, natáhl se a zavřel oči. Ponořil se do snění a myšlenek.

To jsme tomu včera dali. Takhle se kolektivně ožrat. Ještě, že tam nebyl nikdo, koho bych neznal a kdo by neznal mě. Nesnesl bych, kdyby mě takhle viděl někdo cizí. To by byl trapas...

Hlasitě si odkašlal. Neuvědomil si, že už není v hospodě, ale u sebe doma, a tak ten hustý, zelený hlen plivl pod stůl.

Předešlou noc to opravdu přehnali. Oslava Karlových čtyřicátin se brzo pěkně zvrhla. Jen pár chlapů, starých známých, přátel z hospody a práce. Sešli se v osm večer a rozjeli tak, že už před půlnocí někteří bez ostychu zvraceli pod stoly. Někdo, kdo to nestihl na záchod, dokonce pozvracel půlku chodby a podle toho, jak to v ní vypadalo, se v tom ještě vesele vyválel. Josef, který usnul na židli, si bezostyšně nabítl do klína. Pořádně to rozjet, ať je na co vzpomínat. Poslední vytrvalci se rozešli kolem druhé ráno.

Marek si teď pomalu vybavoval, že jej domů odvezla Pavla, prostřední dcera hospodské. Ta jí to nařídila, protože věděla, že to má Marek nejdále a že je pravděpodobně z chlapů nejvíce opilý. Tohle mu nikdy nedělalo problém. A určitě to byla pravda. Musel být tak sťatý, že si toho moc nepamatoval. Z mlhy nevědomí se jen tu a tam vyloupl nějaký obrazec a zase se rychle rozplynul. Třeba jak se na Pavlu v autě sápal a pokoušel se jí vyhrnout svetr...

A taky jsem si jistě, uchechtl se, že jsem jí rozepínal kalhoty a pokoušel se jí rukou zajet do rozkroku. Bodejť by ne. Vždyť je to krásná mladá holka, radost pohledět. Osmnáct, ale tělo pětadvacítky. Byl by hřích se o nic nepokusit.

Při pomýšlení na Pavlino tělo, jak se při roznášení chlastu elegantně proplétá mezi obsazenými stoly a mrštně uhýbá rukám chtivým jejího zadečku, na skok zavítala erekce. Snad až škodolibě se jeho myšlenky najednou stočily na Evu (pokolikáté už?) a erekce byla pryč snad ještě rychleji, než přišla.

Eva byla Markova žena. Byli spolu teprve dva roky a čekali první dítě. Oba se hrozně těšili. Dětský pokoj byl nejlépe zařízenou místností. Na dítě, o němž byl Marek přesvědčen, že to bude syn, v něm čekala hromada hraček. Když ale Marek dostal v podnapilém stavu v zatáčce smyk, naděje a radost se prudkým nárazem roztržily o strom. Eva byla okamžitě mrtvá. Prolétla při nárazu oknem, vzpříčený stěrač jí probodl břicho a zabil je oba.

Nikdy si to nepřestal klást za vinu. Někde hluboko v něm, v jeho srdci, mozku a duši, se ta vina stále ozývala a připomínala, co provedl. Hlodala v něm, drala se na povrch. Mnohem více, než tenhle pocit, ho sžíralo vědomí jeho vlastní slabosti, díky níž tomu všemu trápení nedokázal rázně učinit konec. Byl na to příliš zbabělý. Stále hůř a hůř byl schopen tohle všechno ignorovat a tak se to snažil utopit v alkoholu. Někdy se to na jistou dobu povedlo. Po čase se ale ten hlas zase vrátil a vše začalo nanovo. Marek během pár měsíců upadl do stále se opakující letargie, v níž již pár let vegetoval. Chlast, výčítky, práce, výčítky, občasná krátkodobá známost, kterou jeho stavy a status quo vždy ukončil dříve, než pořádně začala, chlast, výčítky...

Ani netušil jak, ale byl za to vděčný, se jeho myšlenky přehodily na Standu Sochora. Markův nejlepší přítel, přítel nejen v alkoholu, ale i v životě. Standa si vzal za ženu Markovu někdejší studentskou lásku Marii. Snad k ní Marek pořád cítil něco více než jen přátelství, ale bylo to natolik utopené v litrech a litrech chlastu, že už se mu o tom nechtělo ani přemýšlet. Ale měl je rád oba. Po Evině smrti byli jediní, kdo ho alespoň trochu držel na hladině. Možná mu i oni něco vyčítali, na rozdíl od ostatních si to ale nechali pro sebe. Chodil s nimi do společnosti, občas ho pozvali na oběd. Nebýt jich, teď by se Marek brodil tím nejhlubším hnusem, do něhož může člověk jako on zapadnout. Přinejmenším mnohem hlouběji.

Standa s nimi byl včera taky. Pil jako by to měla být jeho poslední noc v životě, vlastně takhle pil vždycky, a pak se najednou vytratil. Ostatní si toho všimli až za notnou chvíli. Byli na tom sami tak špatně, že jim většina věcí byla úplně volná. Jejich jedinou starostí bylo, aby se udrželi na nohou. Shodli se na tom, že už měl dost a tak to zabalil a šel domů. Padly i nějaké hlášky o tom, že je to srágora, co nic nevydrží a zbaběle vyklidí pole. Po čtvrt hodině se o něj už nikdo nezajímal.

Marek se podíval na hodiny. Prudký pohyb hlavy povolal okamžitou odezvu. Musel zavřít oči. Ve tmě se mu zjevila barevná, zelená a modrá kolečka, která se rychle točila kolem svého středu. Když byl malý, říkal jim tygří oči. Začala se mu motat hlava a zachvátil jej pocit, že se vznáší a pluje pokojem. Ozval se žaludek, hlásící se o svůj výstup a tak raději oči rychle otevřel, aby to zastavil. Ručička hodin zrovna poskočila na 13:32. Stočil pohled na telefon stojící na stolku a usmál se.

Měl bych mu zavolat, jestli dorazil v pořádku.

Vstal a během souboje se závratí přešel ke stolku. Jednou rukou zvedl sluchátko a druhou začal vytáčet číslo. Trochu se mu ještě točila hlava, tak si sedl na stůl. Upřeným pohledem sledoval dírkovaný kotouč číselníku telefonu, jak se s chrčením vrací zpět. Devět – *chrrrrrrrr* – dva – *cchrr* – dva – *chrr* – jedna – *chr* – šest – *chrrrrrr*...

Telefon zazvonil jen dvakrát. I přesto to byly dnes nejnepříjemnější zvuky, co slyšel. Vybuchly v jeho hlavě ve zničující chaos.

„Sochorová! Přejete si?“ ozval se trochu přísný a podrážděný hlas.

A jéje, pomyslel si Marek. Ten musel řídit.

„Ahoj Marie, Marek,“ spustil lítostivě, jako by se již předem omlouval. „Volám jen kvůli Standovi. Včera se nějak rychle vytratil a nikomu nic neřekl. Vypadal dost blbě. Znáš ho. Nikdy toho moc nevydrží, což v kombinaci s tím, že nikdy nemá dost, nevychází docela dobře. Tak volám, jestli dorazil v pořádku?“

„Včera?“ vyhrkla překvapeně Marie. „Vždyť přilezl dneska asi v sedm ráno! Špinavý, ve vlasech listí a smrděl jako to prase. Vy jste teda museli řídit. To ti povím. Asi vás budu muset oba zkrotit. Hovada.“

V sedm ráno? hrkl v něm. Vždyť že zmizel, jsme si všimli kolem půlnoci. Později určitě ne.

„Je už vzhůru? Chtěl bych s ním mluvit,“ zažal donil.

„Jo! Zrovna zvrací. Naštěstí do záchodu. Počkej, zavolám ti ho.“

Během chvíle ticha Marek zaslechl, jak Marie volá Standa. Pak ve sluchátku zašramotilo a ozval se Standa.

„Nazdar Marku. Co je?“

„Nazdar. Volám jen, jak jsi dopadl. Co to říkala Marie, že jsi přišel až ráno? Vždyť ses z hospody vytratil kolem půlnoci?“

„Ty vole, ani se neptej. Vzbudí mě kosa jak v márnici a já koukám a kde myslíš, že jsem spal?“ vyhrkl Standa.

„No vždyť na to se ptám, ne?“ zasmál se Marek.

„Tak to se podrž. Spal jsem zahrabanej v listí v lese za nádražím!“ odpověděl Standa triumfálně. „Nějaký dva, možná tři kiláky hluboko.“

„To si děláš prdel, ne?“ podivil se Marek. „Vždyť to je na opačném konci vesnice než hospoda! Jak ses tam, proboha, dostal?“

„Jo, to bych taky rád věděl. Ale nepochopím jednu věc. Jak jsem mohl dojít tak daleko? Vždyť já z toho lesa bloudil ven celou hodinu. No, co ti mám povídat. Vůbec nevím, jak jsem se tam dostal. O tom, proč jsem tam vůbec šel, ani nemluvě.“

To Marek jaksi nechápal taky. Za nádražím nebylo nic, jen hluboké zalesněné kopce. Nic víc než les, stromy, keře, tlející suché listí a hromady Jehličí. A navíc, hned za nádražím, které vlastně bylo zařízené do kopce, se tyčil prudký svah, který má problém vylézt člověk střízlivý. A co teprve pod vlivem. Zároveň jej ale nějak vnitřně potěšilo, že na tom, i po tak dlouhodobém a poctivém tréninku s alkoholem, není tak špatně sám. Tohle se mu ještě nikdy nestalo. A to ve svých opileckých stavech už pár krušných zážitků prožil.

„No, to je teda něco. Ale hlavně, že jsi v pohodě. Tak se měj a pozdravuj Marii,“ chtěl už zavěsit, když Standa ještě dodal:

„Hele, teď mi Marie říká, ať dojdeš na oběd. Určitě se ti dneska nebude chtít srát s vařením. Co?“

„No jo, tak já ze sebe udělám člověka a přijdu.“ Položil sluchátko a slastně si olízl rty. Marie byla

vyhlášená kuchařka. Už teď se těšil, jak se, pokud to žaludek na vodě dovolí, nadlábne.

II.

O tři dny později Marka probudilo ohlušující vyzvání telefonu. Ještě zcela neprobrán, zašmátral rukou po vypínači lampy na nočním stolku a rozsvítil. Pronikavě prudké světlo se mu zabodlo do očí. Párkrát zamrkal a strčil si před oči budík. Na displeji zeleně svítil čas 3:45. Telefon pořád vyzváněl.

„Do prdele!“ zasyčel a posadil se. Který kretén to otravuje tak brzo? „Zasloužil bys nakopat do prdele,“ zamumlal rozespale, pomalu vstal a přešel do vedlejšího pokoje k povykujícímu telefonu.

Zvedl sluchátko a ani se nestihl zeptat kdo co chce.

„Marku? Tady Marie. Promiň, že jsem tě vzbudila, ale já nevím, co mám dělat. Standa už je zase pryč a já se o něj bojím... Není náhodou u tebe?“

„Počkej, počkej!“ zarazil ji. „Ne, není u mě. Uklidni se a pomalu a klidně mi to vysvětlí. Kde je zase Standa? Proč by někde byl tak pozdě v noci? Marie. Ale v klidu, ať pochopím, co mi chceš vlastně říct. Ještě jsem se pořádně neprobral.“

Zaslechl, jak se Marie třikrát zhluboka nadechla. Dvakrát už to vypadalo, že začne mluvit, ale pokaždé se zasekla ještě dříve, než ze sebe něco dostala. Tušil, že nemá daleko k pláči.

„Hele, Marie, uklidni se,“ skoro zašeptal, aby ji ještě více nerozrušil. „Udělej si kávu, já se obleču a za deset minut jsem u vás. Zatím se uklidni, trochu se seber a pak mi všechno řekneš. Jo?“

Pomaloučku se nadechla a zašeptala: „Jo, ale, prosím tě, pospěš si! Prosím...“ a propukla v pláč, z něhož se Markovi začal svírat žaludek.

„Jo, hned jsem tam. Hlavně buď klidná, nic se neděje,“ snažil se ji uklidnit. Věděl ale, že to je nemožné. Když Marii chytly podobné stavy, bylo těžké ji uklidnit. Musela se z toho vybrečet a někdy jí to zabralo třeba i půl dne, kdy z ní nebylo možné dostat jednu celou souvislou větu. Navíc on vůbec nebyl v pozici, kdy by jeho „nic se neděje“ znělo dvakrát věrohodně. Doufal, že než se k ní dostane, uklidní se natolik, že mu bude schopná vysvětlit, co se děje.

Ticho ve sluchátku mu prozradilo, že Marie již dávno zavěsila. Nelenil a zavěsil taky. Rozsvítil velké světlo a začal hledat oblečení. Včera přišel zase trochu opilý a tak se nějakým ukládáním a skládáním moc neobtěžoval. Prostě ho nechával tam, kde ho ze sebe sundal. Ani se proto nedivil, že se válelo po celém bytě. Zběžně si opláchl obličej a kvůli Marii dokonce vyčistil zuby. Cestou z domu si pro jistotu vzal i žvýkačku.

Za čtvrt hodiny už byl u Standova domu. Byl to malý, dvoupodlažní domek s kuchyní, obývacím pokojem, záchodem a koupelnou v přízemí a ložnicí, stále ještě prázdným dětským pokojíčkem, koupelnou a velkým balkonem v patře. Okolo domu velká

udržovaná zahrada, v níž na jaře krásně kvetly záhony a půltucet jabloní a přes léto se skvěle grilovalo.

Marie otevřela ještě dříve, než jeho ruka zaklepala. Došlo mu, že sotva zavěsila, šla jej netrpělivě čekat ke dveřím. Bylo na první pohled jasné, že je na pokraji zhroutení. Marie byla prostě citlivka. Některé věci si brala až moc k srdci. Evinu smrt protruchlila snad více, než Marek. Zběžně se políbili, tak jako vždycky.

„Je ti jasné, že se brzy dostaneme do řečí,“ snažil se trochu rozptýlit napjatou situaci, když vstupoval dovnitř.

Marie nechala jeho poznámku bez odezvy a zavedla jej do kuchyně, kde se posadil, zatímco šla přichystat kávu.

Když pomalu upíjeli, Marie se vysmrkala a začala vyprávět.

„Začalo to noc poté, co přišel z té oslavy narozenin. Probudila jsem se o půl druhé v noci a zjistila, že jsem v posteli sama. Myslela jsem si, že je na záchodě, tak jsem zase usnula. Ale znáš mě, když něco neštím, nejsem v klidu. Vzbudila jsem se asi po půl hodině, pořád tam nebyl a postel zůstala rozestlána stejně, jako prve.“

Začal ji přemáhat pláč, ale potlačila ho. Zdálo se, že touha vypovědět tíživé a záhadné tajemství je silnější než snaha Mariiny mysli zhroutit se. Události posledních tří dnů, jak mu je vyložila, byly opravdu podivné. Markovi došlo, že Mariina starost je oprávněná. Protože sdílená. Začal z toho mít divný pocit i on.

Něco se určitě děje. Ale co?

To ráno, kdy Standa v noci poprvé odešel, a Marie se podruhé probudila, prošla celý dům, ale Standa v domě nebyl. Vrátila se proto do postele a jen tak seděla a přemýšlela, kde by mohl být. Samozřejmě ji nenapadlo nic, čemu by byla schopna alespoň trochu uvěřit. Přemýšlela tak dlouho, až ji přepadl spánek. Ráno, když se vzbudila, ležel Standa vedle ní a hluboce oddechoval. Byla na rozpacích. Vypadalo to, jako by se vůbec nic nestalo. Standa v klidu spal, jen se tu a tam zavrtěl. Uklidnila se tím, že se jí to všechno jen zdálo. Nebylo to zrovna nejpřesvědčivější rozhodnutí, ale to nejrozumnější. Proto se jej, když se vzbudil, ani na nic nezeptala a přes den to pustila z hlavy už úplně.

Svěřila se Markovi, že je od oné oslavy Standovi pořád blbě, každý den minimálně jednou zvrací a stěžuje si na bolesti hlavy.

Včera v noci, když se kolem půl čtvrté ráno vzbudila, byl Standa opět pryč. Zavolala na něj, jestli není na záchodě. Nikdo se jí ale neozval a tak vstala a šla se podívat, jestli náhodou na záchodě neusnul. Záchod ale, stejně jako obě koupelny, kam pro jistotu nakoukla taky, a ostatně i celý dům, byl prázdný. Standa byl pryč. Šla tedy zase do postele, rozsvítila lampičku a začala si číst s tím, že počká, až se vrátí. Z četby nic neměla, ale bylo to lepší než koukat do blba. Přemýšlela, jestli se jí předešlá noc zdála

nebo ne. Teď se jí vše zdálo jasné.

Ráno, když se vzbudila, spal Standa opět vedle ní. Rychle se podívala na stolek. Lampička byla zhasnutá a kniha ležela tam, kde ji nechala večer, než šla spát. Tehdy poprvé pocítila to, co se jí drží doteď. Strach. Takový, jaký za celý svůj život ještě nezažila. Vyháněla z hlavy myšlenky o případné Standově milence, protože věděla, že ať je Standa jaký chce, miluje ji a tohle by nikdy neudělal. Nikdy. Tím si byla jista. O to byl ten strach horší.

Když se ho na to ráno zeptala (tu první noc si nechala pro sebe), udiveně se jí vysmál. Ujišťoval ji, že spal celou noc až do rána v posteli vedle ní, že nikde nebyl. Muselo se jí to všechno zdát. To se prý někdy stává. I on má občas sny, které se zdají tak živé, že si ráno není jistý, jestli se skutečně nestaly.

Říkala mu, že si pamatuje, jak procházela dům, když jej hledala.

„Třeba jsi ho skutečně procházela,“ odpověděl jí s úsměvem, „ale spala jsi při tom a zdálo se ti, že mě hledáš. Třeba jsi náměsíčná a oba o tom nevíme.“

Ujistil ji, že celou noc spal a „že bych někam šel? O tom vůbec nic nevím!“ Nakonec se tomu oba zasmáli a Standa jí po celý včerejšek pošťuchoval poznámkami typu: „Haló! Tady jsem, nikam jsem neodešel. Netřeba mě hledat.“

„Včera zvracel čtyřikrát,“ pokračovala Marie. „Byl celý červený a pořád se potil. Když jsem se ho zeptala, co mu je, řekl, že nic. Že se cítí skvěle. Svedl to na jídlo. Večer jsme šli spát v deset. Nic se mi nezdálo, žádný sen. Nic. Vzbudil mě šramot. Sedla jsem si v posteli a uviděla Standu, jak se obléká. Zeptala jsem se ho, co dělá a kam chce jít tak pozdě. Neodpověděl. Ani si mne nevšiml, jako bych tam vůbec nebyla. Musel mě ale vidět, měl otevřené oči. Když jsem rozsvítila lampu, ani toho si nevšiml. Dál se v klidu oblékal. Co bylo ale nejhorší a strašně mě to vyděsilo, byl jeho výraz ve tváři. Jako kdyby to nebyl on...“ potáhla a konečně se rozplakala.

Ta se brzo zhroutí, napadlo Marka.

„Oči měl otevřené,“ pokračovala mezi vzlyky a potahování nosem, „ale vypadal, jako by spal. Jako by jej něco vedlo a on si to ani neuvědomoval. Jestli někdo z nás dvou, tak on je náměsíčný.“

„Dobře,“ přerušil ji Marek. „Co bylo dál?“

„Pořád jsem na něj volala, teď už hlasitěji. Ale jak říkám, vůbec si toho nevšiml. Myslím, že mě ani neslyšel.“ Zastrčila mokrý kapesník do kapsy a začala se utírat do utěrky.

Marek vytáhl z kapsy svůj kapesník, ale když viděl jeho stav, raději ho zase rychle zastrčil zpátky.

Hlasitě potáhla. „Pak sešel dolů a odešel. Vstala jsem a přešla k oknu. Zahlédla jsem ho, jak zavírá branku a jde po cestě. Šel jako bez duše. Neohlížel se. Cívil před sebe, ale vypadal, jako že ví, kam má jít a že tam dojde, ať se děje cokoli. Kdyby po cestě jelo auto, asi by se prostě nechal přejet. Ví, že by neuhnul. Byl jako nadrogovaný.“ Žalostně

a prosebně na něj pohlédla. „Marku, já mám strach. Co se to děje? Nikdy takový nebyl. Začínám se ho bát. Já...“ Najednou přestala brečet. Jako by konečně dokázala dosáhnout na ten kohoutek a přival slz zastavit. Najednou byla sama sebou. „Chtěla jsem mu to říct, ale teď se bojím. Bojím se toho, jak by zareagoval a co by udělal, kdybych mu to řekla...“

„Co mu chceš říct?“

„Já...“ uhnula pohledem. Vypadala jako dítě, které něco provedlo a bylo přistiženo. „Čekám dítě.“

Ta stolička, na níž se postavila, aby dosáhla na kohoutek, jí podjela pod nohama, ruka sjela z kohoutku a slzy měly zase volnou cestu.

Marek vstal, obešel stůl, klekl si před ni a vzal jí za ruce. Pohlédl jí do tváře. Slzy jí skapávaly na klín. Oči a nos měla zarudlé. Její vždy tak krásné blondaté vlasy jí visely přes ramena jako větve smuteční vrby.

„To bude v pořádku,“ zašeptal. Nevěděl proč, ale do očí se mu draly slzy. „Určitě se nic neděje a nějak se to vysvětlí. Uvidíš.“ Chvilí mlčel. Přestala mezitím plakat a utřela si slzy. „Co jsi dělala potom?“

„Chvilí jsem tam stála a koukala z okna. Nevěděla jsem, co mám dělat. Došlo mi, že se mi ty dvě noci předtím vůbec nic nezdálo. Že se to skutečně stalo.“ Pohládila jej po vlasech a prosebně mu pohlédla do očí. „Pak jsem sešla dolů, seděla na gauči a přemýšlela. Nevěděla jsem, co dělat. Jediné, co mě napadlo, bylo zavolat ti.“

„To je v pořádku,“ ujistil ji. „Teď jsem tady u tebe a zůstanu tady. Ty si půjdeš zase lehnout, nebo se brzo sesypeš.“

„Já neusnu,“ oponovala.

„To nevádí,“ nedal se, „ale budeš ležet a nic nedělat. Dobře?“

„Nemůžu tam nahoru jít. Nechci tam. Bojím se... Bojím se, že tam bude ležet v posteli, když tam vejdou. Pořád myslím, že jsem se zbláznila.“

„Tak jo,“ poplácal ji po ramenou. „Počkej tady, já se tam skočím podívat. Když tam nebude, což si myslím, že tam nebude – nevěřím, že ses zbláznila a věřím ti – půjdu tam s tebou a počkám u tebe, než usneš.“ Kývl na ni hlavou, zda souhlasí. Když přikývla, vstal a odešel.

Slyšela jeho kroky po schodech. Pak se ozval zvuk dveří šoupaných po koberci a cvaknutí vypínače. Chvilí bylo ticho, než se ozvaly kroky na schodech.

Už jí chtěl říct, že může být klidná, že tam Standa není, ale usoudil, že by to nebylo dvakrát moudré. Tak jí jen řekl, že je to v pořádku a znovu jí připomněl, ať se nebojí, že tam bude s ní.

Omluvila se a odešla na záchod. Marek se ujistil, že na něj skutečně šla a nalil do sklenice trochu pomerančového džusu, který objevil v lednici mezi krabicemi mléka a jablečného džusu. Ten se pro svou průhlednost pro jeho záměr nehodil, Marie by si mohla něčeho všimnout. Pak v džusu rozmíchal prášek na spaní, o kterém věděl, že je ve skříňce nad sporákem. Marie čas od času nemohla usnout, tak

ho tam měla pro všechny případy. Když se vrátila, jemně ji donutil sklenici vypít a doprovodil ji nahoru. V ložnici ji uložil do postele a políbil na čelo. Připadalo mu to trochu dětinské, ale Marie jej uklidnila, když mu polibek opětovala.

Usnula během chvilky. Marek pomalu vstal, vyprostil svou ruku z její a potichu, aby ji nezbudil, sešel zpátky dolů do obývacího. Chvilí stál u okna, jako by čekal, že se zrovna teď na ulici objeví Standa, vrátí se domů a všechno mu vysvětlí. Tma se mísila se žlutavým světlem pouličních lamp a pomalu, jakoby se jí vůbec nechtělo, předávala vládu nad světem blížícímu se rannímu světlu. Bylo 5:07.

Obezřetně, aby do něčeho nekopl nebo o něco nezakopl, přešel ke gauči a posadil se.

Snažil se nějak si v hlavě srovnat vše, co mu Marie řekla, vytrdit skutečná fakta od jejích představ. Pomůže to do budoucna a hlavně to pomáhalo zahnat spánek, který na něj začal doléhat okamžitě, co si sedl. Moc to ale nepomáhalo.

Už skoro spal, když jej náhle probralo bouchnutím dveří. Překvapilo jej to stejně, jako fakt, že neslyšel vrznutí branky ani klíč v zámku. Byl zřejmě ospalý více, než si byl ochoten připustit. Zpozorněl a sjel rukou po zdi k vypínači, který byl nad gaučem.

Dveře do obývacího se otevřely a ozvaly se kroky tlumené chlupatým kobercem. Během tří sekund se zpoza rohu vynořila Standova postava. V tu chvíli Marek rozsvítil světlo.

To, co spatřil, mu skoro vyrazilo dech. Celé jeho tělo zalilo teplo, jaké pocítíte, když se v parném létě slunce vyloupne zpoza mraku a naplno se do vás opře svým vysušujícím horkem. Stejně náhlé. Přesto byl pot, který mu vyrazil na čele, mrazivě ledový.

Stačilo už to, že Markovo rozsvícení se Standou neudělalo vůbec nic. Nijak na to nezareagoval. Jeho tvář byla jakoby mrtvá. Ani nemrkl očima. Marka náhlé světlo donutilo přimhouřit oči navyklé na tmu. Standa nehnul ani brvou. Upřeným pohledem hleděl někam do neznáma. Pomalu, aniž by zpomalil svou chůzi, zahrnul a prošel úzkou stoličkou mezi stolem a gaučem, na němž strnulý Marek seděl. Minul jeho kolena jen o necelých pět centimetrů. Marek ze sebe nebyl schopen vyrazit ani jediné slovo. Vždyť si ho musel všimnout? Procházel těsně kolem něj. Stačilo, aby Marek zvedl ruku a mohl Standu chytit za nohu. Vypadal hrozně, ale nevypadal jako náměsíčný.

Co to s ním je? Je zdrogovaný nebo zlitý chlastem? Vždy ale jde úplně rovně a zpřímá, odhodlaně. Sebejistě.

To už Standa stoupal po schodech nahoru. Marka z šoku probral dusot jeho kroků po dřevěných schodech. Rychle zhasl a opatrně šel potichu za ním. Měl hrozný strach, aby Standa, nedejbože, něco neprovedl Marii.

Standa vešel do ložnice a Marek jen tak tak stihl proklouznout dovnitř zavírajícími se dveřmi, než je dovrhel.

Co to s ním, do prdele, je? nechápal Marek situaci. Vždyť jsem se o něj takřka otřel?

Standa se svlékl do slipů, věci uklidil do skříňky a zalezl pod peřinu vedle spící Marie. Marek tam jen tak stál, neschopen pohybu, slova i kloudné myšlenky. S vytřeštěnými očima a němě rozevřenou pusou jen tupě zíral na teď již úplně normálně spícího Standa. Asi o pět minut později, během nichž se Marek ani nehnul, se Standa převálil na záda a začal chrápat. To už Marek to napětí neunesl a svalil se k zemi jako střelený jelen.

III.

Chodbami nemocnice se jakoby bez cíle procházeli lidi, většinou staršího věku, opírající se o hůlky, nebo mladé matky s dětmi. Občas z některých dveří vyšla sestra a o kus dál do jiných zase vešla.

Marek seděl na židli v čekárně mezi dvěma scvrklými babičkami a vřiskajícím asi devítiletým klukem, jehož jeho matka neustále napomínala. Měl chuť vstát a pár mu jich střelit. Pořád ho ještě po tom úderu bolela hlava. Zaháněl myšlenku vstát a jednoduše z toho nepříjemného místa, které ho chtělo pohltit a pak rozdrtit na prach, prchnout pryč. Přesto však vytrval.

Nemocnice nesnášel od oné bouračky, kdy ležel v odporně bílém pokoji. Ruku a obličej ovázaný obvazy, nohu v sádře a duši na sračky. A oni se na něj chodili dívat. Jako by byl atrakcí v cirkuse. Někdy už ty, byl si jist, že nenávidné, pohledy nemohl vystát. Ty pohledy určené jemu, tomu, co zabil svou ženu a nenarozené dítě. Zde, v nemocnici, kde se potraty provádí sériově jako na běžícím pásu. Občas měl chuť na ně zařvat: „Jen se klidně dívejte! Já jsem zabil svou ženu. Konečně vidíte někoho, kdo zabil. Užijte si to, odškrtněte si to doma ze seznamu viděných kuriozit, než mě propustíte domů, nebo než ty vaše pohledy nevydržím a než zabiju sebe, vezmu vás pár s sebou!“

Teď tady seděl, poslouchal vřiskajícího parchanta a zaháněl myšlenku na útěk. Rukama si nervózně přejížděl po stehnech.

Proboha, kde je? To ho tam operují, nebo co?

Když se probрал z bezvědomí a zjistil, kde je, rychle vyskočil, zapotácel se a vrazil do skříňky. Byl pevně přesvědčen, že ohlušující rána, kterou kolize jeho těla s kusem nábytku vydala, je musí probudit. K jeho úlevě se tak naštěstí nestalo. Venku už bylo světlo, ale Marie se Standou pořád ještě spali. Napadlo jej, co by se asi stalo, kdyby se Standa vzbudil jako první a našel ho tu ležet bez sebe na zemi. Uvědomil si, že vlastně ani nevěděl, co by dělal, kdyby Standa ze svého návratu přišel normální a viděl, že je u nich, tak brzo ráno, Marek. Co by mu řekl? Cítil, jak se mu ulevilo. Ještě, že se to nestalo.

Chvilí váhal, pak ale přešel ke spící Marii a trochu s ní zatřásl. Lehce s sebou zavrtěla a pomalu otevřela oči. Když ho spatřila, skoro vykřikla. Marek jí rychle

zakryl rozevívající se ústa dlaní a výkřik zadusil. Ukázal jí, ať je potichu a hlavou kývl ke dveřím. Pomalu přítakala.

Když jí sundal ruku z pusy, pohlédla Marie vedle na Standu. Ani ji nepřekvapilo, že spí vedle ní. Po zkušenostech z předešlých dvou nocí věděla, že tam bude. Potichu vstala a spolu s Markem vyšli ven z ložnice.

Při pozdní snídani jí Marek povyprávěl Standův příchod. Některé, pro něj děsivé, detaily vynechal. Taký vynechal svou ztrátu vědomí. Jednak proto, že se obával, aby to Marii nevydělalo, jednak proto, že se trochu styděl. Domluvili se, že Marek půjde se Standou k lékaři, aby zjistili, co s ním je. Taký se shodli na tom, že se o tom, co se poslední noci stalo, nebudou před Standou zmiňovat. Oba věděli, nebo alespoň pevně věřili, že Standa o svých nočních procházkách pravděpodobně nic neví. I když se to zdálo nepochopitelné, už jen způsob, jakým se Standa ráno svlékal a věci ukládal do skříně, nebo skutečnost, že předešlou noc zhasl Mariinu lampu a vrátil knihu na stůl tak, jak jí tam večer položila, tomu odporoval, byla to pravda. Standa tehdy o svých nočních výletech skutečně ještě nic nevěděl. Byl si jist, že celou noc v klidu prospal v posteli vedle své ženy.

Marek Marii navrhl, že večer bude čekat před domem a pokud Standa opět někam půjde, bude ho sledovat.

Bylo něco před jedenáctou, když ze shora zaslechli bouchnutí dveří ložnice a následné zvuky zvracení. Oba na sebe vyděšeně pohlédli a Marie bezděky pokrčila rameny. Po necelé půldruhé minutě zvracení utichlo a za chvíli Standa sešel domů. V klidu je pozdravil a až pak na Marka vykukil překvapeně oči.

Marie ze sebe, aby situaci nějak zachránila, rychle vyhrkla, že měl Marek cestu kolem a tak se zastavil na kus řeči. Marek jen souhlasně pokyvoval hlavou. Na zádech ucítil vyrážející pot.

„Měl bys, Stando, zajít k doktorovi,“ řekla Marie, aby to nečekané překvapení nějak zamluvila. „Je to s tebou čím dál horší.“

Standa se chvíli vykrucoval s tím, že mu nic není, že se cítí skvěle, ale nakonec, aby Marii potěšil, souhlasil. Marek se rychle nabídl, že teď má volno, že ho tam odveze.

Už byl odhodlaný vstát a buď odejít, nebo tomu frackovi, který teď již poskakoval kolem a několikrát nejen do něj narazil, vrazit jednu dobře mířenou, když se otevřely dveře a vyšel z nich Standa s doktorem.

„Vyzvedněte si tu mast a mažte si to ráno a večer před spaním,“ upozornil doktor Standu a odcházal chodbou k výtahům.

Marek vstal a přikročil ke Standovi, nahnul se k němu a potichu, jako by nechtěl rušit nemocniční vrískající echo ticha, mu pošeptal, ať jde do té lékárny, že na něj počká venku. Když Standa zašel za roh,

vzal to Marek, jak nejrychleji mohl, za vzdalujícím se doktorem. Doběhl ho zrovna, když otevíral dveře od výtahu a chystal se nastoupit. Zadíchaně na něj promluvil:

„Pane doktore! Promiňte. Počkejte chvíli.“

Zastavil se a hlasitě oddechoval. Když zase popadl dech, pokračoval. „Dobrý den. Jsem Marek Loutna. Rád bych věděl, co je Standovi Sochorovi. Mému kamarádovi, který od vás právě odešel. Víte, já a jeho žena si o něj děláme starosti. Už tři dny zvrací...“

„Nemusíte mít strach,“ přerušil ho doktor a rukou pokynul k otevřeným výtahovým dveřím. „Víte, spěchám. Jestli byste mohl kousek se mnou, můžeme si popovídat ve výtahu.“

Marek společně s doktorem nastoupil. Ještě, než se dveře výtahu zavřely, doběhla udýchaná sestra a přistoupila. Jela o patro výše, než oni. Dveře se zavřely a doktor zmáčkl tlačítko, vedle něž byla červená cedulka s bílým nápisem INTERNA – 7. PATRO. Výtah se s trhnutím rozjel a doktor se obrátil k Markovi.

„Promiňte,“ zašklebil se a zvedl pravou ruku, „Josef Pekárek.“

Marek nabídnutou ruku přijal.

„Vašemu příteli,“ pokračoval Pekárek, „vlastně nic není. Abych pravdu řekl, chtěl bych být zdravý jako on.“ Pousmál se a odhalil svůj ne zcela dokonalý chrup. „Tu nevolnost má zřejmě z nějakého jídla. Může to být i ze stresu. To je různé. I když pan Sochor tvrdí, že ze stresu to být nemůže.“ Zvedl ruku a podrbal se na bradě. „Víte, je jedna věc, která mě trochu udivuje. A teoreticky řečeno, ta nevolnost by mohla být i z toho.“ Když spatřil Markův vyděšený výraz, rychle zavrtěl hlavou. „Nebojte se, není to nic vážného. Jen se mu vytváří nadbytek krve. Více, než je zvykem. Je to poměrně vzácný jev, nevíme proč tomu tak je, není to ale nic vážného. Pravděpodobně se mu bude jen spouštět z nosu, nebo v horších případech z uší, když jí bude v těle moc. Časem by se to mělo upravit zase na normál. Odebrali jsme vzorky, moudřejší budeme, až budou výsledky. Ale ujišťuji vás, že to skutečně není nic vážného.“

Marek si trochu oddechl. „No, nevím, jestli je to nějak důležité, ale Standa poslední tři dny opouští večer dům.“ Tázavě se podíval Pekárkovi do obličeje. „Je to divné. V noci prý vstane, oblékne se a vyjde ven. Vráť se tak za tři až pět hodin, zase se svlékne, lehne si do postele a spí dál. Je ale divné, že vypadá, jako by pořád spal, i když se obléká a chodí. Marie, tedy jeho žena, jednou, když takhle odcházela, rozsvítila a volala na něj. On si jí ale vůbec nevšímal. Jako by tam vůbec nebyla. Měl ale otevřené oči.“

S výtahem lehce trhlo a zastavil se. Pekárek, následován Markem vystoupil a zahrnul doprava. Chodba, již kráčeli, byla temná, bez oken, jen slabě osvětlená blikajícími zářivkami. Byla tichá.

„To je normální somnambulismus. Náměsíčnost,“ dodal pro upřesnění Pekárek. „Lidé se při něm

prochází někdy i po celém bytě a dost dlouho. Že při tom mají otevřené oči, se občas stává.“

Oba se vyhnuli mladé černovlasé dívce, která se na ně mile usmála. Marek se donutil ohlédnout se za ní. Chvilí, než ho Pekárek vyrušil, sledoval její pozadí.

„Většinou se doporučuje nechat je procházet a snažit se je nebudit. Mohli by se z toho delší dobu vzpamatovávat. Většinou to pro ně je šok. Psychicky by jim to neprospělo.“ Na chvíli se zamyslel a tentokrát si prsty prohraboval svůj prošedivělý knír. „Že by se ale při tom někdo procházel po venku, oblíkal se a svlékal, to slyším poprvé. Vidíte, třeba to zvracení má z toho.“

I když chtěl, Marek jeho posledního závěru moc nevěřil. Nějak podvědomě cítil, že se se Standou něco děje. Byl pevně rozhodnut, přijít tomu na kloub. „Asi máte pravdu,“ řekl, aby přerušil prodlužující se ticho.

Mezitím došli ke dveřím.

Doktor Pekárek vzal za kliku a otevřel je. „Teď mě ale, prosím, omluvte. Mám nějakou práci. Kdyby se vašemu příteli nějak přitížilo, ať se za mnou zastaví.“ Napřáhl k Markovi ruku. „Na shledanou.“

„Na shledanou,“ potřásl si s ním Marek a otočil se k odchodu. Pak se ale rychle otočil zpátky a vyhrkl ze sebe: „Ještě promiňte, ale co si má Standa mazat tou mastí?“

Pekárek už za sebou skoro zavřel. Zarazil se však, dveře pootevřel a vystrčil z nich hlavu. „Váš přítel má na ruce zarudlou odřeninu. Šest malých ranek, spíše tržných. Pravděpodobně se venku poškrábal o trní, čemuž by odpovídala i vaše informace o jeho nočním procházení. On sám neví, od čeho to má. Trošku mu to hnisá, tak jsem mu předepsal mast, aby do toho nechytil nějakou infekci. Ale teď už mě skutečně omluvte.“

Marek pokýval hlavou a poděkoval. Dveře však už byly zavřené a on v potemnělé chodbě sám.

Vydal se rychle zpátky na parkoviště.

IV.

Líbezný ženský hlas z rádia ohlásil půldruhou hodinu ranní. Marek seděl ve svém autě a naléval si horkou kávu. Na dnešní noc se náležitě vybavil. Termoska plná kávy, dva balíky paprikových a jeden česnekových chipsů, petku limonády a knížku na čtení. Kdyby tušil, co dnešní a následující noc prožije, asi by volbu knihy pozměnil a ty hororové povídky britských a amerických autorů nechal doma. Na sedadle spolujezdce ležela teplá bunda a baterka.

Okny dovnitř vnikalo světlo pouličních lamp, celý vnitřek auta byl prosycen příjemným přišeřím. Venku se tvořily malinké chomáče mlhy, které se ale během několika minut rozplývaly. Slabý vítr, profukující škvírami a prorezlými otvory karosérie, vydával tichý kvílivý zvuk, jako kdyby někdo slabě vzlykal. Venku rozkmitával větve okolo stojících stromů a keřů.

Marek zde v ulici, kousek od Standova domu, číhal už od jedenácti. Střídavě si četl, poslouchal rádio, upíjel limonádu, kouřil, popíjel kávu a odskakoval si ulevit. Masturboval jen jednou.

Když se vrátili od doktora, stávil se Marek za Marií do obchodu, který se Standou vlastnili, a vyprávěl jí, co se dozvěděl. Ujistil ji, že večer bude před domem čekat a pak se vydá za Standou. Požádal ji, aby šla normálně spát. Teď, když je těhotná, potřebuje mít hodně síly a musí být svěží. Pak odešel domů, najedl se a šel si do večera zdřímnout. Nechtěl, aby večer náhodou usnul a Standu propásl. Sám by rád už konečně věděl, co se to vlastně děje. Pro klid svůj i Marie.

Byl toho plný, pořád to v něm hlodalo. Bylo to tak silné, že jeho věčný pocit viny za smrt Evy a dítěte byl pro tentokrát zatlačen do kouta a udržován mimo dosah jeho mysli. Konečně to dokázal něčím přebít, nahradit. Celý den nemyslel na nic jiného.

V rádiu zrovna hráli jeden z mnoha letošních letních hitů. Další sotva náctiletá holčička zpívající o tom, jak je léto super, jak je svůdná v plavkách a jak si s ní každý chlap má užít, objímat ji, líbat, plácát a vzít si ji, přímo tady, na té skvělé letní party, ale kdyby to nějaký chlap opravdu udělal, schoulila by se v rohu a vyděšeně kvičela. Příští měsíc ji nahradí další vycházející hvězda, bude zpívat o tom samém a pak úplně stejně zapadne do bahna nezájmu.

Marek krátce vzhlédl od knihy (na hlavní hrdinku zrovna útočila ohavná obluda) a spatřil Standu, jak vychází z domu. Rychle knihu zaklapl. Uvědomil, že si nepoznačil stránku, na které skončil. To ale teď nebylo důležité. Důležitější byl Standa a to, kam Marka zavede a co mu vlastně ukáže. Rychle si navlékl bundu, popadl baterku a vystoupil z auta. Neuváženě bouchl dveřmi a ustrašeně pohlédl na vzdalujícího se Standu, jestli na sebe náhodou neupozornil. Standa však šel dál, ničeho si nevšímaje. Marek tedy auto zamkl a klíče si zastrčil do kapsy. Pak je však, kdo ví proč, zase vytáhl, obezřetně se rozhlédl po prázdné a tiché ulici a zastrčil klíče na přední levou pneumatiku.

To jsem zvědavý, kam mě zavedeš, pomyslel si, když kráčel středem za Standou a vyhrnoval si límec, aby mu pozdně zářijový vítr nefoukal za krk. Okolní tmu zdárně ředily pouliční lampy, baterku (ani si nebyl jist, proč ji s sebou vlastně bral a zda ji vůbec bude potřebovat) si tedy prozatím připnul karabinkou od klíčů k poutku kalhot. Bundu si zapnul až ke krku, ruce vrazil do kapes a šel, kam jej Standa vedl.

Ten zahrnul do ulice vedoucí na náměstí. Ve tváři měl strnulý, nicneřikající výraz. Šel jako nadrogovaný. Automaticky zahýbal, jako by tuhle cestu znal nazpaměť a procházel ji denně. Neohlížel se napravo ani nalevo. Nahoru ani za sebe. Pohled měl upřený kupředu, přímo před sebe. Měl svůj cíl a mířil k němu. Nic však nevnímal. Ani cestu, ani stromy, ani domy potemněle lemující silnici. Jako by jeho tělo někdo, nebo něco, ovládlo a neberouc v potaz jeho vlastní osobu, s ním manipulovalo.

Oba, bez sebemenší zastávky nebo zpomalení, prošli náměstím. Minuli obecní úřad, samoobsluhu a novinový stánek. Ve skoro patnáctivteřinovém intervalu oba zahrnuli na cestu vedoucí z náměstí přímo k nádraží. Klikatila se chvíli mezi domy a pak mezi hollými poli a pastvinami. Marek, i když nevěděl o žádném důvodu proč, začal pomalu tušit, kam Standa míří. Připadalo mu to ale hrozně absurdní. Nechápal smysl, proč by tam měl jít.

Občas se na okraji cesty najednou ze tmy vztyčil vzrostlý topol. O kousek výše se cesta, skoro v pravém úhlu, stáčí a vede k nádražní budově, kde končí parkovištěm a dál pokračuje již jen v trávě vyšlapaná pěšinka. Nádraží se však vyhnuli.

Ještě v zatáčce Standa sešel na polní pěšinku a vydal se ke kolejím. Marek odepnul baterku a vydal se za ním. Ještě ji ale nerozsvítil. Nádražní stožáry vydávaly světla dost. Podle Markova vkusu až moc. Když došel ke kolejím, byl už Standa na druhé straně kolejiště.

Do okolního příšeří tu a tam barevně zářila barevná světla návštěidel, tu a tam návestní těleso výhybek. Moderní technika do místního nádraží ještě nedorazila. Asi dvě stě metrů napravo od nich se jako věž do výšky tyčilo stavědlo a dál za ním osvětlené nádraží. Všiml si dvou mašin na kolejích, z komínků jim vycházel hustý šedavý kouř. Vítr k Markovi donesl zvuk jejich nahozených motorů. Z té dálky zněly jako bublající potůček.

Tentýž vítr mu cuchal vlasy a nepříjemně mrazil na tvářích. Pokoušel se vecpat i pod bundu. Vháněl do nádraží mlhu hustou jako mléko. Kdesi z přítmi se ozval šoupavý zvuk a pak něco hlasitě klaplo. V Markovi hrklo, až málem upustil stále temnou baterku a rychle se tím směrem ohlédl. Spatřil jen osvětlené těleso výhybky. Po chvíli se to ozvalo znovu, o kousek dál. Jeho reakce teď byla rychlejší a tak stačil zahlédnout, jak se převažuje kulaté závaží právě představované výhybky. Kdo by si byl pomyslel, že tak všední věc v příhodné chvíli vydává tak strašidelné zvuky.

Pohlédl směrem ke Standovi a zjistil, že ten už je v polovině prudkého svahu na druhé straně kolejiště. Vešel tedy do kolejí a jednu po druhé je překračoval. Když přecházel třetí, na druhou stranu mu ještě čtyři zbývaly, zaslechl sílící blížící se hluk. Pohlédl napravo a spatřil k němu se hrnoucí vlak, odjíždějící ze stanice. Rozběhl se a přeskakoval jednu kolejnici za druhou. Vlak se mu prohnal za zády a náraz vzduchu jej popohnal kousek kupředu.

Konečně dorazil pod kopec. Vzhlédl a spatřil Standu, jak se na jeho vrcholku ztrácí mezi stromy.

Už si byl jist, kam jde. Jen ještě nechápal proč. Teď ho jen neztratit. Za žádnou cenu ho neztratit nebo to může zabalit, jít domů spát a zkusit to zítra znovu. Jenže zítra třeba může už být pozdě. Na co, to přesně nevěděl, ale děsila ho již samotná představa nejistoty delší o jeden den. Rozsvítil baterku

a po čtyřech se začal drápat nahoru.

Šlo to ztuha. Nohy mu na zvětralé půdě neustále podjížděly a jednou dokonce sjel o dva metry zpátky dolů. O třící kořen si poškrábal levou tvář. Po každém takovém sklouznutí se mu do obličeje nahnulo trochu zvětralého písku a prachu. Dostával se mu do očí, vdechoval jej nosem a dvakrát se mu dostal i do pusy. Občas se z hlíny uvolnil kámen, a jak se valil dolů, praštil ho do hlavy.

Když se konečně zpocení, zaprášený a poškrábaný, vydrápal na kopec a posvítil si baterkou do lesa, Standu zahlédl jen na kratičky okamžik, jak mu mizí mezi stromy. To bylo špatné. Teď ho nechtěl, nemohl ztratit. Zvědavost již byla tak silná, že by nesnesl byť jen pomýšlení na to, že by ho měl teď ztratit a vzdát se zjištění, co Standa v tom lese vůbec hledá nebo chce dělat. Ne teď, když konečně zdolal ten svah. Přidal tedy do kroku a za okamžik vstoupil mezi stromy a keře. Nohy se mu zabořily do měkkého koberce tlejícího listí a ozvalo se praskání lámaných suchých větviček.

Tma v lese byla skoro hmotná. Osvětleny Markovou baterkou, vystupovaly stromy ze tmy občas až v děsivých tvarech a vrhaly ještě bizarnější stíny. Jen sem tam mezi korunami stromů problesklo měsíční světlo. Suché větve, kymácející se ve větru, který zde na kopci foukal silněji, a podařilo se mu pronikat hluboko do lesa, o sebe narážely. Občas se nějaká suchá větev zlomila a s rachotem padala k zemi. Těsně nad Markem zahoukala sova, máchla křídly a odletěla. Marek leknutím vykřikl a upustil baterku. Ta nárazem o kořen stromu zhasla. Byla tma. Klekl si a začal rukama šmátrat v tlejícím listí. Ke své radosti ji našel během půl minuty. Rozsvítil a rozhlédl se po tmou zalitým lese.

Standa byl pryč. Chvíli nehybně naslouchal, ale nezaslechl nic, podle čeho by ho dokázal zaměřit. Dal se do běhu, aby náskok snížil. Doufal, že se mu ho, nebo nějakou stopu po něm, podaří najít a doběhnout.

Nevěděl, jak dlouho se už takhle lesem trmácí. Nevěděl, jak hluboko už v něm je. Nevěděl, jak se, pokud Standu nenajde a ten jej, stejně nevědomky jako ho sem přivedl, vyvede zase ven, z lesa do stane. Okolní tma a ticho neuvěřitelně zkreslovaly a mátlý většinu smyslů.

Začalo ho píchat v pravém boku. Naštěstí Standu zaslechl asi deset metrů před sebou. S úlevou zpomalil. Teď už může zvolnit. Na chvíli se dokonce zastavil a zhluboka oddechoval. Potřeboval do plic nahnat něco čerstvého vzduchu, aby je uklidnil. Najednou ucítil ten chlad okolo. Začala mu být zima. Ještě dvakrát se zhluboka nadechl a vydal se zase za kamarádem.

Šli ještě dlouho. Když už Marek začal pomýšlet na to, že Standu doběhne a třeba i fackami probere, Standa se protlačil křovím na malou mýtinu, kde se zastavil. Marek pomalu došel k hradbě z keřů. Museli

jste přijít skoro až k ní, abyste zjistili, co se za nimi skrývá.

I když si byl jist, že o něm Standa neví, schoval se Marek do obětí olistěného proutí. Keř poznal. Byly to šípky. Možná proto se mu to obětí zdálo tak intenzivní až intimní. Standa stál od něj pouhé dva metry, osvětlen Markovou baterkou, kterou si zřejmě vůbec neuvědomoval, a jasně zářícím měsíčním půlkoláčem.

Mýtina byla pokrytá vzrostlou trávou tmavě zelené barvy. Ještě před tím, než se měsíc schoval za hustý mrak a uvrhl mýtinu do temnoty, si stačil Marek všimnout tu a tam rostoucího keříku na mýtině a obrovské rostliny kousek od Standy.

Ze svého úkrytu sledoval, jak si Standa k té obrovské rostlině sedl. Měla hrubé dlouhé listy jehlovitého tvaru podobné ostrým jazykům porostlým trny. Po stranách silných, dužnatých listů vyrůstaly dlouhé ostny. Markovi byla ta rostlina povědomá. Věděl, že už ji, nebo přinejmenším jí podobnou, někde viděl. Pak mu došlo, že je strašně podobná agávi, kterou pěstoval ve velkém květináči na zahradě Standův soused. Vzpomněl si, jak se vždycky strašně nadřeli, když mu pomáhali na zimu ji odtáhnout do sklepa. Masivní květináč s ještě masivnější rostlinou vážil snad tunu. Tahle vypadala dost podobně, jen byla ještě o notný kus větší.

Co by ale, sakra, dělala agáve tady v lese? Kde by se tu vzala? Uprostřed šumavského lesa. Sama tady určitě vyrůst nemohla a kdo by ji tady, v lese, zasadil? Navíc se blíží zima a téhle to evidentně vůbec nevdá. Vypadá to, jako by se jí tu vedlo docela dobře, honilo se mu hlavou.

Pak ale zjistil, že to ani zdaleka není agáve, jak si původně myslel.

Standa si svlékl bundu a vyhrnul rukáv košile. Marek si všiml zarudlého místa na zápěstí, teď v podobě tmavšího fleku na jasném pozadí kůže, a došlo mu, že to je ta odřenina, o níž mluvil Pekárek. Standa natáhl ruku k rostlině, jakoby jí tu odřeninu ukazoval. Šťoural si do ní prstem. Nasměřoval ji přesně na ni.

V Markovi hrklo, pro jistotu zatřepal hlavou, zamrkal očima a jednu si vrazil, aby se ujistil, že se mu to nezdá.

Rostlina se totiž pohnula. Z jejího středu, z místa, kam se všechny listy sbíhaly do stonku silného jako mužské stehno, se vztyčilo chapadlo tlusté jako dětská ruka, zakončené přísavkou velikosti dlaně, která se otvírala a zavírala, jakoby mlaskala. Chapadlo se natáhlo a přisálo Standovi na ruku, přesně na odřeninu. Markovi bylo hned jasné, že to žádná odřenina není. Ozval se mlaskavý zvuk a Marek spatřil, jak chapadlem do rostliny proudí Standova krev. Bylo to děsivě odporné.

Markovi se podlomila kolena a doslova padl na zadek. O trní keře si poškrábal svůj již tak dost rozdrápaný obličej. Pomalu mu začalo všechno docházet. Tady musel Standa strávit onu noc po oslavě.

Sem chodil předešlé tři noci. Asi sem nějakým záhadným způsobem zabloudil a odpadl přímo u této podivné rostliny. Ta využila, nebo spíše zneužila, příležitosti a vysála z něj krev. Jako by znovu slyšel Pekárka: *Nebojte se, není to nic vážného. Jen se mu tvoří moc krve. Více, než je zvykem. Nevíme proč tomu tak je, není to ale vážné...* Ale Marek už věděl. Jiné vysvětlení celé záležitosti již totiž neviděl.

Hovno, odpověděl v duchu Pekárkovi. Kurva, jasně, že je to vážné. Ta upíří rostlina, nebo co to je, ho vysává. Proto ta krev. Žádné spouštění z nosu. Ta svině do něj napumpovala nějakou sračku, která v něm vytváří krev. Nadopovala ho, zhypnotizovala nebo něco podobného a on ji každou noc chodí krmit. A ani o tom neví.

Roztrásla se mu brada i ruce. Nesnášel svou posttraumatickou přecitlivělost. Dodal si odvahy a pohlédl na Standu. Vykřikl a odvrátil zrak, aby to nemusel vidět. Ta chvílička, na niž zahlédl Standovu tvář, mu bohatě stačila.

Kamarádovy oči byly rozevřeny tak do široka, že byl div, že mu nevypadly z důlků. Nejděsivější ale bylo, že je měl přetočeny tak, že bylo vidět jen čistě zářivé bělmo. Ústa se mu němě pohybovala, jakoby něco nesrozumitelného šeptal. Vypadal jako někdo, kdo prožívá něco hodně, opravdu hodně, silného. Nirvánu tuplovanou orgasmem. Naprosté odcizení čemukoliv pozemskému, světskému. Dokonalý trans.

Věděl, že se musí ty dva metry před sebe podívat. Vždyť tu kvůli tomu šel. Napjal tedy všechny své síly a podíval se. Chapadlo se s mlasknutím odlepilo od Standovy ruky. Kapala z něj krev. Ta vytékala i z rány na Standově ruce. Skapávala na suché listí. Společně s první kapkou se na listí svalil i Standa a zůstal nehybně ležet. Chapadlo se mezitím stáhlo zpět do rostliny.

Jako by to všechno bylo mezi nimi domluvené, až teď měsíc vykoukl zpoza temného mraku. I když bylo světla málo, stačilo k tomu, aby bylo možné dohlédnout na druhý konec mýtiny. Vypadalo to, jako by se vůbec nic nestalo. Byly tu jen keře, Standovo ležící tělo, ta *rostlina* (Marek nevěděl, jak vlastně tu věc nazvat, rostliny obvykle nesají lidem krev, ale nic lepšího ho nenapadlo) a načesaná tráva posypaná popraškem spadaneho listí. Až teď si ale Marek všiml, že kus za Standou a tou rostlinou leží mrtvá srnka. Byla vychrtlá, svrastělá a na šíji měla obnažené seschlé maso velikosti dlaně.

Pět minut se nic nedělo. Byl klid a ticho. Jen občas se odněkud ozval některý z nočních ptáků. Kde si v trávě a listí cosi zašustilo. Ticho nočního života.

Marek se odhodlal vylézt ze svého úkrytu. Rychle přešel ke Standovi a otočil jej na záda. Standa se pomalu převálil a obličej se zastavil přímo před Markem. Ještě pořád měl místo očí jen strašidelné bělmo. Nahmatal mu tep. Báł se, že je mrtvý jako ta srna o kus dál. Hlasitě si oddechl. Standa byl živý. Kolikrát sem asi ještě přijde, než ho ta věc zabije, si Marek ani

neřál vědět. Kamarádovy oči se najednou pomalu začaly vracet do původní polohy. Upřeně se na Marka zahleděly. Marek do Standovy hlavy lehce šťouchl nohou a odvrátil jeho pohled k zemi, aby jej neviděl.

Přemýšlel, co dělat. Nechat tu Standu ležet a jít domů se mu nechtělo. Vzít Standu na záda a odnést ho se neodvažoval. Daleko by nedošli. Standa vážil o více než deset kilo víc. Navíc si byl jist, že by určitě zabloudil a nenašel cestu z lesa. Bude muset počkat a doufat, že se Standa (brzo) probere a tak jako dosud se sám, tentokrát s Markem v patách, vrátí domů. Jevilo se to být nejpříjemnějším řešením. Jen doufal, že se Standa probere.

Sedl si vedle ležícího kamaráda a čekal. Standa se pořád nehýbal. Občas, asi co dvacet vteřin, se hluboce nadechl a pomalu vydechl. Marek pohlédl na jeho obnaženou ruku. Rána, kterou z něj rostlina sála krev, byla pokryta zaschlou krví. Ruka až po loket měla nazelenalou barvu. Všiml si, že mu z lokte ční shluk asi šesticentimetrových ostnů. Další ostny mu rašily z kloubů na prstech. Byly dlouhé jen pár milimetrů, ale od pohledu se zdály být pěkně ostré.

Ta rostlina ho změnila v sebe, v něco podobného, jako je ona, ale s tělem člověka. Nejenže z něj vysává jeho krev, zároveň do něj vpouští své buňky, své geny, které se daly ihned do práce a začaly Standu měnit. Ze začátku to na něm nešlo poznat. Ale teď,

když na něj Marek svítil baterkou a důkladně si ho prohlížel, nalézal stále více důkazů pro svou šílenou teorii. Standa se pomalu ale jistě mění v něco, co si ani nedokázal představit.

Z omamujícího zjištění, co se děje s jeho přítelem, ho vyrušilo zašustění listů. Ohlédl se a stihl jen tak tak uskočit z dosahu chapadla, které se k němu blížilo po zemi. Uskočil ještě dva kroky a posvítil na chapadlo baterkou. Nejprve změnilo směr k němu, poté se vztyčilo jako had, který chce nahnat strach. Pak se mu ukázalo v celé své *kráse*.

Bylo lehce průsvitné, krémově hnědě zbarvené. Jasně byly vidět zelené žíly, kterými proudila nějaká tekutina. Přísavka na konci chapadla se natočila na Marka, jako by si jej chtěla prohlédnout. Rozevřela se a Marek spatřil otvor trochu se podobající ženskému pohlavnímu orgánu. Byl obklopen šesti dlouhými trny, nepochybně sloužícími k přichycení na těle oběti. Z otvoru vytékala tmavě zelená tekutina. Kapala na zem.

Markovi se zvedl žaludek a vyzvracel se. Něco tak odporného ještě neviděl. Neschopen pohybu hleděl do jícnu chapadla. Myslel jen na jedno: Jak daleko je schopné se vysunout? Chapadlo jako by chtělo odpovědět, kleslo k zemi a začalo couvat zpátky do rostliny. Když zmizelo, listy té rostliny se s tichým plesknutím svezly k zemi. Jako by ta rostlina uschla, nebo spíše usnula.

Chvilí poté se Standa pohnul. Na okamžik si sedl a seděl. Zapnul si rukáv košile, Marek slyšel, jak nové trny dřou o látku, oblékl si bundu a vstal. Chvilí trvalo, než chytil rovnováhu, pak se ale stejně sebejistě, jako přišel, vydal ven z lesa. Marka si ani nevšiml. Ten jej, z odstupu asi dvaceti metrů, následoval.

V.

Domů Marek dorazil něco po půl páté. Byl strašně unavený a k smrti vyděšený. Svlékl se a dal si dlouhou sprchu. Byl tím vším tak rozrušený, že se mu nechtělo ani spát. Sedl si tedy na gauč a zapálil cigaretu. Hlavou se mu honily útržky dnešní noci. Byly však tak zpřeházené, že je skoro ani nevnímal.

Pomyslel na Marii. Nejradši by jí zavolał. Doufal, že jej poslechla a vzala si večer prášek na spaní, jak se domluvili. Takže počká až do rána. Co jí vůbec řekne? Určitě bude chtít vědět, co se stalo. Tohle by jí ale asi zabilo. Vymýšlet si? Vždyť stačí jeden jediný pozorný pohled na Standu a bude jí hned jasné, že se s ním něco děje. Co má tedy vůbec dělat? Ani nevěděl, jestli se dá Standovi ještě nějak pomoci. Věděl ale jistě, že bude muset Standovi zabránit, aby tam šel znovu. To je hlavní. Minimálně dobrý začátek. Když se s tou rostlinou už nespojí, je možná ještě šance mu pomoci. Možná, že proces jeho proměny je ještě tak v počátcích, že když se najednou zastaví, dal by se zvrátit a uvést na pravou míru.

Druhá důležitá věc je dostat od něj Marii. Alespoň na nějaký čas.

Nedalo mu to a zkusil vytočit jejich číslo. Na chvíli ho zaměstnala myšlenka, že ten telefon zvedne Standa, tu ale hned zahнала jistota, že ať už do něj rostlina naočkovala cokoli, je to tak silné, že ho to udrží mimo alespoň do devíti do rána.

Telefon nezavonil ani třikrát, když ho Marie zvedla.

„Marku? Standa už je doma. Přišel asi před půl hodinou. Co se dělo?“ nepustila jej ani ke slovu.

Marek mlčel. Došlo mu, že jí musí říci pravdu. Ať už to s ní udělá cokoli, musí jí to říci. Jiná možnost není. Nejdříve ale musí trochu upevnit svou pozici.

„Marku?“ opakovala Marie. „Jsi to ty? Slyšíš?“

„Jo,“ zašeptal, „jsem to já. Sedni si a chvíli poslouchej.“

Ticho.

„Už sedím. Mluv.“

„Předně,“ řekl rázně, „ještě než se dostaneme dál. Když se na něčem dohodneme, byl bych rád, abys to udělala. Proč sis nevzala ty prášky na spaní a nespíš?“

„Ale...“ hlesla. „Já jsem nemohla. Byla jsem strašně nervózní. Chci vědět, co se děje. Se Standou. Nemohla jsem překonat to vědomí, že bych musela čekat až do rána.“ Pak se v ní však překvapivě něco vzbouřilo. „Proč mi tedy voláš, když jsem měla spát?“

„Pokud tvá mysl nemá klid a odpočinek, potřebuje ji alespoň tělo. Nezapomeň, v jakém jsi stavu.

Volám proto, že jsem to chtěl zkusit, jestli nejsi třeba už vzhůru. Navíc ani já to nemohl vydržet. Teď dobře poslouchej. Vím, že to bude znít nevěrohodně a šíleně. Taky bych tomu asi nevěřil, kdyby mi to někdo vyprávěl. Ale musíš mi věřit. Je to všechno pravda,“ na chvíli se odmlčel. „O které je, naneštěstí, lehké se přesvědčit.“

Nebyl si jistý, jak začít, jak jí to co nejpodrobněji povyprávět, aby to pochopila. Aby tomu rychle a natolik uvěřila, aby jednala podle jeho pokynů. Bez odmlouvání a vymýšlení výmluv.

„Standa už není tím, kým býval. Není sám sebou. Stal se něčím hnusným a jsem si jist, že nebezpečným. Tedy alespoň v noci, ale myslím, že to pracuje už tak rychle, že tím brzy může být už napořád. Třeba ráno, nebo zítra, co já vím.“

„Proboha, co to žvaníš?“ vykřikla Marie. „Jak může být něco jiného? Vždyť to je on! Před chvílí jsem ho viděla, když přišel.“

„Poslouchej!“ zařval, aby ji umlčel. „Já nevím, co to je, ale viděl jsem to!“

„Nekřič na mě,“ vzdorovala.

„Tak mne k tomu nenuť,“ utrl se. „Myslíš, že ti jen tak volám brzo ráno a vymýšlím si nějaké báchorky? Že ti říkám něco, co není pravda? Pokud ano, a ty mi nevěříš, nemusíme se o ničem dál bavit. Já ti říkám pravdu.“

„Promiň,“ řekla takřka neslyšně.

„Nevím, co to je, ale viděl jsem to,“ pokračoval Marek. „Standa každou noc chodí k něčemu, co vypadá jako agáve vašeho souseda. Ani nevím, jestli je to rostlina, nebo je to živé. Já nevím. Jediné, co vím jistě, je, že to z něj vysává krev. A podle toho, co jsem viděl, jej to pravděpodobně něčím nakazilo. Něčím, co ho pomalu mění. Viděl jsem to. Snažilo se mě to taky dostat.“

„Ježíši,“ vzdychla Marie. „Co to povídáš...“

„Hele,“ nenechal ji domluvit. „Běž a podívej se na jeho ruku. Uvidíš sama, co se s ním děje. Musíš od něj pryč. Sbal se a odjed' k matce.“

„Já...“

Cítil, že chce odporovat. „Udělej to pro mne. Pro sebe. Hlavně pro to malý. Já nevím, co se s ním může stát. Třeba ti může ublížit. I když si oba budeme myslet, že by to nikdy neudělal.“

Ticho.

„Slib mi to. Prosím!“

„Já ti nerozumím,“ ozvala se nakonec. „Proč bych od něj měla odcházet?“

„Do prdele!“ řekl odevzdaně. „Poslouchala jsi mě, co jsem ti, kurva, teď říkal? Poslouchala jsi to?“

„Marku,“ řekla rázně. „Neřvi na mě a hlavně nebud' sprostý. Víš, že to nesnáším,“ skoro brečela. „Slyšela jsem tě, ale nerozumím tomu.“

„Tak běž a podívej se na něj,“ řekl zvýšeným hlasem. Už neměl sílu něco vysvětlovat. „Polož to sluchátko, podívej se na něj a přijď mi říct, co uvidíš. Já počkám. Běž!“

„Ale...“ snažila se.

„Kurva tak běž!“

Slyšel, jak položila sluchátko na stůl a pak její vzdalující se kroky. Také její popotahování. Určitě brečela. Pak bylo ticho. Marek ve sluchátku slyšel svůj vlastní dech a ve spáncích cítil, jak mu tluče srdce. Najednou ticho sluchátka rozřízl Mariin hlasitý výkřik a dusot jejích nohou, jak sbíhala po schodech.

„Tak co? Už mi věříš?“ vypálil hned, jak zvedla sluchátko.

Ozval se hluboký nádech a vzlyk. Věděl, že brečí.

„Proboha... Co to s ním je?“ vzmohla se na odpověď.

„Já nevím. Mění se, to je jisté. Co jsi viděla?“

Hlasitě potáhla. „On... on má na ruce trny. Na kloubech prstů má trny. Má je i na čele. Proboha... Rostou z něj trny!“ řvala hystericky.

„Na čele?“ překvapilo ho. Postupuje to rychleji, než myslel. Když jej naposled viděl on, měl je jen na ruce. „Už mi tedy věříš?“

„Jo!“ skoro jí nebylo slyšet.

„Sbal se a odjeď. Hned teď. Nech mu vzkaz, že ti volala matka, že je nemocná, nebo si něco vymyslí. Hlavně nečekej do rána, nebo až se vzbudí. Sbal se a jeď hned. Odvezu tě tam.“

„Nemusíš,“ odpověděla. „Za půl hodiny jede první autobus. To akorát stihnu. Ty se vyspi.“ Po chvilce ticha se zeptala: „Marku? Co s ním bude?“

„Já...“ nevěděl, co říci. Sám to pořádně nevěděl. „Budu se snažit mu pomoci. Slibuju ti to. Udělám, co budu moci.“

„Tak jo,“ povzdechla. „Zavoláš mi, vid’?“

„To víš, že jo. Neboj se.“

„Měj se.“

Marie už chtěla položit, když Marek dodal: „Marie?“

„No?“

„Já...“ Ale ne, nebuď tak sobecký. „Ne, ale nic.“

„Já vím,“ ozvalo se ze sluchátka po chvíli ticha. Pak Marie zavěsila.

VI.

Když se Marek probudil, zjistil, že usnul na gauči. Celé tělo měl otlačené a všechny klouby ho bolely. Koukl na hodinky. Čtvrt na šest. Prospal skoro půlku dne. Když domluvil s Marií, byl ze všeho tak rozhozený, že na spánek neměl ani pomyslení. Jen tak seděl a přemýšlel, co bude dělat. Nějaký plán se mu začal rýsovat, pak ho však přece jen zmohla únava a propadl se do propasti spánku. Vstal a snažil se bolest z těla vyhnat pohybem. Šlo to ztuha, ale po chvíli se už mohl jakž takž hýbat, aniž by tělo nějak razantně trpělo. Rychle se opláchl a začal se chystat na večer.

Ještě nevěděl, co přesně udělá, ale představu měl. Pokusí se Standovi zamezit jít tam. A uvidí se, co absence způsobí. Když se mu to nepovede, půjde za ním a zničí to. Což ostatně udělá tak jako tak.

Ale Standa je přednější. Nejdříve si s ním ale musí promluvit.

Sešel do sklepa. Z kanystru, v němž měl pro všechny případy vždy zálohu benzínu, odlil dvě dvoulitrové petky. Čtyři litry by snad měli stačit. Vynesl petky nahoru a zastrčil do batohu. Ze zdi sundal malý japonský meč. Dostal jej kdysi jako dárek k narozeninám od Standy a Marie. Dovezli mu jej z dovolené v Japonsku. Vypadal jako pouhý suvenýr, byl však překvapivě velmi funkční. A velmi ostrý. Strčil jej do batohu. Pak tam přidal ještě baterku s provazem. Oblékl se, batoh vzal do ruky a vyšel ven z domu. Batoh v autě hodil na zadní sedačku, nastoupil, nastartoval a odjel. Cestou krátce pohlédl do zpětného zrcátka. Zíral do tváře někoho, kdo během posledních tří dnů hodně, ale opravdu hodně, zestárnul. Cestou se stavil ve večerce, kde koupil litr vodky a jablečný džus.

Před Standovým domem vystoupal po schodech a zazvonil. Auto zaparkoval o kus dál, aby nebylo z domu vidět. Nechtěl Standu vyplašit. Nikdy k nim autem nejezdil. Batoh měl na zádech. Meč a lahve s benzínem nechal v autě.

Chvilí trvalo, než Standa otevřel. „Čau, co chceš?“

„Nazdar. Přišel jsem na pokec,“ odpověděl nenuceně Marek. „Neruším?“

„Ani ne,“ řekl Standa, ustoupil ze dveří a pokynul hlavou. „Marie není doma. Ráno odjela ke tchyni. Prý se jí něco stalo, nebo co. Pojď dál. Dáme pivo.“

Marek si oddechl. Chvilí si myslel, že ho Marie neposlechla a zůstala doma. Teď mu ale spadl kámen ze srdce. Kdyby zůstala doma, nemohl by to udělat. Vlastně by asi nemohl udělat nic, co asi bude třeba. Ne před ní.

Vešel dovnitř, zul si boty a rukou zajel do batohu. „Mám něco lepšího,“ řekl a vytáhl lahev vodky.

„Ale?“ vykulil Standa oči. „Tak pojď!“

Marek položil batoh na botník a vlastně až teď pohlédl na Standu pořádně a z blízka. Málem vykřikl. Bělmo jeho očí bylo zbarveno do zelena. Duhovky očí neznatelné. Dokonale se v té zelené barvě ztrácely. Trny na čele nedbale zakrývaly vlasy. Marek stočil pohled na jeho ruce. Smůla. Standa je měl obě zastrčené v kapsách.

„Co je?“ vyrušil ho Standa. „Snad to nechceš pít tady?“

„Ne...“ rychle odpověděl. „Jen... Jen se mi trochu zatočila hlava.“

Oba pak vešli do obývacího pokoje a Marek si sedl do křesla.

Standa donesl šest lahví piva. „Abych tam nemusel pořád courat,“ objasnil, když je pokládal na stůl. Z kapes vyndal dva panáky. Dvě piva otevřel. Jedno podal Markovi, ze druhého hned upil.

Marek nevěděl, co říci. Pořád se musel na Standu dívat. Bože, jak se za těch pár dní změnil. Pomalu upíjel pivo a snažil se dívat někam jinam. Nešlo to.

„Tak co, jak žiješ?“ přerušil nakonec ticho Standa a položil na stůl prázdnou lahev. Hned si vzal další a otevřel ji.

„Ale jo,“ snažil se Marek. „Jde to. To víš, když je mužskej sám, na nic si moc nestěžuje. Nikdo ho nebuzeruje a nemusí se o nic starat, jen o sebe.“ Znovu na Standu pohlédl. To si nevšiml, že se s ním něco děje? Nekouká se do zrcadla. Pak ho napadlo něco, co ho hrozně vyděsilo. Právý opak. Co když o tom ví? Co když ví a cítí, co se s ním děje a jen tak tu sedí a ptá se ho, jak žije? Co když se to jen snaží utajit? „A jak je tobě?“, odrazil. „Ještě je ti tak blbě a zvracíš?“

„Už ne. Teď je mi fajn.“ Při těch slovech se mu nepatrně, i přesto si toho ale Marek všiml, zablýsklo v očích a trochu se usmál. „Najednou je mi báječně. Vlastně mi ani moc blbě nebylo, jen jako by se se mnou něco dělo.“

To si piš, že jo! málem Markovi ujelo.

„Najednou je mi báječně,“ zopakoval Standa. „Cítím se, jako bych omládl. Zvracení přestalo a já se začal cítit hrozně fit.“

Marek dopil lahev. Standa už do sebe lil třetí pivo. Vždycky pil rychle, taky se vždycky rychle opil. S tím Marek počítal a proto pil pomalu. Nechtěl se opít. Chtěl opít Standu.

„Tak se kouknem, cos to přinesl,“ zasmál se Standa. Vzal ze stolu vodku, otevřel ji a upil přímo z lahve. Vodku pil jako vodu. Když lahev zase položil zpátky na stůl, chyběla vodky skoro čtvrtina. Marek se s odporem otřepal. Takhle nepil ani on.

„Hele?“ začal Marek, trochu ustrašeně. Nevěděl, jestli svým vpytáváním Standu nějak nepopudí. „Tak by mě zajímalo, nepamatuješ si, co jsi dělal v sobotu v tom lese?“ Upřeně na něj pohlédl a čekal, co řekne.

„Nic!“ Znělo to spíše jako vzdech. Pak si Standa hlasitě říhl. „Já nevím, co jsem tam dělal. Nevím, jak jsem se tam dostal. Byl jsem ožralý jak prase, to je jediný, co vím.“

„Hmm,“ pokýval Marek hlavou a aby to nebylo nápadné, nalil si a kopl do sebe trochu vodky.

Další hodinu se bavili o normálních všedních věcech, o kterých se chlapi u piva většinou bavívají. Standa vypil další dvě piva a řádně pohnul s vodkou. Marek mu vykládal, jak se snažil dostat hospodské dceru Pavlu, když ho vezla domů a oba se tomu hlasitě smáli (Marek trochu nuceně). Standa vstal, aby donesl další piva a lahev rumu, kterou tam prý někde ještě má. Bylo vidět, že už je opilý. Zatímco byl Standa v kuchyni a hledal rum, vylil Marek skoro celé své pivo a poslední asi dva panáky vodky do květináče za sebou. Zrovna, když prázdnou lahev vracel na stůl, ozval se Standa:

„Kurva, tebe nechat chvíli o samotě, tak vy-chlastáš i vodu z akvária.“

Vrávoravým krokem se vrátil ke křeslu, do kterého spíše spadl, než se posadil. Piva mu přitom vypadla z rukou a rozkutálely se po zemi. Marek vstal

a posbíral je. Cítil, jak se trochu motá. Už to šlo i na něj. Když je rovnal na stůl, dvě lahve piva otevřel. Standa mu hned jedno pivo vytrhl z ruky a půlku vypil.

Nakonec dopili i tyhle zásoby. Čím více byl Standa opilý, tím více příležitostí měl Marek vylévat alkohol všude možně, jen ne do svého hrdla. I přesto cítil, že už je trochu přio opilý. Hlava se mu skoro vznášela a neuvěřitelně se potil. Pohlédl na Standu. Ten v křesle více ležel, než seděl. Hlava se mu kymácela ze strany na stranu a něco si nesrozumitelně pobrukoval. Teď si Marek všiml, že má Standa trny už i na šíji. Vybíhaly z krku až na záda. Jakoby mu rostly přímo z páteře. Buď si jich předtím nevšiml, nebo se objevily během jejich alkoholového večera.

„Kurváááá,“ zahalekal Standa najednou. Marek leknutím skoro vyskočil. „Já ji mám, jak z praku!“ dokončil Standa svůj výkřik, zvedl lahev a chtěl se napít. Ruka mu ale bezvládně klesla a lahev mu z ní vypadla na zem. Jak se kutálela po koberci, zanechávala za sebou mokrou čáru. Standa usnul.

To byla chvíle, na kterou Marek celou tu dobu čekal. Chvilí ještě seděl, čekal, jestli se Standa neprobere. Když ale Standa po chvíli začal nahlas chrápat, věděl, že může začít.

Vytáhl z batohu provaz. Vstal a přešel ke Standovu křeslu. Pomalu, aby ho neprobudil, mu položil ruce na opěrky křesla a přivázal je pevně provazem. Potom mu stejně pevně přivázal nohy k nohám křesla. Chvilí nad ním stál a prohlížel si ho. Zavrtěl hlavou, sehnul se a pro jistotu ho ještě přivázal kolem hrudníku k opěradlu.

V okamžiku, kdy ho přivazoval a měl svůj oblíbený těsně u Standova obličej, Standovi praskla špička nosu. Z valící se krve, stékající přes ústa na krk, se vynořil shluk asi šesti trnů. Marek leknutím vykřikl a uskočil.

VII.

Seděl na gauči a sledoval Standu přivázaného ke křeslu. Ten v něm seděl zkroucený jako kořen. Hlavu měl nakloněnou na stranu a hlasitě chrápal. Ze špičky nosu, odkud mu teď trčely špičaté trny, mu až na krk vedl pramínek zaschlé krve. Marek si všiml, že má spíše nazelenalou barvu.

Během hodinky, co tam seděli, Marek usínající na gauči, Standa připoutaný ke křeslu, Standovi praskla obě obočí a v záplavě nazelenalé krve se z prasklin vynořily ostré trny. Marek na to hleděl jako na zjevení.

Začínal jej zmáhat spánek. Kombinace čekání a alkoholu dělala své. Zavíraly se mu oči, hlava svévolně padala na hrud'. Prudce trhl hlavou a rukama si protřel oči. Rozespalým pohledem zaregistroval pohyb. Pohlédl na Standu. Nic. Ten jen v klidu chrápal. Už se chtěl podívat na hodinky, když Standa pohnul rukou. Marek vstal a odešel na druhý konec místnosti. Chtěl mít od Standy alespoň nějakou, zdánlivě bezpečnou, vzdálenost. Nevěděl, co může čekat. Strašně, tak jako ještě nikdy, se bál. Bál se, že už je

ta proměna tak daleko, že už to není jeho kamarád, ale nějaká obluda z horru, která zpřetrhá provazy a zabije ho. Báł se, že se zde snaží zbytečně.

Standa sebou najednou začal škubat. Trhal za provazy. I přes úsilí, které zjevně musel vyvíjet, byla jeho tvář bez jakékoliv známky pohybu. Pořád spal. Křeslo nadsakovalo a poskakovalo. Skoro pochodovalo.

Marek se přitiskl zády ke zdi a jen tupě zíral na tancující křeslo. Po čele, tvářích a zádech mu stékaly čůrky potu. Šourek s varlaty zalezly do bezpečí, obě pŭlky se strachem neprůchodně stáhly. Strnulý hrůzou čekal, co se bude dít.

Standa sebou zatím škubal tak, že byl div, že se provazy ještě nepřetrhly. Marek začal věřit tomu, že brzy povolí. Z nosu a uší se Standovi spustila hustá tmavě zelená kapalina. Stékala mu až na košili, kterou okamžitě barvila do zelena.

O Marka se pokoušely mdloby. Nebýt opřený o zeď, skácel by se jako podřatý strom. Zvedal se mu žaludek a pozdní oběd ve snaze vystoupit, bušil do tlačítka zastávky na znamení. Suše polkl a ve snaze zvracení potlačit, začal hluboce oddechovat.

Standa procitl. Otevřel oči a začal hlasitě křičet. Jeho oči byly jasně zelené, zorničky zcela zmizely. Házel sebou jako ďáblem posedlý.

„Pust' mě, ty jeden zasranej hajzle!“ řval na Marka. „Slyšíš? Pust' mě! Tohle ti nepomůže! Nezabráníš mi v tom. Stejně se tam dostanu.“ Upřeně se na Marka zadíval. „Ale ještě předtím tě zabiju. Nedopustím, aby se to teď, když už chybí jen krůček k tomu, abych se stal něčím novým, celé posralo. Slyšíš, ty jeden parchante?“

Markovi se podlomila kolena, padl jimi na koberec a rozhodl se obědu přeci jenom zbavit. Rozevřel křečovitě ústa a oběd vystoupil na koberec. Celou tu dobu na něj Standa křičel. Marek litoval, že nechal meč v autě. Věděl, že by se musel dlouho přemlouvat, ale nakonec by to udělal. Musel by to udělat. Teď už věděl, že to dokonce musí udělat. Už to není Standa. Je to nějaká zkurvená zrůda, pokrytá trny. Musí zničit jak jeho, tak tu rostlinu. Už není jiná možnost. Není vyhnutí.

Křeslo se Standou se převrátilo a Marek zaslechl, jak praskla jedna podpěra. Standa měl volnou ruku a začal se odvazovat. Než se Marek odhodlal něco udělat, Standa k němu přiskočil a vši silou jej nakopl do břicha. Marek cítil, jak se mu trny, které Standovy vyrašily na holeni a chodidle, noří do masa. Svalil se na zem a v pudu sebezáchovy stočil do klubíčka. Standa ho zasypával ranami a řval: „Ty jeden zasranče! Tohle ti nevyšlo, co? Nic ti nevyjde! Mě nezastavíš. Slyšíš? Nikdy mě nezastavíš. Nedovolím ti to!“

Marek si rukama kryl hlavu a chránil obličej. Jeho tělo byla jedna velká bolest. Už ji skoro nevnímal. Standovy trny mu z rukou odtrhávaly malé kousky masa.

Když se Marek přestal hýbat, jeho ruce bezvládně klesly na podlahu a odkryly obličej, Standa mu

zasadil ještě jednu, poslední, ránu přímo do obličeje a pak ho přestal bít. Odběhl do sklepa, kde z věšáku vzal velkou nádražáckou lampu. Byla to památka na dobu, kdy dělal posunovače na místním nádraží. Vyzkoušel, jestli svítí. Ujistěn, že je v pořádku, ji zhasl a garáží vyběhl z domu. Jen tak, v teplácích a do zelena zbarvené košili, se po silnici vydal ke svému cíli, ukrytém v hloubi lesa.

Marek se po chvíli probral z mdloby. Pomalu, jak jen mu to bolest v těle dovolovala, se narovnal. Ještě pomaleji, opíraje se o zeď, zamazanou jeho krví, vstal a došel ke gauči. Vzal z něj batoh a chystal se odejít. Pak se ale otočil, hmátl po nedopité lahvi piva a ve snaze zahnat odporné sucho v krku se hltavě napil. Prázdnou lahev odhodil na zem a vydal se ven.

Hlava mu třesla, z úst, nosu a poraněného břicha mu stále ještě tekla krev. Venku nasedl do auta, k němuž se došoural jen tak tak, nastartoval a rozjel se. Aby ho Standa neviděl, jel raději jinudy. Vzal to cestou ven z vesnice a pak to stočil do zoraného pole směrem k nádraží. Přes oranici to šlo pomalu a ztuha, dvakrát dokonce zapadl a musel pod kola nacpat povlaky ze sedaček, ale nakonec se k nádraží dostal přece jen dříve, než Standa. Tedy jen tak tak.

Viděl ho v dáli, jak se pomalu, ale odhodlaně, blíží.

Vypnul motor, zhasl světla. Naházel do batohu petky s benzínem a meč a zapálil si cigaretu. Podivil se, že je i přes to, jak se mu třesou prsty, schopen ji vůbec udržet. Lehli si na sedačku, v klidu potahoval, občas vykuknutím kontroloval Standovu polohu a snažil se nabrat co nejvíce sil na dlouhý pochod lesem a všechno, co jej čeká na místě.

Obloha byla tmavě modrá. Jen skoro neznatelně tmavší, takřka modročerná, místa prozrazovala přítomnost mraků, tiše plujících po nebi. Měsíc a hvězdy společně s nádražními stožáry, slabě osvětlovaly zalesněný kopec na druhé straně kolejí. Bylo docela teplo, ale Marek věděl, že čím více a pevněji se noc ujme vlády nad světem a vše kolem, až na pár nočních živočichů, utichne, ochladí se. I když přes den bylo ještě poměrně teplo, chladnější a chladnější noci byly neklamným příznakem blížící se zimy, hlásící se o své právo pokrýt zemi mrazivým sněhem.

Ještě neměl dokouřeno, když Standa minul Markovo auto. Ani si jej, stojícího na kraji pole, nevšiml a ve vzdálenosti necelých šedesáti metrů nerušeně prošel kolem, přeskákal koleje a začal se drápat do svahu.

Marek vzal batoh, vystoupil z auta a vydal se za ním.

Do kopce to šlo blbě. Hůře, než včera. Bolelo ho břicho a tak, jako ještě nikdy, hlava. Teď do ní dostat ještě jednu ránu, zcela určitě by se rozletěla na tak malé kousky, že by ji už nikdy nikdo nedokázal poskládat dohromady. Nohy mu podjížděly, do bot zalézal písek a malé kamínky. Cítil, jak mu rozdírají kůži na chodidlech a zarávají se do masa. Nesnesitelně to štípalo.

Konečně se vydrápal na kopec. Standa byl pryč. Pohltily ho tma a stromy. Marek se chystal rozsvítit baterku. Už by to byl udělal, ale došlo mu, že tentokrát je Standa vzhůru a mohl by se tím prozradit. Dal ji tedy zpět do batohu a rozběhl se do lesa potmě. Snažil se vybudit paměť a co nejvíce si vzpomenout na včerejší cestu. Stromy, kterým se vyhýbal, spíše vycítil, než viděl. Občas zakopl a jeho tělem projela ostrá bolest. Standu po chvíli spatřil asi deset metrů před sebou. Zastavil a trochu si vydechl. Když už jej zase pomalu ztrácel, vykročil za ním v dostatečné vzdálenosti tak, aby na sebe neupozornil. Teď už ho nesmí ztratit z očí.

Asi po čtyřiceti minutách chůze to už nemohl vydržet. Rozdrásané nohy měl v jednom ohni. Při každém kroku mu tělem projížděla ostrá bolest a probodávala mozek. Rozpíchané břicho se stahovalo v křečovitých bolestech. Hlava třeštila. Hučelo v ní, jako by měl místo mozku včelí úl a včely se z něj chtěly dostat ven. Sotva popadal dech. Ústa a krk měl tak vysušené, že jej každý nádech bolel, jako by vdechoval ostrý písek. Snažil se však dojít na tu mýtinu a skončit to. Byl odhodlaný. Pak si odpočine. Jestli do té doby tady v tom lese nepadne a vysíláním nezemře.

Byl si jist, že už jsou blízko. Poznával to tady. Ty keře a stromy. Musí vydržet. Po čele mu stékal pot a mísil se se zaschlou krví, kterou odplavoval. Už to viděl. Ty keře... Za těmi se včera schovával.

Konečně.

Než tam však stačil dojít, zradilo jej tělo. Složil se na zem jako hrad z kostek. Při pádu se uhodil hlavou do pařezu. Bolest byla tak nesnesitelná, že se těsně před tím, než by ho roztrhala na kousky, jeho mozek pro jistotu vypnul. Marek omdlel.

Cítil, jak leží v měkkých peřinách. Otevřel oči a spatřil bílou zeď místnosti. Poznával svůj pokoj. Ano. Teď už chápal. Usnul zmožen alkoholem a všechno se mu zdálo. Žádná rostlina co vysává krev, žádné trny na Standově obličejí, žádná proměna ani noční výpravy do temného lesa. Včera to na té oslavě přehnali a vše se mu jen zdálo. Vstane a zavolá Standovi. Zjistí, že ještě vyspává opici a nikde se netoulal. Nespál v žádném lese. Ano, to přesně udělá. Pomalu vstal a odšoural se do koupelny. Pustil vodu, pohlédl do zrcadla. Všechny svaly se mu stáhly a celý ztuhl. Chtěl vykřiknout, ale nemohl. Jako by mu do pusy někdo nasypal sádro a ta zatuhla. Ze zrcadla se na něj šklebila odporná tvář. Celá byla pokrytá dlouhými trny. Oči sytě zelené. Z úst vytékala hustá zelená tekutina, která rozežírala kůži na bradě a krku. Otevřela ústa dokořán a něčím, co mělo být pravděpodobně jazykem, ale vypadalo to jako zelený list agáve pokrytý trním, se olízla. Pak jej schovala zpět do úst a hlasitě slastně mlaskla. Ta hlava se na něj zašklebila, vykoukla ze zrcadla a -

Marek vykřikl a vyskočil na nohy. Rychlý pohyb jeho tělo překvapil natolik, že ani nestačilo zareagovat

bolestí, která by jej zcela určitě ochromila, kdyby to udělal o něco pomaleji. Vyděšeně se rozhlédl. Tma, vysoké stromy slabě osvětlené měsíčním světlem a ticho, občas přerušené šeptavým zahoukáním. Došlo mu, kde je. V lese. Spadl a omdlel.

„Do prdele,“ sykl a bouchl si pěstí do dlaně. Rozhlížel se a hledal mýtinu. Spatřil ty povědomé keře, které byly osvětleny světlem vycházejícím z mýtiny. Vydal se tedy k nim. Ke světlu.

Nevěděl, jak dlouho tam ležel. Doufal, že to nebylo dlouho a že tam Standa (při myšlence na to jméno jej zamrazilo. Je to ještě vůbec Standa?)

není, není, není, není

ještě bude. Došel ke keři a přikrčil se za něj. Rukama opatrně trochu rozhrnul větve, aby měl lepší výhled. Teď měl mýtinu jako na dlaní. Byla osvětlena jasně žlutým svitem měsíce. Visel nad mýtinou jako žárovka. Světlo, které Marek zahlédl, a které mu pomohlo v orientaci, vydávala nádražácká lampa zavěšená na větvi. Okraje mýtiny byly lemovány hustými keři, stromy a temnotou.

Skrýval se ve stejném keři jako včera. Asi dva metry od něj klečel Standa. Rukama držel chapadlo rostliny a přidržoval si jej u otevřených úst. Z chapadla mu do nich vytékala zelená sliznatá tekutina. Standa ji ani nestačil polykat. Stékala mu po bradě a krku až na košili. Jeho ruce a tvář již byly jedno velké semeniště ostnů. Teď měly už bezmála sedm osm centimetrů. Trny na zádech mu protrhly košili.

V Markovi se znovu ozval žaludek. Už ale neměl co vyzvracet, a tak jen tiše brblal. To, na co se právě díval, bylo odporné a hnusné. Někde v hloubi jeho mozku se mihla myšlenka, která jej ujišťovala, že už nikdy nebude číst horror. Natož aby se na ně díval. Už nikdy!

Dřepěl za tím keřem a i přes to, jak bylo to, co viděl, odporné, se od toho divadla hrůzy nemohl odpoutat. To, kvůli čemu sem vlastně šel, kvůli čemu přetrpěl všechnu tu bolest, bylo zaházeno velkou hromadou hnusu, kterou právě sledoval.

Zvědavost, co se stane, byla ale silnější než odhodlanost skoncovat to.

VIII.

Zářící měsíc pohltil hustý mrak. Oblohu i prostor pod ní zalila temná čern.

Marek si konečně uvědomil proč tady je, proč se trmácel lesem. Sundal ze zad batoh, vytáhl meč a potichu jej vysunul z pochvy. Batoh položil na zem a pomalu se postavil. Krev mu vařila adrenalinem. Byl odhodlán to skončit.

Chvilí čekal. Na povel. Tím byl měsíc, který se-bevědomě vystoupil zpoza mraku. Marek před sebou viděl mýtinu tak jasně, jako by byl den. Hrklo v něm. Standa byl pokryt zeleným slizem, řinoucím se mu z úst i nosu. Zachytával jej do dlaní a rozmazával po těle. Mýtinou se táhl hnusný pach. Marek si musel zakrýt nos. Byl to smrad hniječích rostlin. Naposled Marek takový smrad cítil na místním hřbitově,

když procházel kolem místa, kam se odhazovaly povadlé květiny a staré větve.

Uchopil meč oběma rukama a vyběhl s výkřikem z úkrytu. Standa, nebo to, co kdysi Standou bývalo, nestačil ani pořádně zareagovat. Marek udělal několik dlouhých kroků, pak se zastavil, pozvedl ruce nad hlavu a sekl. Ozval se mlaskavý zvuk, jak čepel prolétla rostlinou. Ta se rozpůlila vejpůl a nečekaně Markovi odhalila své zelené maso, cévy a tlukoucí srdce. Vteřinu poté se z odhaleného masa začal valit zelený sliz. Chapadlo s sebou šhubalo v bolestných křečích a z přísavky do prostoru stříkala smrdutá tekutina. Pár kapel Markovi dopadlo na jeho ztuhlý obličej.

Na okamžik byl nechopen čehokoliv. Zjištění, že to má srdce a maso, bylo paralizující. V koutcích úst mu šhubalo. Zmocňoval se jej smích. Zároveň se mu chtělo brečet. V očích měl slzy.

Než se stačil vzpamatovat, zvednout znovu meč a ukončit posledním seknutím život zmítající se

(čeho? Rostliny? Tvora?)

věci (pro jistotu!), skočilo na něj něco nepříjemně měkkého. Nečekaný náraz Marka povalil na zem. Mečik mu vypadl z ruky a dopadl mimo jeho dosah.

Připadal si, jako by ležel v bahně. Na dotek nepříjemný sliz mu stékal po těle a nohavicí vtékal dovnitř. Nesnesitelně lepil. Rozevřel oči a ústa se mu stáhla v chystaném výkřiku. Ten však nakonec zůstal v hrdle, dokonce ani jemu se nechtělo ven.

Zíral do obličejce odporné zrůdě.

Její hlava se zdánlivě podobala té z jeho snu, když omdlel. Měla však již spíše rosolovitou konzistenci. Díky ní byla jakoby v pohybu. Neustále měnila tvar a podobu. Z rozevřených úst vycházelo hlasité chrčení. Klečelo to na něm a hledělo mu do tváře zelenýma vodnatýma očima. Rozhodně to nebyly oči člověka. To Marek věděl jistě. Začal s sebou vrtět ve snaze vyprostit se z nepříjemného sevření. Klečelo to na něm však pevně a sebevědomě, koleno mu to svíralo tělo a rukama fixovalo lokty k zemi.

Pomaloučku se to sehnulo, až se jejich obličejce, lidský a teď již zcela nelidský, skoro setkaly. Marek zadržel dech, aby nemusel dýchat ten odpudivý smrad. Věděl, že kdyby se jej nadechl jen trochu, určitě by omdlel a vydal by se té obludě napospas. Znetvořená tvář otevřela pusku skoro až za hranice uvěřitelných možností. Jako had, roztahující svou tlamu, než spolkně vypasené morče. Sliz už byl prostě všude, Markovi připadalo, že to všechno je vlastně už jen sliz, bylo s podivem, že to drželo pohromadě a bylo schopno fyzického kontaktu. Nijak jej proto nepřekvapilo, že začal vytékat z otevřených úst přímo na jeho obličej. Trochu mu jej vteklo do nosu. Marek zatřepal hlavou a prudce vydechl. Zalupal po dechu a rozkuckal se. Cítil, jak se mu převrací prázdný žaludek. Jak rád by něco vyvrhl a dal tak najevo svůj nesouhlas.

Kašel po chvíli pominul. Marek narovnal hlavu a pohlédl *tomu* do tváře. Teprve pak začal hlasitě

křičet. Z otevřené pusy, přímo před Markovým obličejem, trčelo žilnaté chapadlo, menší verze chapadla rostliny. Přísavka na konci se otvírala a zavírala. Vydávalo to odporně mlaskavý zvuk. Přibližovala se k jeho krku. Marek s sebou začal prudce šhubat. Házela hlavou ze strany na stranu, až sevření trochu povolilo.

Pustilo to jeho ruce, ovšem jen proto, aby mu to chytlo hlavu a zvrátilo ji dozadu, aby mělo chapadlo volný přístup ke krku. Že má volné ruce, Markovi došlo až za pár vteřin. Pořád na nich cítil tlak, pomalu ale mizel. Zkusil s nimi pohnout. K jeho překvapení to šlo. Rychle je tedy zvedl a chytil přibližující se a již se téměř přísavající chapadlo. Prsty jej tvrdě stiskl a prudce trhl. Ucítil, jak chapadlo povolilo a zůstalo mu v ruce. Ještě s sebou šhubalo. Pahýl visel zrůdě z pusy a stříkalo z něj do širého okolí.

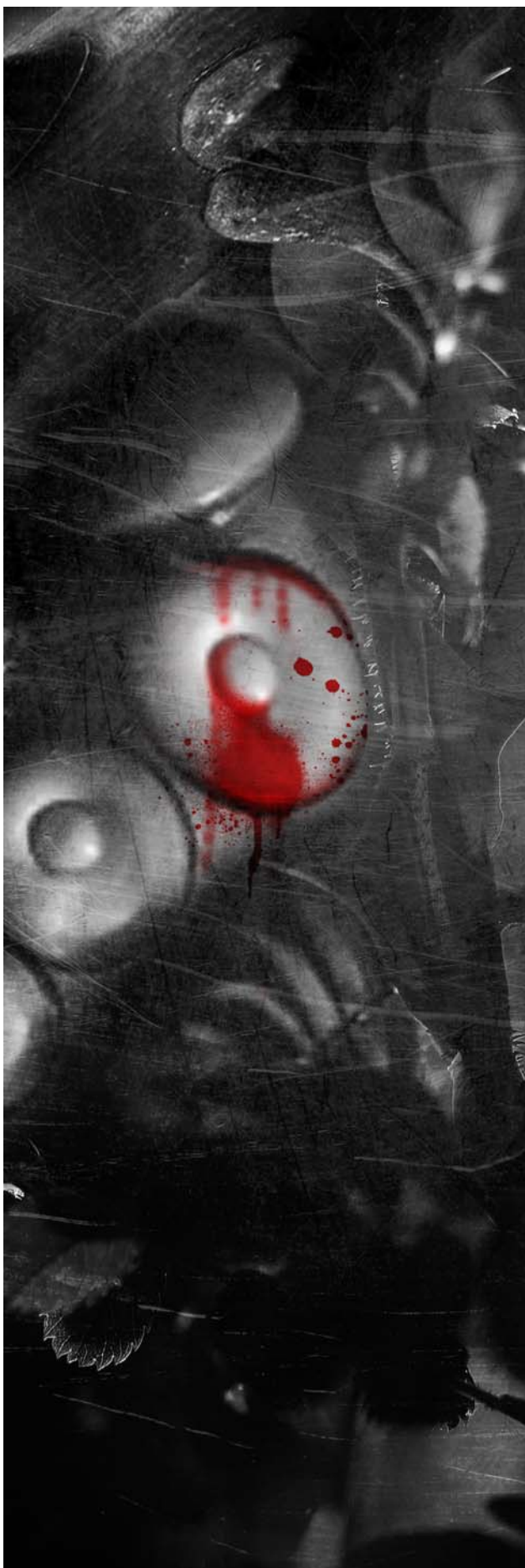
Ani jej to nepustilo, jen to přesunulo sevření z hlavy na krk. Odporným, do mozku se záryvujícím hlasem to začalo chrčít. Marek využil chvilky nepozornosti. Rychle odhodil stále se zmítající chapadlo a vši silou strčil do na něm sedícího těla. Dlaně se mu skoro až po zápěstí zabořily do vazké hmoty a nabodly se na trny. Cítil jak sevření, zbavující jej jakéhokoliv kyslíku, povoluje a nakonec, s vynaložením posledních sil, ze sebe nepřátelské tělo shodil. Co nejrychleji se postavil a rozhlížel se po zemi. Konečně se mohl trochu více nadechnout. Puch, teď, když to ještě pořád leželo na zemi, nebyl tak silný. Sípavě se hluboce nadechl. Bolest mu projela plícemi, vzduch ale do nich vpustila a Marek pocítil úlevu.

Pohledem zavadil o rozseknutou rostlinu, která s sebou ještě stále v bolestech cukala. Za sebou zaslechl zašustění listů. Věděl, že moc času nemá. Za chvíli se to zvedne a skočí po něm. Musí jednat rychle. Padl na kolena a prohledával prostor před sebou. Když nic nenašel, trochu se posunul dopředu a hledal dál. Šustění utichlo. Hlavou mu prolétlo jen jedno jediné, ve své prostotě hrůzné, slovo – STOJÍ! Zrychlil pohyby rukou a dusil v sobě výkřik. Na zádech cítil horký pot a stahy doprovázející strach. Už slyšel přibližující se kroky, když nahmátl ostří meče. Stiskl ho a přitáhl k sobě. Zařízlo se mu do dlaně. Cítil krev, vytékající z rány. Teď na to ale nemyslel. Nebyl čas, i když rána šíleně štípala. Kroky zrychlily. Už slyšel i její dech. Bylo to vlastně jen chrčení. *Chrrrrr* nádech *chrrrrr* výdech.

Oběma rukama objal rukojeť krátkého meče a rychle se otočil. Akorát včas.

Kdysi Standa na něj dopadl celou váhou změněného těla a povalil ho na zem. Při pádu se nabodl na ostří, které do něj zajelo jako nůž do másla. Marek po dopadu musel z pod šhubajícího se těla vyprostit ruce a zakrýt si uši. Ten řev byl nesnesitelný. Lokty a koleno ze sebe zátěž shodil. Postavil se a sledoval, jak sebou bolestně zmítá. Nůž tomu trčel z břicha. Vlastně jen kousek, zbytek byl uvnitř.

„Stando...“ unikl mu tichý vzdech.

Zrůda se začala pomalu zvedat. Marek z jejího těla vyškubl meč. Šel ztěžka, tak si pomohl nohou, kterou se jí zapřel o hrud'. Jedním pohybem nohy vyprostil meč z těla a zároveň jej srazil opět k zemi.

Zvedl obě ruce nad hlavu a bodl. Přišpendlil ji k zemi. Chvilí sebou ještě škubala, něčím, co kdysi bylo lidskýma rukama, uchopila rukojeť a snažila se ze sebe meč vytáhnout. Marek zvedl nohu a kopnutím ho zarazil do těla i s rukojetí.

Zrůda se přestala hýbat, ruce jí bezvládně klesly k zemi. Markovi se podlomila kolena. Klesl k zemi a uchopil její vláchnou ruku. Příval slz pořád neustával, dostal jen důvod pro další vlnu, která mu rozostřila pohled.

„Promiň,“ zavzlykal. „Já... já musel!“

Na okamžik dal volný průchod svým citům. I když to prakticky nebyla pravda, došlo mu, že právě zabil svého přítele. Skutečnost, že už to technicky nebyl on, jako důvod k zavrnutí té myšlenky nestačil.

Rukávem setřel slzy, vstal a vykročil ke křoví pro batoh. Vytáhl z něj obě petky a přešel k torzu rostliny. Ještě pořád s sebou škubala, ale již ne tak křečovitě. Viditelně jí docházely síly. Chapadlo se pokoušelo vztyčit a zaútočit, pokaždé ale padlo vysílením do trávy, kde zůstalo chvíli nehybně ležet.

Odzátkoval petku a začal ji polévat. Při styku benzínu s odhaleným masem s sebou rostlina zaškubala. Byly to poslední známky rychle se vytrácejícího života. Benzín stekl po lahvi a vnikl Markovi do rozříznuté dlaně. Bodlo to až do ramenu. Upustil petku a hořící dlaň si začal otírat o bundu. Moc to nepomohlo, akorát si ránu ještě více rozdráždil. Bolest tlačila na mozek, zdálo se, že jej rozdrtí; hrozila kolapsem.

Jakmile bolest ustoupila alespoň natolik, že byl schopen rukou hýbat, otevřel druhou petku a její obsah začal rozstříkovat kolem dokola. Začal couvat a benzínem dělal tenkou stopu až ke keři. Tam ji, i se zbytkem obsahu, zahodil co nejdále na mýtinu. Dopadla k rozkládající se srně a pocákala ji. Zalovil v kapse a vytáhl zápalky. Škrtl sirkou. Blikající plamínek mu na chvíli oslepil oči.

„Sbohem!“ hlesl a hodil zápalku na zem. Benzín okamžitě vzplál a ohnivá vlna se rozběhla po mýtině.

Na tváři ucítil závan tepla. Orosilo se mu čelo, z nosu mu teklo. Všiml si železničářské lampy zavěšené na větvi stromu. Oheň mu k ní však odřízl cestu. Naposled pohlédl na to, co byl kdysi

... ještě včera večer, ještě večer to byl on ...

Standa. Pak se otočil a pomalu odešel. Za ním hučely plameny a sílilo praskání. Neklamný důkaz toho, jak oheň pohlcoval vše, co mu stálo v cestě. Poryv větru k němu zavál zápach škvařícího se masa.

Srna, pomyslel si. Nebo ta zrůda.

IX.

Pomalou začínalo svítat. Světlo se stále více a rychleji mísilo s tmou a dávalo vyniknout temným obrysům vysokých stromů.

Marek byl na pokraji svých sil. Jen se tak bezvládně ploužil mezi stromy. Nohy hlasitě rozrážely nános suchého listí a suchých větviček. Třikrát upadl. Při druhém pádu se mu do rozříznuté dlaně zabodla větvička trčící z listí. Bolestí téměř omdlel. Rychle se posadil a větvičku z rány vytrhl. Údery pohmožděné a trny rozdrásané břicho ho bolelo tak hodně, že se nemohl ani pořádně nadechnout. V obou bocích ho nepříjemně píchalo.

Světla přibývalo. Pořád ale ještě neviděl dál, než na pár metrů před sebe. Nevěděl, jak dlouho už lesem bloudí. Začínal se jej zmocňovat pocit, že zabloudil, že ztratil směr a bude bloudit celý den. Než někde padne vysílením do listí a zemře. Než jej dožene stravující plameny. Praskání ohně už ani neslyšel, neviděl ani jeho záři, ale věděl, že tam někde je.

Dvakrát musel odpočívat. Svalil se do listí, lehl si na záda, rozhodil ruce a nohy a těžce oddechoval. Napjaté svaly začaly povolovat. Cítil blahodárné uvolnění. Nejraději by zde takhle zůstal ležet a čekal, až ho někdo najde. Toho by se ale asi nedočkal. To ho dříve najdou lišky, nebo, nedejbože, zatoulaní psi a dají si jej k obědu. Vstal a pokračoval pokaždé, když se mu začínaly nebezpečně zavírat oči a potřeba spánku nabírala na síle.

Když zaslechl zahoukání lokomotivy, srdce mu radostí poskočilo. Už je skoro venku. Někde před ním, stále ještě ve tmě, je nádraží. Už bude opravdu konec. Bude to za ním. Dorazí domů a celý den prospí.

Zahoukání mu dodalo potřebnou sílu. Vzmohl se a trochu zrychlil. Mezi temnotou kmenů zahlédl bledě modrou oblohu rodícího se dne. Čekal jej konec temného lesa, konec toho pekla. Vysvobození. Kdyby měl jen o trošku více síly a tělo mu to dovolilo, rozběhl by se. Jak rád by se rozběhl.

Konečně stanul na konci lesa. Před ním se země prudce svažovala dolů. Stál na vrcholu svahu ústícím do nádraží. Znak civilizace. Byl tak unavený, že neměl odvalu ten kopec sejít. Už to bylo za ním, není kam spěchat. Nohy by jej určitě zradily a srazil by si pádem ze svahu vaz. Sedl si tedy na zem a nohy spustil dolů. Úlevný pocit konce byl nepředstavitelný. Vytáhl z kapsy značně zdevastovanou krabičku cigaret, vytáhl z ní první nepoškozenou a zapálil si. První vdechnutí kouře spustilo přímo kulometnou salvu dávivého kašle. Pak už to šlo. Slastně potahoval a vydechoval obláčky kouře.

Před ním se rozprostíralo osvětlené nádraží a za ním v ranním přiseří utopená vesnice. Ve většině oken se již svítilo. Lidi se chystali do práce. Pod ním občas projela lokomotiva. Vytáhla z koleje pár vozů a začala je postupně odrážet každý na jinou kolej.

Už se tak netrásl. Ruce byly sebevědomější. Tu novou závaží, o kterém byl přesvědčen, že s sebou celou cestu vláčel, zmizelo, kolena přestala být z píska. Jen hlava pořád bolela.

Odhodil nedopalek cigarety. Sledoval, jak letí dolů prostorem. Sedělo se mu tak dobře, že si zapálil ještě jednu.

Právě odjížděl rychlík. Pár oken měl stažených, koukaly z nich hlavy cestujících. Ani přesně nevěděl proč, stejně si ho nevšimnou, ale zvedl ruku a zamával jim. Pak v klidu dokouřil a pomalu vstal.

Teď už se cítil na prudký sestup dolů. Ještě naposled se rozhlédl po okolní scénérii.

Zvedl nohu a opatrně ji pokládal na svah, když do něj něco prudce narazilo, přilnulo to k jeho tělu a společně s ním se to začalo kutálet ze svahu dolů. Už zase cítil ty ostré ostny, tisíce neposedných jehliček. Převalovali se přes sebe. Drželo se ho to pevně a chrčelo do ucha. Svět se mu točil před očima – země, obloha, země, obloha. Zvedali oblaka prachu, který mu každým nádechem vnikal dovnitř.

Až v půli kopce si pořádně uvědomil, co se to vlastně děje.

Náraz byl tvrdý, i přesto, že on byl nahoře. Setrvačností se Marek praštil hlavou do kamene. Na tváři ucítil teplou krev. Ještě se naposled převalili. Najednou byl zavalen pohyblivou tíhou. Cítil ty trny. Jako by na něm vězel pytel ježků a vzteklých včel.

Zasténal a snažil se osvobodit. Oba však byli nárazem tak ochromeni, že se nemohli pořádně hýbat.

Marek si uvědomil, že sliz, který ke konci tu zrůdu již celou pokrýval, který po sobě tak blaženě rozmazávala, byl pryč. Kdo ví, kam zmizel. Ohořel, nebo jej ze sebe setřela při plazení lesem? Kdo ví. Teď se na něj šklebil obličej plný trnů.

Snažil se zredukovat odpočinkem nabyté síly natolik, aby byl schopen ji ze sebe shodit dříve, než se vzpamatuje a zabije ho. Napnul svaly, zapřel se patami o šterk a svalil ji ze sebe. V poslední chvíli, akorát se probrala. Pád do příkopu vedle krajní kolejnice ji ale trochu zdržel a zpomalil. Když se Marek drápal po šterku do kolejíště, vztyčila se a drapla jej za kotník. Tahala ho k sobě. Otočil se a vši silou ji kopl do obličeje. Zakvičela, pustila nohu a svalila se zase do příkopu.

Konečně se vyhrabal nahoru. Bolest byla zpět, byl celý otlučený. Zrůda se zvedala a drápala za ním. Dal se na útěk přes koleje. Přeskakoval kolejnice, jak nejrychleji mohl. Po chvíli se zastavil, chtěl se ohlédnout a získat chvilku na pořádný nádech, nohu položenou na kolejnici výhybky, připraven dát se rychle znovu na útěk. Ohlédl se.

Stála dvě koleje za ním a pomalu se blížila.

Jak sebou rychle škulbl v touze uniknout, sjela mu noha z kolejnice mezi jazyk výhybky a opornici. V ten samý moment se jazyk pohnul a začal mu drtit kotník. Byl chycen. Nemohl se pohnout z místa. Výhybka jej držela jako nečekaná pomocnice blížící se zrůdy. Rychle se sehnul a snažil se nohu vyprostit. Bolest vystřelovala až do kolena. Otupovala. Oslabovala. Cítil, jak se drcený kotník podvoluje tlaku a pomalu se rozpadá. Ohlédl se.

Blížila se. Nenadálou situací tvář změněnu v hrozný škleb.

Náhly zesilující hluk donutil Marka ohlédnout se. Po koleji se k němu blížil odražený vůz plný uhlí.

Bolestí explodující kotník jakoby najednou přestal existovat. Tlak jazyku se prudce zvýšil a Marek jasně slyšel, jak mu v kotníku křuplo.

Tak a je po mně, proběhlo mu hlavou. Když mě neroztrhá ta bodlinatá zrůda, rozseká mě na kaši vagon. Rozprskne mě okruhu několika metrů, koly rozřeže na kusy... Budou mě sbírat do tašky.

Znovu se ohlédl. Dva delší kroky, víc nepotřebovala. Napřahovala k němu ruce. Oběma rukama se chytil nad drceným kotníkem a snažil se vši silou nohu vytrhnout ze sevření. Mít u sebe svůj meč, bylo by po problému hned.

X.

Signalista Tomáš Hájek neměl tu noc zrovna šťastný den. Celou noční ho bolela hlava a chtělo se mu hrozně spát. Nesnášel noční. Tu noc už dvakrát přehodil špatnou výhybku a odstavený vůz poslal na jinou kolej, než měl původně dojet. Jen díky duchapřítomnosti posunovačů se nic nestalo. Pořádně jej za to sjeli. Tolik nadávek ještě nezaslechl. Někteřím nerozuměl, jiné slyšel poprvé v životě.

Jak šťastně a radostně přivítal východ slunce. Miloval východ slunce. Znamenal blížící se konec noční. On pak konečně pojedou domů, zavrtá se do postele vedle ženy a nejméně do tří odpoledne z ní nevyleze.

Tohle měl být poslední posun. Odstaví šest vozů a šmytec. Pak už přijede jen osobák a v něm Lojza. Jeho spása, které předá směnu. Tenhle posun mu však způsobil spoustu nervů.

Chytil páku, odklopil západku a trhl. Páka se volně, jakoby se jí vůbec nechtělo, pohnula. Přetáhl ji dolů a zatlačil. Páka se však vzpříčila a nechtěla zaklesnout.

„Do prdele,“ hlasitě zaklel, „co tam zase je?“ Snad vítr mezi jazyk a opornici zavál trochu listů. Byl si jistý, že je tlakem jazyk výměny stlačí a západka páky zaklesne a tak se na páku pověsil celou svoji vahou.

Asi o necelých dvě stě metrů dále od stavědla, v němž Hájek visel na páce, zařval Marek bolestí.

Nic. Páka se ani nepohnula. Tonda povolil a vykoul oknem. „Zatracený kurvy!“ vydechl zděšeně. „To nemůžou počkat, až jim řeknu?! Kurva práce. Nejsou jediní, kdo spěchá,“ zanádal posunovačům, kteří nepočkali, až jim řekne, že výhybku přestavil, a odrazili vůz hned, jak se pohnulo závaží a osvětlené těleso výměny.

Vůz se líně blížil k výhybce, svírající Markovu nohu a nabíral rychlost. Marek na něj třeštil oči. Chtěl křičet, hrozně chtěl. Čím blíž vůz byl, tím byl větší a větší. Už se zdálo, že je velký jako dům. Hluk dunění kovu kol o kolejnice sílil.

Zrůda se blížila.

Tonda Hájek zmatkoval. Tlačil na páku jako smyslu zbavený. Pak jej napadlo, že než aby vůz najel na nepřestavenou výměnu a vykolejil, pošle ho raději na vedlejší kolej. Přehmátl tedy a znovu ji zvedl.

Výhybka povolila sevření. Marek nohu rychle vyškubl a odkulil se napravo vedle koleje, mimo dosah jedoucího vozu. Ani netušil, že udělat to o pár vteřin později, byl by na kaši. Vůz by si ho podal jako bezbranného, odporu neschopného, zápasníka a zničil by jej.

Tonda riskoval. Vycítil povolení tlaku. Vůz ještě nebyl u výhybky a tak si řekl, že to ještě jednou, na posled, aby to pak ještě stihl přestavit na vedlejší kolej, zkusí. Seběmenší zaváhání se ale rovnalo vykojení a neštěstí, o němž ovšem neměl ani potuchy. Přehodil opět ruce a celým svým tělem se na páku pověsil. Bez jakéhokoliv odporu se přestavila a západka zaklesla. To Tonda nečekal a tak se v plné rychlosti svalil na zem a o kotouč vedlejší páky si rozsekl čelo. Během chvilky ucítil chuť krve na rtech. Bolelo to, jako by mu někdo do lebky velkým kládívem zatloukal železný klín.

V ten samý okamžik, kdy výhybka pustila Markův kotník, zrůda skočila. Marek, ležící vedle koleje už jen čekal, kdy na něj dopadne. A zabije ho. Na odpor už neměl sílu. Čas jakoby se najednou zpomalil. Bylo to nekonečné. Zrůda se pomalu vznesla a obloukem stoupala. Marek strachem zkrivil obličej a rukama si v obranném gestu chránil obličej.

Zrůda dosáhla nejvyššího bodu skoku. Z otevřených úst se jí dral odporový kvikot, přehlušující dokonce hukot blížícího se vagonu. Roztáhla ruce do útočného gesta, připravena Marka zabít ihned po dopadu.

Marek se navzdory bolesti schoulil do klubíčka. Smířen se smrtí čekal náraz a následnou bolest smrti. Kanálky mu nestačily odvádět řinoucí se slzy. Nevěděl, jestli brečí bolestí, strachem nebo lítostí. Hlavou se mu řinul šílený proud myšlenek, které se mu tam nashromáždily za poslední tři dny a čekaly na dobu, kdy budou moci zaútočit na jeho mysl. Ten čas právě nadešel ...

Jak je to všechno možné? Na sklonku druhého tisíciletí, uprostřed Evropy...

Teď už je to stejně jedno.

Lavinu myšlenek přerušil zvuk nárazu a kolem něj rychle projel v doprovodu hlasitého svistu vůz s uhlím.

Ve stále jasnějším úsvitu zahlédl, jak vůz zachytil zrůdu v letu a okamžitě ji strhl pod svá kola, která ji začala mačkat a drtit. Na Markův obličej špláchla vazká krev. Přímo před něj dopadla utržená ruka.

Napjal svaly a klekl si. Viděl, jak se tělo zrůdy zmítá pod vozem, který ho trhá na kusy. Nakonec vůz najel na záražku a slabým nárazem zastavil o vůz stojící před ním. Těsně poté, co posledním kolem odědil zrůdě hlavu od těla.

To už si Marek všiml, že se k vozu pomalu sbíhají lidi. Upravil si batoh na zádech a přikrčen k zemi, tak, aby si ho nikdo nevšiml, se odšoural ke svému autu. Vydrápal se na zadní sedačku s tím, že si chvíli odpočine, než pojedou za Marií a všechno jí řekne.

Sotva si sedl a zacvakl zámek dveří, okamžitě usnul.

Zuzana Lament Kocurková

Zuzana Lament Kocurková je bytost, která odjakživa klamala tělem. Její schránka zosobňuje důstojnou knihovnici, která si potrpí na systém a spořádanost. A přiznáváme, že ji za mlada horror jakožto nástroj temného chaosu děsil.

Pak ovšem poznala svého hororového guru, Romana Vojkůvku, a objevila v sobě zálibu v temné straně, která jen číhala na svou příležitost. Od té doby je přes den usměvavou a laskavou osůbkou a v noci zarputilým hltačem stříkající krve

Legrační je, že jí lidé tuto morbidní zálibu často nevěří. Díky tomuto nulovému podezření se může lehce stát sériovou vražedkyní, hravě unikající spravedlnosti.

Pro svou lásku k horroru se taky dostala do spárů Howarda. Stejně jako zbytek redakce, i ji rmoutí stav horroru v Čechách. A protože je pro každou špatnost, cítí se povinována pokusit se rozdmýchat pochodeň strachu a děsu i u nás. Dlouho se neskýtala žádná cesta, jak českému horroru prospět, ale pak si stáhla jedno z prvních čísel Howarda a měla jasno!

Zálibu v horroru jí nikdo nechce věřit

a vyhřezlých orgánů. Zvděčíte se jí každým subžánrem, ale úplně nejraději má prudce intelektuální horrory, kde se pod hnusem skrývá zajímavá myšlenka, která vás sejme jako motorová pila. Stejně tak ráda se ale prostě jen baví tím, čemu říká estetika smrti.

Nejlépe přispěje svou troškou do mlýna korekturami. Tak se přidala k hororovému křížáckému tažení. A kdybyste přesto měli dojem, že Howard snad ani žádnými korekturami neprochází, dávejte si pozor a pamatujte na tu část o potenciálu stát se unikajícím sériovým vrahem.

Antologie povídek českého a polského moderního horroru!

**Odbila třináctá hodina,
začíná nezvyklý čas,
hodina spadla jim do klína,
než na den spoutá je zas.**

TŘINÁCTÁ HODINA

**Šest českých a sedm polských povídek od začínajících,
zkušených i známých autorů a autorek.**

**Damian Węgielek / Otomar Dvořák / Kazimierz Kyrzcz Jr / Honza Vojtíšek /
Robert Cichowlas / Anna Šochová / Łukasz Radecki / Klára Mayerová /
Dawid Kain / Roman Vojkůvka / Bartosz Czartoryski /
Ivana Prajerová / Łukasz Orbitowski**

**Duchové, posedlá auta, maniaci, šílení vědci,
čarodejnice, krev, bolest, kouzla, čáry, divy,
opravdu zvláštní způsob zabezpečení vlastního domu, podivné sny,
ještě podivnější zážitky a nejpodivnější mysl.**

Vychází jako samostatná příloha osmého čísla časopisu Howard.

Ke stažení zcela zdarma ve formátech pdf / epub / mobi

od 6. 9. 2013

www.howardhorror.cz